

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ИЗВЛЕЧЕНИЕ

от протокол № 19
от дистанционното заседание чрез видеоконферентна връзка
на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет,
проведено на 17 юни 2025 г.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ ТОЧКИ

СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Р Е Ш И:

49.1. ПРОВЕЖДА, на основание чл. 196, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 197, ал. 5, т. 2 от ЗСВ, извънредно атестиране на Ивайло Йосифов Иванов - заместник на административния ръководител - заместник-председател на Административен съд - Русе.

49.2. ПРИЕМА, на основание чл. 206, ал. 1 от ЗСВ, комплексна оценка от атестирането „МНОГО ДОБРА“ на Ивайло Йосифов Иванов - заместник на административния ръководител - заместник-председател на Административен съд - Русе.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ: /п/ Галина Захарова и
Боян Магдалинчев

Вярно с оригинала,
Сътрудник комисия:
М. Стр

МС/

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – РУСЕ

**ЕДИНЕН ФОРМУЛЯР ЗА АТЕСТИРАНЕ НА СЪДИЯ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ И ЗАМЕСТИК-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪД**

Част I. Кадрова справка

Лични данни за лицето (име, презиме, фамилия)	Ивайло Йосифов Иванов
Дата и място на раждане:	
ЕГН	
Телефон, e-mail	
Диплома за висше образование по специалността „Право“ №.... /дата; университет	Диплома за висше образование № /2004 г. ОКС „Магистър“ Великотърновски университет „Св. Св. Кирил и Методий“ Диплома № РУ-НС .2018 г. ОНС „Доктор“ Професионално направление 3.6. Право Русенски университет „Ангел Кънчев“
Удостоверение за правоспособност № / дата	Удостоверение за правоспособност № от 2004 г.
Орган на съдебната власт	Административен съд – Русе
Длъжност (включително адм. длъжност по чл. 172 ЗСВ)	Заместник на административния ръководител – заместник-председател
Юридически стаж: - в орган на съдебната власт (конкретизира се всяка заемана длъжност и периода на заемането ѝ в съответния орган на съдебната власт, включително и периода на командироване);	Административен съд – Русе Заместник на административния ръководител – заместник-председател – от 06.10.2022 г. към 29.11.2024 г. 02 г. 01 м. 23 д. Районен съд – Русе Съдия – от 05.10.2010 г. до 05.10.2022 г. 12 г. 00 м. 01 д. Съгласно Заповед № 3262/21.12.2018 г. на председателя на ВАС, изменена със Заповед № 1734/27.06.2019 г., е командирован в Административен съд – Русе, считано от 02.01.2019 г. Окръжен съд – Русе Младши съдия – от 05.10.2007 г. до 05.10.2010 г. 03 г. 00 м. 00 д.

- извън органите на съдебната власт	ОД на МВР – Русе Мл. дознател в РПУ – от 01.03.2006 г. до 05.10.2007 г. 01 г. 07 м. 04 д.
Допълнителни квалификации и специализации	През 2018 г. придобита образователна и научна степен „Доктор“ по докторска програма „Гражданско и семейно право“, професионално направление 3.6. Право. Главен асистент по дисциплината „Гражданско процесуално право“, специалност „Право“ в Русенски университет „Ангел Кънчев“. Езикови квалификации: - Сертификат за завършен курс по юридически английски език, издаден от училища „Европа“ - Сертификат за владее на английски език– ниво C1, издаден от AEAfE - Свидетелство за успешно завършен специализиран курс по английски език от учебния план за подготовка на докторанти – ниво C1, издадено от РУ „Ангел Кънчев“ - Обучение по юридически английски език - Обучение по френски език – ниво B1 Грамота „Служебна благодарност“ от ВСС за проявен висок професионализъм и компетентност като лектор при осъществяване на Образователната програма и принос за отличаването на ВСС със специалната награда на журито за 2017 г. в конкурса „Кристални везни на правосъдието“ на Съвета на Европа. Диплома за успешно издържан изпит от шестмесечния задължителен курс на първоначално обучение на младши съдии по Закона за съдебната власт. Осеммесечен стаж в Регистратурата на Европейския съд по правата на човека – гр. Страсбург. Четиримесечен стаж в Регистратурата на Европейския съд по правата на човека - гр. Страсбург. Стаж в рамките на Програмата за обмен на магистрати от Европейския съюз, организирана от Европейската мрежа за съдебно обучение – гр. Торино, Италия. Обучение за млади професионалисти от сферата на правосъдието – 2016, САЩ. Диплома и кристален приз "THE BEST PAPER" за автор на доклад „Неравноправните клаузи в контекста на заповедното производство – критични бележки и проблеми на съдебната практика“, Програмен комитет

на Научната конференция РУ&СУ,13.

Доклад на тема "Неравноправните клаузи в контекста на заповедното производство – критични бележки и проблеми на съдебната практика.", Научна конференция с международно участие на РУ "Ангел Кънчев" и Съюз на учените, 2013 г.

Доклад на тема „За обезщетението за вреди от неизпълнението на законосъобразни облагодетелстващи административни актове" („On Compensation for Damages from Non-Execution of Lawful Beneficial Administrative Acts") на 62-ра научна конференция на Русенски университет „Ангел Кънчев" и Съюз на учените – Русе, 27 – 28.10.2023 г.

Подготовка и провеждане на обучение в присъствен формат на тема „Основни принципи за защита правата по ХОПЕС" в ОС – Русе, 16.06.2023 г., Окръжен съд – Русе.

Участие в обучения и семинари:

1. „Защита на класифицираната информация”.
2. „Международно сътрудничество по наказателни дела”, организиран от Националната школа на магистратурата, гр. Бордо, Франция.
3. „Приложение на новия ГПК – практически въпроси”.
4. „Дружествени спорове и съдебни производства по Закона за търговския регистър”.
5. „Задължителната практика на ВКС по спорове за собственост”.
6. „Специализирани програми по превенция и защита от домашно насилие в Община Русе”.
7. „Проблеми на приложението на европейските регламенти по граждански и търговски дела”.
8. „Задължителната практика на ВКС по искове по чл. 422 от ГПК”.
9. „Тенденцията за разширяване на хипотезите, при които ВКС приема наличието на интерес от водене на установителни искове по чл. 124 ГПК, включително при възможността спорното право да се защити с осъдителен иск”.
10. „Новата роля на националния съдия при приложението на европейските норми в сферата на семейното право”, организиран от Националния институт на магистратурата гр. Букурещ, Румъния.
11. „Заедно за по-добро бъдеще на децата”
12. „Участниците в семейния процес – професионализъм за благото на детето”.
13. „Оптимизиране прилагането на законодателството за защита от домашно насилие”.

	14. „Практически проблеми по спорове, свързани със застрахователни договори.“ 15. „Новите промени в гражданския процесуален кодекс“. 16. „Актуални проблеми по Закона за корпоративното подоходно облагане и данъчните закони“. 17. „Оспорване на административни актове по ЗУТ и ЗКИР“. 18. Регионално обучение „Актуални проблеми по Закона за корпоративното подоходно облагане и данъчните закони“, 2019. 19. Регионално обучение „Оспорване на административни актове по ЗУТ и ЗКИР“, 2019. 20. Международен семинар на тема „Приложното поле на ХОПЕС и ограничения на приложението на нормите-принципи без директен ефект“, с лектор проф. д.ю.н. Атанас Семов, 2019 г. 21. Работна среща „Особености в съдебната практика на административните производства по Глава пета (Финансово управление и контрол) от Закона за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ)“, 2022. 22. Зонално обучение на тема: „Забраната за дискриминация по чл. 14 ЕКПЧ в контекста на правото на личен и семеен живот“, 2022.
Придобиване статут на несменяемост (дата, решение, по закон)	Решение на ВСС по протокол № 20/23.05.2013 г. т. 20.1. – комплексна оценка „Много добра“ т. 20.2. – придобива статут на несменяемост.
Повишаване на място в ранг и заплата (последен ранг – решение на ВСС)	Решение на СК на ВСС по протокол № 26/29.06.2021 г. т. 18. – повишава в ранг „съдия във ВКС и ВАС“
Дата, място и резултати от предходната атестация	Решение на СК на ВСС по протокол № 28/13.07.2021 г. по т. 28.1 – провежда периодично атестиране; по т. 28.2. – приема комплексна оценка „Много добра“.
Период на атестацията	29.11.2019 г. – 29.11.2024 г.

ДИАН ВАСИЛЕВ
И.Ф. АДМ. РЪКОВОДИТЕЛ – ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – РУСЕ

Изготвил: Д. Гк
съдебен администратор
082 511632

Част III

Проверени дела; посетени съдебни заседания; събеседвания;
използвана достоверна писмена информация

Проверени дела:

1. Влезли в сила съдебни актове предоставени от Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе за атестационния период 29.11.2019 г.-29.11.2024г.

1) Решение № 38 от 10.02.2023 г., по адм. дело № 457/2022 г. на Административен съд- Русе е оставено в сила с решение № 10862 от 09.11.2023 г. по адм. дело № 3303/2023 г на Върховния административен съд.

2) Решение № 10 от 24.03.2021 г., по адм. дело № 461/2020 г. на Административен съд- Русе е оставено в сила с решение № 413 от 19.01.2022 г. по адм. дело № 5017/2021 г на Върховния административен съд.

3) Решение № 23 от 06.07.2022 г., по адм. дело № 522/2021 г. на Административен съд- Русе е оставено в сила с решение № 6088 от 08.06.2023 г. по адм. дело № 9083/2022 г на Върховния административен съд.

2. Влезли в сила съдебни актове предоставени от Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе за атестационния период 29.11.2019 г.-29.11.2024г. избрани на случаен принцип с протокол от 20.02.2025 г.

1) Решение № 10 от 02.03.2020 г., по адм. дело № 416/2019 г. на Административен съд- Русе е оставено в сила с решение № 15363 от 10.12.2020 г. по адм. дело № 6340/2020 г на Върховния административен съд.

2) Решение № 38 от 05.01.2024 г., по к.а.н.д. №306 /2023 г. на Административен съд- Русе е влязло в сила и няма данни за последващ инстанционен съдебен контрол.

3) Решение № 3112 от 31.10.2024 г., по к.а.н.д. дело № 20247200600568/2024 г. на Административен съд- Русе е влязло в сила и няма данни за последващ инстанционен съдебен контрол.

3. Отменени съдебни актове на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе за атестационния период 29.11.2019 г.-29.11.2024г.

Отменени определения.

1) Определение № 53 от 03.09.2019., по адм. Дело №558 /2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с Определение № 16149 от 27.11.2019 г. по адм. дело № 12921/2023 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановил, че връща делото на Административен съд – Русе за продължаване на съдопроизводствените действия.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобrazil твърдения, че за да постанови определението си Административен съд Русе е приел, че за да бъде върнато СУМПС по реда на чл. 24, ал. 1, т. 3 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, не е необходимо нарочно искане, както и каквото и да било изрично волеизявление на административния орган, като при наличието на законовите предпоставки самото фактическо действие по връщането на свидетелството обективира и волеизявлението на последния. Посочено е, че органът няма задължение да издаде индивидуален административен акт по искането на жалбоподателя, поради което и оспореното писмо не съставлява такъв акт, който да засяга неговите субективни права и законни интереси, а има само уведомителен характер. Съдът счита, че в случая се касае до неизвършване на дължимо по закон фактическо действие (физическото

предаване на СУМПС), а не до мълчалив или изричен отказ, поради което защитата срещу това бездействие е по реда на чл. 256 АПК. Решаващият състав е приел, че правото на заинтересованото лице да иска осъждането на административния орган да извърши дължимото по закон действие е обвързано със срок, който в случая е пропуснат, поради което жалбата като просрочена е оставена без разглеждане и производството по делото е прекратено. Касационната инстанция излага становище, че с разпоредбите на чл. 256 АПК е създаден специален ред за защита срещу неоснователните бездействия от страна на административния орган.

Свидетелството за правоуправление на лицето е отнето на валидно правно основание ЗПАМ № 16-1085-000414/17.11.2016 г. на началник група в сектор "ПП" към ОД на МВР, като действието на приложената ПАМ е до успешното полагане на проверочен изпит. Действително, когато са налице предпоставките за отпадане действието на мярката, административният орган дължи фактическо действие – връщане на СУМПС. В случая обаче са налице обстоятелства, изискващи правнообоснована преценка дали полученият сертификат за преминаване на изпит по практическо кормуване удовлетворява изискването на закона за полагане на проверовъчен изпит. Още повече е налице волеизявление на компетентния орган, с което на Б. е указано, че за да му бъде върнато СУМПС същият следва да положи проверовъчен изпит. Това волеизявление, постановено в отговор на подаденото искане за връщане на СУМПС по същество представлява изричен отказ на административния орган. Този отказ се базира на правна преценка на определени обстоятелства и представлява административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност по реда на чл. 145 и следващите АПК.

2) Определение № 24 от 20.07.2020 г., по адм. Дело №360/2020 г. на Административен съд – Русе е отменено с Определение №11606 от 15.09.2020 г. по адм. дело № 9332/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановил, че връща делото на Административен съд – Русе за продължаване на съдопроизводствените действия.

За да приеме този правен резултат, съдът е изложил твърдения, че с обжалваното определение АС-Русе е приел, че е сезиран с иск с правно основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, но искът е недопустим, тъй като липсват процесуалните предпоставки на чл. 204 АПК за разглеждането му. Съдът е посочил, че разпоредбата на чл. 204 от АПК обуславя допустимостта на исковете по чл. 1 от ЗОДОВ от предхождаща отмяна по предвидения ред на акта на действието или бездействието, от което са причинени твърдените вреди, или от предявяването им в условията на евентуалност спрямо образувано вече съдебно производство по оспорване законосъобразността на акта, действието или бездействието. Приел е, че с оглед изложеното в обстоятелствената част на исковата молба не са налице твърдените незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица при ответника. Тъй като, искът на Н. С. бил предявен без да е изпълнена процесуалната предпоставка за допустимост, не следвало да се разгледа по същество. Твърдените действия по издаването на АУАН не представляват фактически действия на длъжностно лице, чиято незаконосъобразност да се установи от съда по реда на чл. 204, ал. 4 от АПК. Те трябва да се установят при евентуално обжалване на НП. Касационната инстанция излага твърдения, че искът не е недопустим по посочените от административния съд съображения. Претенцията на ищеца за обезщетяване на неимуществени и имуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди се основава на твърдение, че вредите са причинени от незаконосъобразни действия (нагло поведение, превишаване на правомощия) на длъжностно лице от състава на Областната дирекция на МВР за точно изпълнение на възложените му задължения, което не е извършило проверка при издаването на АУАН и до сега няма издадено НП и по тази причина е предявил иск за установяване на незаконосъобразни действия на длъжностни лица и присъждане на обезщетение за вреди. Съгласно чл. 1 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете, предявени на това основание, се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс. Административният съд е следвало да вземе предвид, че съгласно чл. 204, ал. 4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се

установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Когато твърдените вреди произтичат от незаконосъобразно действие/бездействие на администрацията, не се изисква провеждането на предходно спрямо исковото съдебно производство, което да е предпоставка за разглеждането на иска по чл. 1, ал. 3 ОДОВ по същество. В тези случаи административният съд установява в мотивите на съдебния акт незаконосъобразността на действието/бездействието и в зависимост от направената преценка, уважава или отхвърля иска. Освен това, съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 5 от АПК за изискванията към съдържанието на исковата молба и приложенията към нея и доказателствата се прилагат разпоредбите на ГПК. По силата на чл. 129 ГПК, съдът проверява редовността на ИМ и ако приеме, че същата е нередовна, следва да даде указания за поправянето и, което в случая съдът не е сторил. Видно от изложеното в исковата молба изрично частния жалбоподател е посочил, че предявява иск за установяване на незаконосъобразни действия на полицейски служител, поради което съдът, след като е констатирал, че не сочат такива, той е следвало да даде указания по чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК, след което да прецени допустимостта на предявения иск.

Предмета на иска се определя от заявления от ищеца петитум в исковата молба и ако тя е неясна или не отговаря на изискванията посочени в цитирания чл. 127 ГПК, съдът е задължен да укаже на ищеца и да му даде срок за поправянето и. Само това процесуално нарушение е достатъчно за отмяната на определението, като неправилно.

3) **Определение от 29.06.2022 г., по адм. Дело 374 /2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с Определение №8539 от 05.10.2022 г. по адм. дело № 8096/2022 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че връща делото на същия съд за администриране на искането за отмяна.**

За да остави без разглеждане искането на Гр. . . за отмяна на влезлите в сила решения на Административен съд – Русе и на Върховния административен съд и да прекрати производството по делото, съставът на АС- Русе приема, че подателят на искането за отмяна не е активно легитимиран с оглед разпоредбата на чл. 238 АПК. Този извод е незаконосъобразен и не се споделя от касационната инстанция. Административният съд неправилно приема, че активната легитимация на подателя на искането за отмяна следва да се прецени съгласно чл. 238 АПК. Не е съобразено обстоятелството, че искането е подадено на основание чл. 245 и сл. АПК, от лице, което не е участвало като страна в съдебното производство. В случая предпоставките на чл. 246, ал. 1 АПК не са обсъдени, а и това е въпрос по същество, който е извън компетентността на административния съд. По тези съображения определението следва да бъде отменено и делото – върнато на административния съд за изпълнение на процедурата по чл. 242, ал. 1 АПК във връзка с чл. 213а АПК, тъй като на подателя на искането за отмяна не е осигурена възможност да изпълни указанията на съдебния състав, дадени с разпореждане 23.06.2022 г., с което искането за отмяна е оставено без движение. Указанията са съобщени на страната на 26.06.2022 г., но преди да изтече посоченият 7-дневен срок за отстраняване на констатираните нередовности, искането за отмяна е оставено без разглеждане с определението, предмет на оспорване.

4) **Определение № 40 от 08.12.2022 г., по адм. Дело №164 /2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с Определение №1440 от 09.02.2023 г. по адм. дело № 549/2023 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че връща делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия. С обжалваното определение, Административен съд - Русе е приел, че подадената жалба срещу Ревизионен акт № Р-03001819007883-091-001/18.12.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – Варна е просрочена, поради което е оставил същата без разглеждане и е прекратил производството по делото. Приел е, че връчването на Решение № 19/19.03.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ - Варна при ЦУ на НАП е редовно извършено на 19.03.2021г. по реда на чл. 30, ал. 6 ДОПК с електронно съобщение, видно от представеното удостоверение за извършено връчване по електронен път, чрез активиране в 16:01:29 часа на същата дата на електронната препратка към посоченото съобщение за електронно връчване на документи, а документа е изтеглен от e-mail: „o.@n.b.c.“ След като е съобразил факта, че на 19.03.2021г. е генерирано електронно съобщение към системата на НАП, което удостоверява извършеното връчване на съобщението, а 14-дневния срок по чл. 156, ал. 1 ДОПК за оспорване на процесния ревизионен акт, броен от датата, следваща датата на съобщаване на решението, е изтекъл на 02.04.2022 г. (петък, присъствен ден), административният съд е стигнал до заключението, че жалбата е просрочена, като подадена на**

05.04.2021г. Спорът между страните е относно датата на връчване на Решение № 19/19.03.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ - Варна при ЦУ на НАП. В настоящия случай съдът е приел, че решението е връчено с електронно съобщение на 19.03.2021г. чрез електронен адрес “o.@n.b.c.”, докато жалбоподателя твърди редовно връчване чрез електронно съобщение на 22.03.2021 г. на електронен адрес “n.@.g.c”.

Съгласно чл. 30, ал. 6 ДОПК, електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система.

В случая, по делото са представени 2 бр. удостоверения за извършено връчване по електронен път на Решение № 19/19.03.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ - Варна при ЦУ на НАП. Първото е връчено по електронен път на 19.03.2021г. чрез активиране на същата дата на електронната препратка от електронен адрес “ o.@n.b.c.”, а второто – на 22.03.2021г. чрез активиране на същата дата на електронната препратка от електронен адрес “n.@.g.c”

В настоящия случай, видно от представената административна преписка, документите издадени в хода на процесното ревизионно производство са връчени на ревизираното лице на електронна поща “n.@.g.c” Нещо повече, в жалбата подадена пред Директора на Дирекция „ОДОП“ – Варна жалбоподателят изрично е посочил за кореспонденция същата електронна поща - “n.@.g.c”. Предвид изложеното, неправилно издаденото в производството по тази жалба решение на Директора на Дирекция „ОДОП“ – Варна е изпратено за връчване на електронен адрес “ o.@n.b.c.”. Този пропуск е отстранен от самия орган при връчване на решението три дни по-късно на електронната поща, посочена в жалбата - “n.@.g.c”, поради което изводът за нейната недопустимост поради просрочие е неправилен.

-Отменени решения.

-Отменени решения поради нарушение на материалния закон.

1) Решение № 39 от 24.06.2019 г., по адм. дело № 224/2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 16238 от 28.11.2019 г. по адм. дело № 9230/2019 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановил, че отменя Решение № 2153-17-16/01.03.2019 г. на директора на ТП на НОИ Русе, в частта, с която е изменено разпореждане № 3045-17-8/30.11.2018 г. на ръководителя на “Пенсионно осигуряване” при ТП на НОИ.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил твърдения, че не следва да се приеме за правилно приетото от първоинстанционния съд тълкуване на разпоредбата на чл. 74, ал. 1-2 от КСО, в редакцията й към датата на отпускане на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя. Съгласно чл. 74, ал. 1 от КСО (Доп. - ДВ, бр. 64 от 2000 г., предишен текст на чл. 74 - ДВ, бр. 1 от 2002 г., в сила от 01.01.2002 г.) – Осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - до датата на заявлението по чл. 94. В текста на тази разпоредба на чл. 74, ал. 2 от КСО не се съдържа условие изискуемият едногодишен осигурителен стаж да е задължително преди инвалидизацията на лицето. Такова допълнително условие не е посочено от законодателя, поради което не следва да се приеме за правилно и въвеждането му от пенсионния орган, още по-малко и като условие за приемане на недобросъвестност от страна на касатора. Действително, разпореждане № 2141-17-5 от 12.06.2018 г. на пенсионния орган, с което е прекратена отпуснатата на жалбоподателя пенсия, потвърдено с решение № 2153-17-16/01.03.2019 г. на директора на ТП на НОИ Русе са били оспорени от жалбоподателя пред Административен съд Русе, но поради оттегляне на жалбата му, производството е било прекратено и по законосъобразността на тези актове няма проведен съдебен контрол и произнасяне по същество. Извън предмета на настоящото съдебно производство е произнасянето по тези актове, но с оглед преценката на възраженията в касационната жалба за липса на доказана недобросъвестност на касатора, тези съображения следва да се вземат предвид. Пенсията е била отпусната на лицето по подаденото заявление през 2004 г., и приложенията към него, след обстойна проверка и преценка от пенсионния орган на приложените доказателства за осигурителен стаж /видно от пенсионната преписка по делото/ и въз основа на този анализ

органът е приел, че жалбоподателя отговаря на изискванията за отпускане на пенсия в тогавашната редакция на чл. 74, ал. 1-2 от КСО, които не въвеждат изискване за осигурителен стаж на лицето преди или след датата на инвалидизирането му, а само се посочва размерът на необходимия осигурителен стаж за съответните хипотези по чл. 74, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Въведените допълнителни критерии и стеснително тълкуване на чл. 74, ал. 1-2 от КСО от пенсионния орган не почива върху законовата разпоредба, ограничава правото на лицето, и утежнява положението му. Безспорен факт е постановеното разпореждане № 69 /протокол № 01015 от 27.02.2004 г./, с което на касатора е отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване и социална пенсия за инвалидност. Ако пенсионните органи са считали, че не са били налице предпоставките за отпускане на пенсия в даден размер, то същите е следвало да не уважат направеното искане и техните пропуски не могат да се вменят във вина на касатора. Осигурителните органи не са доказали недобросъвестността му при получаване на сумите за пенсия. Предвид горното и отчитайки, че недобросъвестността при получаване на процесните суми е част от фактическите основания за издаването на оспорените актове, първоинстанционният съд незаконосъобразно е отхвърлил жалбата срещу тях.

2) Решение № 46 от 18.09.2019 г., по адм. дело № 141/2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 7526 от 16.06.2019 г. по адм. дело № 13553/2019 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя Заповед № 1 от 30.01.2019 г. на Кмета на община Иваново.

За да приеме този правен резултат, съдът е изложил твърдения, че преценката на първоинстанционния съд за материална законосъобразност на оспорената заповед е неправилна, поради това, че спорният строеж не се явява търпим. Съгласно § 16, ал. 1 от ПЗР на ЗУТ "Строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване". За да е търпим строеж и да не подлежи на премахване той следва да отговаря на следните няколко кумулативно дадени условия, а именно: да е построен до 7.04.1987 г., да е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и правилата и нормите по устройство на територията, действали по време на извършването им или по сега действащите такива, като законът изисква кумулативното наличие на посочените условия, за да се приеме строежът за търпим. От събраните по делото доказателства се установява, че е налице първата предпоставка, тъй като не е спорно между страните по делото, че строежът е извършен между 1969 и 1971 г., като точната дата не може да се установи, т. е. извършен е преди 7.04.1987 г. Налице е и втората предпоставка, същият да е допустим по действалия към момента на извършването му подробен градоустройствен план, тъй като се касае за строеж от допълващото застрояване, за който към момента на извършването му разделителната стена е преминавала по регулационната линия между двата УПИ, което се установява и от приетата по делото СТЕ. Най-накрая основният според досежно допустимостта на строежа въпрос относно това дали отговаря на правилата и нормите по устройство на територията, действали към момента на извършването му, е дали е налице калканна стена, която да е покрита. Нормата както на § 63г, ал. 2 от СПНИМ (отм.);, но действал към момента на извършването му, така и по сегадействащия чл. 42, ал. 2 от ЗУТ е допустимо разполагане на гаражи на страничната регулационна линия или на регулационната линия в дъното на парцела, ако покриват калканен зид на заварена сграда, съответно заварена плътна ограда с височина не по-малка от височината на гаража или ако по кварталнозастроителната разработка се предвижда застрояването на гараж или второстепенна постройка и в съседния парцел, така че калканните зидове да се покрият напълно. Смисълът на разпоредбата е на първо място да е налице равнопоставеност между предвиденото и допустимо застрояване в два съседни имота, както и да не остане непокрита стена. Няколко са признаците на калканната стена по смисъла на § 5, т. 56 от ДР на ЗУТ като най-съществения е тя да се намира на вътрешна регулационна граница между два имота, както и при покриването на строежа да няма корниз или стреха и отвори за врати и прозорци. В настоящия случай е установено гараж с две помещения, като едното от тях е ситуирано в един УПИ, а другото в съседен УПИ, като разделителната стена между тях се намира към момента на изграждането ѝ на регулационната линия между двете УПИ, като на тази стена няма стреха, корниз или отвори за врати и прозорци. За икономия между тях не са изпълнени две стени, а само и единствено една такава. Калканната

стена по дефиниция е предвидена за външна такава, тъй като се предполага, че строителството няма да се извършва едновременно. От доказателствата се установява, че строежът е извършен едновременно като в тази връзка са обособени две помещения – гаражи, попадащи в две отделни УПИ и с разделителна стена следваща регулационната граница между двата имота. В тази връзка и предвид смисъла на посочените разпоредби съдът намира, че законът не следва да бъде тълкуван формалистично, а с оглед на вложения смисъл, като в тази връзка спорната стена като разделяща двете гаражни клетки и намираща се на регулационната линия може да се приеме за калканна такава, като и в двата съседни имота са налице строежи от допълващото застрояване с покрити стени по регулационната линия.

3) Решение № 6 от 14.02.2020 г., по адм. дело № 174/2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 8485 от 30.06.2020 г. по адм. дело № 3739/2020 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя ревизионен акт № Р-12.12.2018 г. на орган по приходите при ТД на НАП Варна, потвърден в обжалваната част с решение № 6/5.03.2019 г. на и. д. Директор на Дирекция "ОДПП" Варна при ЦУ на НАП, в която на В. В. са определени задължения за данък върху доходите по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2014 г. и отхвърля жалбата на В. В. , срещу ревизионен акт № Р-12.12.2018 г. на орган по приходите при ТД на НАП Варна, в останалата ѝ част.

За да приеме този правен резултат, ВАС е изложил следните твърдения
С решението си АС Русе е изменил РА като определеното публично задължение за данък върху доходите по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2014 г. е намалено от 33 389, 12 лв. на 26 303, 95 лв. главница, съответно лихвите са намалени от 12 267, 71 лв. на 9 664, 51 лв. За да постанови акта си е приел, че ревизионният акт е с форма и съдържание, съответстващо на императивно определените, при спазване на определените срокове. Ревизионният акт е издаден в ревизия, проведена по особения ред на чл. 122 и сл. ДОПК поради наличие на основания по чл. 122, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 7 ДОПК. След анализ на установените в ревизията факти и събраните доказателства, съдът е счел за доказано наличието на посочените основания, поради което е приел за правилно определен редът на провеждане на ревизията. При разпределяне на доказателствената тежест в процеса е отчел, че действа презумпцията за вярност на фактическите констатации в ревизионния акт, в който случай доказателствената тежест за тяхното оборване се носи от ревизираното лице. В тази насока е приел, че лицето не е успяло да опровергае твърдението на органа по приходите за извършено през 2014 г. строителство на двуетажна масивна жилищна сграда и гараж, разходите за което са включени в паричния поток на В. В. и формират основната разлика на разход над приход за съответната година. За да обоснове този извод, съдът е приел, че верността на скицата на имота от 14.10.2014 г., на която се позовават констатациите на приходния орган, не е успешно оспорена в проведеното по реда на чл. 193 ГПК производство. Приел е, че липсата на подпис върху скицата не я опорочава като официален документ и е приел за верни отразените в нея обстоятелства, а именно, че към датата на издаването ѝ – 14.10.2014 г. в процесния УПИ е имало полумасивна постройка от 64 кв. м. Като се е позовал на чл. 158, ал. 1 вр. чл. 57, ал. 2, т. 2 ДОПК е приел е, че в случая свидетелски показания за доказване твърденията на лицето, че сградата е построена в предходен период, а именно 1997 г. -1999 г., не са допустими, доколкото извършването и надлежното удостоверяване на строителство съгласно ЗУТ се документира със съответни книжа. Тяхната липса поради вина на ревизираното лице и извършването на незаконен строеж според съда не може да се замени със свидетелски показания, поради което не е кредитирал същите. Посочил е, че съгласно справка в Община Ветово за процесния имот за периода от 1.01.2012 г. до 31.12.2016 г. няма издадени строителни книжа, а доколкото за поддържането на актуалността на кадастралната карта е необходимо съдействието и на собственика на имота, то не следва да се приеме, че същата е с невярно съдържание само поради това, че в нея не е нанесен незаконен строеж. Приел е, че метеорологичната справка и заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, според което технологично не е възможно жилищната сграда да се изгради в рамките на два месеца и половина, не са достатъчни, за да се приеме, че лицето е провело успешно оборване на констатациите в ревизионния акт досежно времето на изграждане на постройките. Относно твърдението на ревизираното лице, че къщата винаги е била двуетажна и така е описана в последния НА, съдът е обсъдил записаното в представените 3 бр. нотариални актове за покупко-продажба на спорното УПИ и постройката в него и е констатирал, че в първия нотариален акт № 114, т. XXII, д. № 7368/29.08.1997 г. на нотариус при РРС, с който имотът е

придобит от ревизирания, е посочено, че той е закупен заедно с построената в него "полумасивна жилищна сграда". Установил е, че в нотариален акт № ... т. ... рег. № ... , д. № ... от 29.12.2001 г. и в последния нотариален акт № ... т. ... , рег. № ... , д. № ... от 19.12.2008 г., с който дъщерята на ревизираното лице придобила имота, е посочено, че имотът е закупен заедно с построената в него "двуетажна масивна жилищна сграда", но е изложил, че в описаните от нотариуса документи не е налично удостоверение за търпимост на строежа, както изисква § 16 от ПЗР на ЗУТ, предвид извършването му без строителни книжа. С оглед съществена разлика в площта на декларираното от дъщерята на ревизираното лице с декларация по чл. 14 ЗМДТ през 2009 г. По тези съображения е приел, че не са оборени констатациите в ревизионния акт относно годината на извършване на строителството. За да определи пазарната цена на извършените разходи за строително-монтажни работи съдът е приел за най-подходящия метод от изброените в чл. 7 от Наредба Н-9/2006 г. е методът на увеличената стойност, който съответства на метода на вещната стойност, използван от експерта в ревизионното производство в оценителския доклад и вещното лице по съдебната строително-техническата експертиза. Въз основа на кредитираната с резерви СТЕ съдът е приел, че РЗП на двуетажната жилищна сграда е 296 кв. м., без да се изключва частта от втория етаж, която е с височина под 1, 50 кв. м. (както е подходило вещното лице, за да изчисли РЗП 268 кв. м., съответно стойност на СМР 200 464 лв.) и като е приложил определената от експерта по вещния метод строителна стойност от 748 лв./кв. м. е изчислил, че стойността на двуетажната жилищна сграда възлиза на 221 408 лв., а общата пазарна стойност на извършеното през 2014 г. строителство, заедно с подобренията в имота, възлиза на 257 692 лв. За изготвяне на паричните потоци на ревизираното лице за 2014 г. съдът се е позовал на първоначалната ССЧЕ и е приел за приложим вариант 1. 1., съответен с Таблица 1 на СТЕ, но коригиран съобразно преизчисленията посочени по-горе по СТЕ. Приел е за обосновани мотивите на ревизиращите, по които не са приели за действително предадени на ревизираното лице 8 500 лв. от дъщерята Д. Д. и 5000 лв. от сина Т. Д., както и за недоказано дарение по договор от 18.03.2014 г. на 10 000 лв. от майката на лицето Д. Ц. и 10 000 лв. по запис на заповед с поемател Я. Д. При съобразяване изчисленията на вещното лице по ССЧЕ вариант 1. 1. за приходите и разходите в паричния поток за 2014 г., коригирани с преизчисленията на стойността на извършените СМР и предвид неприетите заети и дарени суми, съдът е приел, че данъчната основа възлиза общо на 263 039, 47 лв., а дължимият данък за 2014 г., при прилагане на ставката по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ, на 26 303, 95 лв. По тези мотиви е изменил РА като е намалил определеното публично задължение за данък върху доходите по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2014 г. от 33 389, 12 лв. на 26 303, 95 лв., съответно лихвите са намалени от 12 267, 71 лв. на 9 664, 51 лв. Така постановеното решение е неправилно. Предмет на обжалване пред първоинстанционния съд е бил РА № Р /12.12.2018 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП Варна, в проведено по реда на чл. 122 ДОПК ревизионно производство, в частта, в която на В.В. е установено задължение за данък върху доходите по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2014 г. в размер на 33 389, 12 лв. и лихва за периода от 1.05.2015 г. до 12.12.2018 г. в размер на 12 267, 11 лв., потвърден в обжалваната част с решение № 6/5.03.2019 г. на и. д. Директор на Дирекция "ОДПП" Варна при ЦУ на НАП. Спорен пред АС- Русе е бил въпросът кога и от кого е извършено строителството на констатираната в имота, двуетажна масивна жилищна сграда, обитавана от жалбоподателя и неговото домакинство съгласно § 1, т. 2 от ДР на ДОПК и на гаража, както и кога са извършени подобренията по тях. По спорния въпрос, касационната инстанция намира, че при правилно разпределяне на доказателствената тежест, съдът е извел неправилен извод, че ревизираното лице не е оборило фактическите констатации на приходните органи относно извършването на строеж на масивна двуетажна жилищна сграда и гараж през 2014 г. Разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК въвежда презумпция, според която в производството по обжалване на ревизионния акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така в тежест на органите по приходите е да установят наличието на основание за облагане по аналог, а в тежест на ревизираното лице е да установи, при условията на пълно насрещно доказване, твърденията от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта и да обори въведената от закона презумпция.

ВАС намира за доказано наличието на посочените в РА предпоставки по чл. 122, ал. 1, т. 2, т.

5 и т. 7, доколкото безспорно е установено, че за ревизирия период 1.01.2012 г. – 31.12.2016 г. В. В. не е работил по трудови правоотношения и няма получени доходи от такива, не е подавал ГДД по чл. 50 ЗДДФЛ, а същевременно данъчните органи са констатирани, че на лицето са изплатени суми и е удържан данък от дружества, извършващи дейности по събиране, транспортиране и обезвреждане на отпадъци по ЗУО, както и получени парични преводи по банкова. Тези установявания правилно е прието, че сочат укрити приходи по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК. Констатираното превишение на разходите за всяка една от процесните години над получените приходи при извършената съпоставка между тях, води до извод за несъответствие между имущественото и финансовото състояние на лицето и установените доходи - обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК, а наличието на основанията по т. 5 с. 3. правилно е обосновано с липсата на документи за извършени разходи за построяването на къщата и получените парични преводи от трети лица. В отговор на възраженията на лицето в касационната жалба, следва да бъде посочено, че наличието само на едно основание от изброените в чл. 122, ал. 1, т. 1-8 ДОПК е достатъчно за провеждане на ревизията по особения ред и формиране на данъчната основа по чл. 122, ал. 2 ДОПК. С оглед изложеното, в тежест на ревизираното лице е да установи, при условията на пълно насрещно доказване, твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в ревизионния акт.

Според касационния състав на съда, съвкупната преценка на събраните в ревизионното и съдебното производство писмени доказателства и гласови доказателствени средства води до извод, че ревизираното лице е доказало тезата си, че строителството на констатираните от вещите лица в имота сгради не е извършено през годината на облагане - 2014 г., както са приели приходните органи. Констатациите на приходните органи са направени въз основа на приобщена по преписката на В. В. скица без номер, с дата от 14.10.2014 г., изпратена по повод извършвана от МВР – Русе и РДНСК – Русе проверка в имота. Верността на скицата е била оспорена от представителя на ревизираното лице и е било открито производство по чл. 193 ГПК, в което според АС- Русе доказването е било неуспешно проведено. Съдът е преценил, че представените от ревизираното лице доказателства не оборват констатациите на данъчните органи. Тези изводи на съда настоящата инстанция намира за необосновани.

От една страна неправилно АС- Русе е приел посочената скица за официален документ, тъй като същата не е подписана от длъжностно лице, съответно не може да се направи извод, че е издадена от длъжностно лице. Официални документи са тези, съставени по определения нормативно ред и форма, от длъжностно лице, в кръга на службата му. Съществен реквизит на официалния документ е подписа на съставилото го лице, който удостоверява, че изявлението в документа е направено именно от сочения автор, длъжностно лице, на което са възложени удостоверителни функции. Законът, в чл. 179 ГПК, предоставя на официалните свидетелстващи документи – тези, които удостоверяват определени правнорелевантни факти, материалната доказателствена сила, свързана със съдържанието на документа, т. е. спрямо вписаните в тях факти и обстоятелства. Според това правило съдът е длъжен да приеме за доказани тези изявления или действия, които са направени от или пред длъжностно лице и са удостоверени в официален документ. По принцип, скицата е официален удостоверителен документ. В случая, следва да бъде съобразено, че според отговора на Община Ветово в писмо до АС Русе, по повод изискано обяснение за липсата на подпис на скицата и качеството на лицето, което я е изготвило, скицата е работна, изготвена във връзка с проверка на ОП Русе. Същата не е подписана, т. е. фактическият състав не е завършен и не е предназначена да бъде използвана като официално свидетелство за съществуващи обстоятелства. Поради това касационната инстанция счита, че неподписаната скица, не следва да се приеме за официален документ, ползващ се с материална доказателствена сила, поради което и оборването на съдържанието е допустимо да стане със свидетелски показания, на основание чл. 158 ДОПК в хипотезата на чл. 57, ал. 2, т. 1, предл. второ ДОПК. Същевременно, практиката на ВАС няма противоречие по приложението на чл. 158 ДОПК в съдебното производство. Фактът, че за извършения строеж не са съставени строителни книжа и не е спорно, че същият е незаконен, не препятства възможността чрез свидетелски показания да се установят фактите и обстоятелствата, за които не са съставени документи, в случая – относно извършените строително-монтажни работи. Предвид изложеното, при нарушение на съдопроизводствените правила, съдът е приел събраните от него гласни доказателства за недопустими.

ВАС преценява свидетелските показания като допустими и относими, доколкото установяват

факти от значение за спора. Същевременно приема, че само въз основа на посочената скица не може да се приеме за доказано извършването на строежа на процесните имоти през 2014 г. В обратния смисъл са налични достатъчно доказателства по делото, които преценени в тяхната съвкупност разколебават доводите на приходните органи. Безспорно релевантно за спора е установяването на годината, в която е извършено и финансирано строителството, тъй като само за същия данъчен период следва да се включат направените разходи за СМР в разходната част на паричния поток на лицето, финансирало и извършило строителството. В подкрепа на извода, че къщата и гаража не са построени през 2014 г. е и заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза. Експертът изрично е посочил, че технологично е невъзможно цялото установено налично строителство да бъде извършено в рамките на два месеца и половина, за което е съобразило и приложената по делото метеорологична справка. Касационната инстанция не споделя извода на съда, че предвид разликата в квадратурата на декларираното от дъщерята на ревизираното лице с декларация по чл. 14 ЗМДТ през 2009 г. жилище и гараж и установеното на място от вещото лице по техническата експертиза, както и от оценителския доклад в ревизионното производство, наличната понастоящем в имота двуетажна жилищна постройка, е различна от тази, описана в нотариален акт от 19.12.2008 г. Както излага съдът, няма данни откъде идва значителната разлика между измерената РЗП на къщата по оценителския доклад от ревизионното производство и РЗП на къщата, установен от СТЕ. Същевременно, ревизираното лице е заявило, че след първоначалния строеж на сградата е извършвало подобрения в нея, което съответства и на заключението на вещото лице, че ако се приеме, че 1998 г. е правено строителството, то 100 % след това са извършвани ремонтни работи в обекта. Свидетелят Дсочи, че по проект и според това, което е видял през 1999 г. къщата е имала таванска стая с височина около 1,30 м. Височина под 1,50 м. в най-ниската точка на скосенията е констатирало и вещото лице по СТЕ, но дава данни за 4 спални, всяка със скосени тавани. От така установеното настоящата инстанция приема, че се касае за една и съща сграда, отразена в последния НА от 2008 г. и декларирана през 2009 г. от собственика Д. Д. с декларация по чл. 14 ЗМДТ през 2009 г., в която след построяването са правени подобрения и обновления. Относно гаража, същият за първи път е деклариран именно с посочената декларация, поради което настоящият състав приема, че той също не е построен през 2014 г. Предвид изложеното следва да се приеме за доказано по категоричен начин от ревизираното лице, че основното строителство на двуетажната масивна жилищна сграда и гаража не е извършено през 2014 г. Доколкото не може да се установи конкретният обем на извършените допълнителни СМР в двата обекта и в кой точно период се отнасят, то от разходната част на паричния поток на ревизираното лице за 2014 г. следва да бъдат извадени разходите, съответстващи на стойността на СМР установени от ревизиращите, а именно – 328 230 лв. Касационната инстанция намира, че при определяне данъчната основа на ревизираното лице за 2014 г. следва да бъде взето предвид допълнителното заключение на ССЧЕ, вариант 3. 1. В него вещото лице е изготвило паричен поток за процесната година, в разходната част на който не е включена стойност на СМР. Вещото лице правилно е приспаднало от разходите за живот и издръжка на домакинството на лицето и сумата от 314,03 лв. разходи за вода към "Водоснабдяване и канализация" ООД гр. Русе, която сума е включена в паричния баланс за 2014 г. в позицията "Комунални разходи по фактури на доставчици". При констатирано от вещото лице несъответствие на имущественото и финансово състояние на лицето, недостиг на парични средства в размер на 4 563,12 лв. и получената сума по банков превод в размер на 784 лв., облагаемият доход за 2014 г. се формира като положителна величина в размер на 5 347,12 лв. Годишното данъчно задължение по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ при прилагане на 10% ставка е в размер на 534,71 лв. с лихви в размер на 196,46 лв. До този размер РА се явява законосъобразен.

4) Решение № 5 от 19.03.2019 г., по адм. дело № 231/2017 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 4922 от 27.04.2020 г. по адм. дело № 6348/2019 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът постановява, че отменя Заповед № А-О-021/31.05.2017 г. на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор за отнемане на лицензия № 203/27.02.2006 г., издадена на звено "Технически надзор" при "Т. – Русе" ЕАД за осъществяване на технически надзор на съоръжения с повишена опасност.

За да приеме този правен резултат, ВАС излага твърдения, че изводът на АС Русе е неправилен, и заповедта е издадена при спазване на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК и в съответствие с целта на закона. Съгласно чл. 34а, ал. 11 ЗТИП, в случаите по ал. 9, т. 2, 4 или 5 председателят

на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор може, вместо да отнеме, само да ограничи обхвата на лицензията. След като по делото е установено, че звеното разполага с изискуемия персонал за осъществяване на всички дейности по технически надзор съгласно издадената лицензия, а неизпълненото изискване за стенд по чл. 4а, ал. 1, т. 10 от НУРИЛОТНСПОРВРС засяга техническия надзор само върху съоръженията с повишена опасност така, както са изброени в същата разпоредба - товарозахващащи приспособления, кербоваци клещи и друго оборудване за стабилно закрепване на маркировка върху въжени (метални) и текстилни повърхности – за осъществяване на технически надзор на въжени товарозахващащи приспособления. Основателно е оплакването, че административният орган е следвало да изложи мотиви защо отнема лицензията вместо само да ограничи обхвата ѝ. Такива мотиви в акта няма. Мотиви относно необходимостта да бъде отнета лицензията са изложени за първи път от съда въз основа на приложения по преписката протокол, съставен при проверката на звеното. Не всички описани в протокола обстоятелства обаче са посочени от органа като фактически основания за издаване на акта. Въз основа на протокола от проверката органът е обосновал само две констатации за несъответствие. Останалото съдържание на протокола, цитирано в обжалваното съдебно решение, не е обсъдено от органа, нито описаните в него факти и обстоятелства са квалифицирани от органа като нарушения на конкретни разпоредби, нито органът е извършил преценка на тяхната тежест. Съгласно чл. 34а, ал. 9, т. 2 от ЗТИП, достатъчна е промяна и само в едно от условията, визирани в ал. 2, 3 или 4 на същата разпоредба, за да се породи правомощието, в условията на оперативна самостоятелност, за председателя на ДАМТН да отнема лицензията или да ограничи нейния обхват - чл. 34а, ал. 11 от ЗТИП. В настоящия случай доказаното несъответствие с чл. 34а, ал. 2, т. 4 и ал. 4 ЗТИП, вр. 4а, ал. 1, т. 10 от НУРИЛОТНСПОРВРС засяга само част от дейностите по лицензията, за чието изпълнение е необходим стенд. Чрез процесната заповед обаче органът е отменил изцяло лицензията, без да аргументира избора си. Преценката на органа, дори и при условията на оперативна самостоятелност, следва да бъде мотивирана. При съдебния контрол за законосъобразност на акта съдът не се ограничава единствено да констатира оперативната самостоятелност на органа, а и да установи дали засягането на правата на адресата на административния акт (при алтернативни нормативни възможности) е обосновано и дали постига целите, за които се прилага. Неизлагането на мотиви от страна на административния орган в тази насока пречатства контрола за законосъобразност върху акта и е самостоятелно основание за отмяната му. Касационната инстанция стига до извода, че обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго за отмяна на административния акт.

5) Решение № 45 от 16.08.2019г., по адм. дело № 310/2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 11477 от 04.09.2020 г. по адм. дело № 12418/2019 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отхвърля жалбата на "Х." ЕООД срещу решение № РД-16-691/19.04.2019 г. на главния директор на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" в Министерството на икономиката и ръководител на управляващия орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност 2014 – 2020 г., с което е отказана верификацията на разходи.

Върховният административен излага мотиви, че издателят на оспорения акт се е позовал на разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 4, чл. 62 и чл. 64 вр. с чл. 63 от ЗУСЕСИФ съдържащи изискванията, на които следва да отговарят съответните разходи, за да бъдат допустими. Като допълнение в акта е прието, че съгласно чл. 7. 4 от договора за безвъзмездна финансова помощ проектът не отговаря на следните видове първоначална инвестиция по смисъла на чл. 2, пар. 49 от Регламент (ЕС) № 651/2014 г. на Комисията - инвестиции в дълготрайни материални и нематериални активи, свързани със създаването на нов стопански обект или съответно с разширяването на капацитета на съществуващ стопански обект. В конкретния случай, бенефициентът е заявил в проекта, че извършването на инвестициите ще повиши производствения капацитет на съществуващ стопански обект а с оглед на установената фактическа обстановка, той е въвел в експлоатация малка част от инвестициите, като видно от описаното по-горе (непостигането на никакви цели, предвидени в проекта) е, че по този начин извършените инвестиции не са свързани с нито една от посочените цели, след като не са предприети действия по въвеждането им в експлоатация. В случая не се твърди, че дружеството не е било производствено предприятие което произвежда изделия и със сключване на договора за БФП да

не е могло да разшири производствения си капацитет за да е налице нарушение на чл. 2, пар. 49 от Регламент (ЕС) № 651/2014 г. на Комисията проектът да не отговаря на вид първоначална инвестиция, т. е. тази допълнителна правна констатация не съответства на фактическите основания, но е налице нарушение на нарушение на чл. 1. 1 от общите условия към финансираните по Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014 - 2020 договори за безвъзмездна финансова помощ, както е приел административния орган.

Органът приел, че закупените по проекта активи (5 бр. шанци) не са инсталирани, въведени в експлоатация и ползвани по предназначение от търговското дружество-жалбоподател, направените за закупуването им разходи не са свързани с постигане целите на проекта.

В случая разходите са пряко свързани с постигането на целта, но не е постигната целта на проекта, с което е нарушен чл. 1. 1 от общите условия.

Приетите на основание чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕСИФ Насоки за кандидатстване са общ административен акт и приложения към тях са самият административен договор и общите условия към него. Насоките за кандидатстване не са подзаконов административен акт, а общ административен акт. Разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ урежда самостоятелно основание за недопустимост на разходите, относимо конкретно към документите по чл. 26, ал. 1 от същия закон, като предвижда, че за да са допустими, е необходимо разходите да попадат в категориите, включени в тези документи и в одобрения проект. В случая органът не се е позовал на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ и не е налице основание за отказ за верификация на това правно основание, както е приел съдът. Съгласно чл. 60, ал. 2 ЗУСЕСИФ писмените доказателства, които бенефициентът прилага към искането си за извършване на съответното плащане, се определят с документите по чл. 26, ал. 1. Административен съд Русе не е взел предвид, че чл. 7. 4 от договора за БФП на която се позовава административния орган като обосновава нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ е цитирана разпоредбата на чл. 2, пар. 49 от Регламент /ЕС/ № 651/2014 г. на Комисията, а в мотивите на оспорения пред съда административен акт се обосновава нарушение на чл. 2, пар. 49 от Регламент /ЕС/ № 651/2014 г. на Комисията, следователно в акта е посочена нормата на европейското право, която е нарушена.

Противно на приетото от съда посоченото от органа правно основание за отказ за верификация на разходите – чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ е свързано с нормата на чл. 2, § 49 от Регламент (ЕС) № 651/2014 на Комисията от 17 юни 2014 г. за обявяване на някои категории помощи за съвместими с вътрешния пазар в приложение на членове 107 и 108 от Договора, към която норма препраща клаузата на чл. 7. 4 от сключения договор за БФП между жалбоподателя и УО. Както е приел и съдът чрез посочването на клаузата на чл. 7. 4 от договора за БФП като правно основание за отказ от верифициране на разходи, УО сочи, че инвестицията в закупените активи не е свързана с разширяване на капацитета на съществуващия стопански обект (предприятието на жалбоподателя).

Съгласно чл. 7. 4. от договор за БФП инвестицията трябва да отговаря определението първоначална инвестиции в дълготрайни материални и нематериални активи, свързани със създаването на нов стопански обект, разширяването на капацитета на съществуващ стопански обект, което съответства на чл. 2, т. 49 Регламент (ЕС) № 651/2014 на Комисията. Има се предвид, че разходът не попада в категорията, инвестиция в дълготрайни материални, свързана с разширяването на капацитета на съществуващ стопански обект. Органът е изложил мотиви в административния акт, че проектът е за повишаване на капацитета на производството, който не е изпълнен. В административния акт са посочени правни основание по чл. 62 и чл. 64, във връзка с чл. 63 ЗУСЕСИФ. Съгласно чл. 62, ал. 1 ЗУСЕСИФ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта, т. е. налице е посоченото основание за отказ за верифициране на разходите по чл. 62, ал. 1 ЗУСЕСИФ. След издаването на оспорения пред съда акт е създадена нова ал. 3 на чл. 64 ЗУСЕСИФ, съгласно която извън случаите по ал. 1 ръководителят на управляващия орган издава отказ за верификация на разходите, включени в искане за плащане, за които не е потвърдена допустимост. Неправилната правна квалификация независимо дали е нарушение на материалния закон или съществено нарушение на съдопроизводствените правила е основание за отмяна на административния акт, но случая не са налице основания по чл. 146 АПК за отмяна на акта и обжалваното съдебно решение следва да се отмени като неправилно поради нарушение на материалния закон и вместо него да се постанови

решение, с което се отхвърля жалбата срещу административния акт.

6) Решение № 63 от 02.12.2019 г., по адм. дело № 378/2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 4934 от 27.04.2020 г. по адм. дело № 1972/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че обявява за нищожни разпоредбите на чл. 22, т. 2 и чл. 23 от Наредбата за придобиване, притежание и стопанисване на кучета и овладяване на популацията на безстопанствени кучета на територията на Община С., приета с Решение № 605 по протокол № 25 от 27.06.2013 г. на Общински съвет – С.

За да приеме този правен резултат, ВАС е изжил следните твърдения:

По отношение на оспорената разпоредба на чл. 22, т. 2 от Наредбата, с която е забранено влизането на кучета в търговски обекти, заведения за обществено хранене, здравни, учебни заведения, други обществени сгради, учреждения и на места, обозначени от общината със забранителни знаци, Административен съд Русе е приел, че въведеното ограничение не е конкретизирано и не се съдържа изчерпателно изброяване на обществените места, на които не е допустимо влизането, респективно допускането и разхождането на кучета, поради което не може да се извърши преценка за пропорционалност на ограничението.

За непропорционално съдът е счел ограничението по чл. 23, т. 1 от Наредбата за налагане на обща забрана за допускане и разхождане на кучета на обществени места, предназначени за отдих на гражданите и конкретно в парковете на територията на община С. и така постановеното решение е неправилно. Изводите на Административен съд Русе, че оспорените текстове от Наредбата са приети от Общински съвет – С. при наличие на материална компетентност по чл. 8 от ЗНА са незаконосъобразни.

С решение № 605 по протокол № 25 от 27.06.2013 г., Общински съвет – С. е приел Наредба за придобиване, притежание и стопанисване на кучета и овладяване на популацията на безстопанствени кучета на територията на общината. Като правно основание за приемане на Наредбата, Общинския съвет е възприел разпоредбите на чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА и чл. 40, ал. 1 и ал. 5 от Закона защита на животните. Наредбата е приета въз основа на докладна записка на Кмета на Община С., в която са посочени причините, които налагат приемането ѝ – настъпилите промени в законодателството и необходимостта да бъдат съобразени разпоредбите на нормативните актове от по-висока степен – чл. 40, ал. 1, чл. 40, ал. 5 от Закона за защита на животните; целите които се поставят с нея – да се редуцира броят на уличните кучета до трайно намаляване на популацията, намаляване на рисковете от разпространение на зоонози, както и увеличаване на отговорността на хората, отглеждащи кучета на територията на общината, поради което решението на Административен съд Русе е отменено.

7) Решение № 20 от 17.06.2020 г., по адм. дело № 394/2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 14522 от 24.11.2020 г. по адм. дело № 8908/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, отхвърля жалбата на ППК "С-93" против РНФК № 18/121/06803/3/01/04/01 с изх. № 02-6400/208#6 от 14.05.2019 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие".

За да приеме този правен резултат, Върховният административен съд е съобразил следните твърдения:

Необоснована е преценката на първоинстанционния съд за възникнали форсмажорни обстоятелства. Форсмажорно е такова обстоятелство или събитие, което се дължи изцяло на непредвидими и непрогнозируеми фактори, независещи от волята и настъпващи въпреки действията на лицето. В случая от данните по делото се установява, че изпълненият обект на инвестицията е разположен в близост до река (на 300 м. от р. Студена) в изключително равнинен район. Мястото на изграждане на инсталацията за компостиране е въпрос от изключителната преценка на ползвателя. В случая е било очевидно, че същата е построена на място, в което риск от наводнения при обилни валежи съществува. Обстоятелството, че коритата на реките не се почистват от години и са затлачени е общоизвестно. Това, както и обстоятелството, че равнинният терен, върху който е разположена инсталацията е зает преимуществено от обработваеми земи, които трудно се отводняват, е трябвало да бъдат предвидени от управителния орган на ответника. Фактът, че площадката ежегодно се наводнява говори, че същата е разположена на явно неудачно място, за което ползвателят на помощта няма как да не е имал представа и да не е могъл да предвиди или прогнозира подобен проблем.

Съгласно чл. 55 от Наредба № 8 страните по договора не отговарят за неизпълнение на

задълженията, в случай че неизпълнението се дължи на форсмажорни обстоятелства. В случая обаче не е налице нито една от изброените в т. 44 на § 1 от ДР на Наредбата хипотези. Най-близката до конкретния казус е хипотезата по б. г - тежко природно бедствие, въздействало сериозно върху земята в имота. В случая обаче не се касае за засегната земя, а за съоръжение, за което ответникът е следвало да прецени къде да го изгради.

Правилна е констатацията на първоинстанционния съд за неприложимост на обявената за нищожна с влязло в сила решение № 15652/14.12.2018 г. по адм. дело № 11440/2017 г. на ВАС, четвърто отделение, оставено в сила с решение № 8020/29.05.2019 г. по адм. дело № 1757/2019 г. на ВАС, 5-членен състав Методика за определяне на санкциите след плащане на проскти по ПРСР 2007-2013 г. В Раздел VIII от договора, в точка 8. 1 е отразена отговорността на ползвателя на помощта при неизпълнение на договорни или нормативни задължения след изплащане на финансовата помощ, като изрично е посочено, че се прилагат санкциите, определени в чл. 51, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 8 от 3.04.2008 г. Посочените текстове от наредбата дават самостоятелно основание за налагане на финансовата корекция. Именно въз основа на тях е определен и размерът на финансовата корекция. Критериите за определяне размера на намалението на помощта са посочени в чл. 51, ал. 2 от Наредба № 8, съгласно който текст РА определя размера на намалението на помощта, като взема предвид вида, степента и продължителността на неизпълнението. Степента на неизпълнението по даден проект зависи от неговите последици за дейността като цяло. Продължителността на неизпълнението зависи от времето, през което траят последиците, или възможността за отстраняване на тези последици по приемлив начин. При установения минимален процент на изпълнение на заложеното в бизнес плана, равняващо се на пълно неизпълнение, правилно органът е наложил финансова корекция в размер на 100% от изплатената на ППК "С-93" финансова помощ, поради това Върховният административен съд е отменил решението и отхвърлил жалбата като неоснователна.

8) Решение № 67 от 27.12.2019г., по адм. дело № 508/2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 15853 от 21.12.2020 г. по адм. дело № 2034/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановил, че отхвърля жалбата срещу уведомително писмо от 10.07.2019 г. на изпълнителния директор на ДФ "Земеделие".

За да приеме този правен резултат, съдът е съобrazil следните твърдения:

Административен съд Русе неправилно е приел, че към момента на издаване на оспореното уведомително писмо е изтекъл тригодишният срок, визиран в член 58, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1122/2009 г., поради което вземането се счита анулирано.

Съгласно чл. 27, ал. 5 от Закона за подпомагане на земеделските производители, вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на Данично-осигурителния процесуален кодекс.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК публични са държавните и общински вземания за недължимо платените и надплатените суми, както и за неправомерно получените средства от европейски земеделски фондове и от свързаното с тях национално съфинансиране. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗПЗП, която определя, че публичните държавни вземания на разплащателната агенция, които са установени с административен акт, се събират по реда на АПК. Разпоредбата на чл. 165 ДОПК категорично разпорежда, че събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган. Поради липсата на специален закон, който да въвежда друг ред за събиране на публични държавни вземания, съгласно тази разпоредба, санкциите могат да се удържат само след като актът за тяхното установяване влезе в сила. На следващо място, по аргумент от чл. 268, т. 1 от АПК, който предвижда, че само влезият в сила административен акт е изпълнително основание, определената санкция за бъдещ период е изискуема след влизане в сила на уведомителното писмо за налагането ѝ. В този контекст прихващането с наложени санкции на земеделските производители може да се извършва след влизане в сила на акта, с който те се налагат.

Поради това изводите на съда, че възможността за прихващане на суми непосредствено след констатирането им в хода на административното производство и издаване на акта за тяхното установяване не могат да бъдат споделени. Разпоредбите на регламента не дават правомощия на оторизирания орган в държавата да предприема действия по събиране на задължения преди те са

установени по безспорен и категоричен начин, а напротив, уреждат приложимостта на националното законодателство на всяка от засегнатите държави. От съдържанието на член 58, параграф 3 от Регламент № 1122/2009 и на член 56 Регламент /ЕО/885/2006 не следва извод, че за административния орган възниква правна възможност за предприемане на действия непосредствено след установяване на вземане, преди то да е преминало през допустимия съдебен или извънсъдебен контрол. От данните по делото е установено, че с уведомително писмо за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания за кампания 2014 г. на жалбподателя изцяло е отказано финансово подпомагане по Схемата за единно плащане на площ (СЕПП) и са наложени санкции за бъдещ период на основание член 58 от Регламент № 1122/2009 г по СЕПП. Съдебният спор за законосъобразност на уведомителното писмо с изх. № 02-180-2600/4813 от 5.11.2015 г. на заместник изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" е приключил с решение № 5593 от 27.04.2018 г. по адм. дело № 1631/2018 г. на Върховния административен съд, с което е оставено в сила решение № 42 от 4.12.2017 г. по адм. дело № 130/2017 г. на Административен съд – Русе, с което е отхвърлена жалбата срещу обжалвания административен акт. Считано от този момент – 27.04.2018 г., вземането е изискуемо и ликвидно и е започнал да тече тригодишният срок по член 58, параграф 3 от Регламент № 1122/2009 г., поради това Върховният административен съд приема, че решението е неправилно и следва да се отмени а жалбата отхвърли..

9) Решение № 29 от 08.06.2021г., по адм. дело № 243/2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 12011 от 24.11.2021 г. по адм. дело № 7805/2021 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя Решение от 30.03.2021 г. на главния директор на Главна дирекция "Оперативна програма "Околна среда" към Министерството на околната среда и водите и ръководител на Управляващия орган на ОПОС 2014-2020 г.

За да приеме този правен резултат, Върховният административен съд е съобразил следните твърдения:

Неправилно е, на първо място, заключението относно изисканата организация на взаимоотношенията между управителя/ите на участника и ръководителя на екипа на участника за спазване на предложените срок и стойност.

Неправилен е и изводът на съда, че елементът за оценка от 2. 1. Б., свързан с предвидената организация по отношение на проверките на място от страна на контролиращите и одитиращи органи и институции, противоречи на регламентацията в ЗОП, доколкото задълженията по сключения АДПБФП възникват в сферата на бенефициера и не могат да бъдат прехвърляни на изпълнителя. Подобно заключение не намира нормативна опора – в българското законодателство не съществува забрана за възлагането на дейности, свързани с изпълнението на задължения по повод извършвани във връзка със сключен АДПБФП проверки. Още повече, доколкото цялата документация, свързана с процеса на изпълнението по договора за обществена поръчка – последният сключен в изпълнение на задълженията за разходване на предоставените въз основа на АДПБФП финансови средства, се намира при изпълнителя, именно той е лицето, което следва да има създадена организация при евентуални проверки от страна на контролиращите органи. За възложителя е важно ясното разпределение на функциите при изпълнението на така възложената дейност по оказване на съдействие при планирани и внезапни проверки, както и осигуряването на лице/а, което/които по всяко едно време да е/са наясно с процеса на изпълнението по договора. Ирелевантно е обстоятелството, че задължението не е многокомпонентно или че не е сложно изпълнимо, каквито са мотивите на РУО в тази част. Основателни са оплаквания и по отношение на надграждащия компонент 2. 1. Б. 2 "Организация на персонала по отношение взаимоотношенията между проектанта по водещата част (ВиК) и другите части на инвестиционния проект", елемент "Организация на работата на ръководителя на екипа в процеса на одобряване на проекта". Същността на компонента е насочена към организацията, която ще се създаде не във връзка със самия процес по одобряване от компетентните органи и дружества, а във връзка с предхождащите го дейности, за които е отговорен изпълнителят, както и за евентуални коригиращи действия, в случай на установени несъответствия, подлежащи на отстраняване. Цитираният от РУО на ОПОС 2014-2020 г. в издадения от него акт за финансова корекция израз, а именно – "разумен срок, отговарящ на добрите практики", неправилно е възприет от него, а и от съда за такъв с неясно значение. Двете словосъчетания, съдържащи се в цитирания израз, са широкоприложими и не предполагат двояк прочит. Следва да се приеме, че

значението, което възложителят е искал да им придаде е на срок, който се приема от практиката в процесната дейност като достатъчен във времево отношение за извършването на предвидените дейности. Липсата на легални дефиниции за двете понятия не разколебават този извод. В случая не се касае за термини, които поради спецификата си пораждаат необходимостта от изрично дефиниране на смисъла, вложен в тях. Аргумент в подкрепа на заключението за липса на вменената от органа неяснота на използваната в тази част на методиката от възложителя терминология е и фактът, че видно от данните по делото, въпроси с искания за разяснение по процесното надграждащо обстоятелство не са постъпили, което предполага непротиворечивото му тълкуване от страна на участниците в процедурата. Предвид изложеното, като е отхвърлил жалбата срещу оспорения административен акт, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да се отмени. Вместо него касационната инстанция постановява акт по съществото на спора, като отменя атакуваното волеизявление на РУО на ОПОС 2014-2020 г.

10) Решение № 44 от 09.11.2020г., по адм. дело №355 /2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 6863 от 08.06.2021 г. по адм. дело № 1899/2021 г на Върховния административен съд и вместо него съдът постановява, че отменя решението в частта, с която е изменен ревизионен акт /РА/ № Р-

/15.10.2018 г., издаден от органи по

приходите при ТД на НАП Варна относно установените публични задължения за 2015 г., като е намален размера на данъка по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ.

За да приеме този правен резултат, съдът излага твърдения, че решението е неправилно в частта му за изменяна на РА с определяне на нови размери на публичните задължения за 2015 г.

Според АС- Русе са доказани основанията на чл. 122, ал. 1, т. т. 1, 2 и 5 от ДОПК за провеждане на ревизията по реда на чл. 122-124а от ДОПК. Съдът е зачел презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК за достоверност на констатациите от РА. Концентрирал е спорът по фактите до наличие на по-голям размер разполагаеми средства към 01.01.2011 г. Отрекъл е да е убедително доказването с договор за дарение от бащата на жалбоподателя получаването на сумата, която да е разполагаема към началото на ревизирания период. Зачел е формалната доказателствена сила на подписания частен документ и е съпоставил този информационен източник с гласни доказателствени средства, с неустановеното предаване на сумата да обоснове липсата на действие на обещанието за дарение. Приел е, че отрицателните разлики на доходите и разходите за всички ревизирани периоди освен за 2015 г. са потвърдени от заключението на ССЕ.

Съдът е обосновал отмяната на РА в частта за установените публични задължения за 2011 г. с пропускането от администрацията на преклузивния срок по чл. 109, ал. 1 ДОПК, което е квалифицирал като съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Приел е, че ревизионното производство е образувано с връчването на ЗВР на 10.01.2018 г., а срокът по чл. 109, ал. 1 ДОПК за задълженията за данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2011 г. и за изравнителната здравноосигурителна вноска за тази година е започнал да тече на 1.01.2013 г и е изтекъл на 31.12.2017 г. Изменянето на РА относно размера на публичните задължения за 2015 г. е основано на извод, че сумата получена чрез системата на „И.П“ АД е доход с неустановен източник и попада в обхвата на чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ. В останалата част с РА се облагали разходи. Доходът с неустановен източник следвало да се приспадне от разходите при съпоставката по чл. 123, ал. 1, т. 2 ДОПК. Формирал е „данъчна основа“ за периода /имал е предвид общ размер на облагаемия доход/, която включва дохода по чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ на основание чл. 123, ал. 1, т. 2 ДОПК. Изчислил е размер на здравноосигурителните вноски, които е приспаднал от осигурителния доход за определяне на ДО и дължим подоходен данък, поради което Върховният административен съд постановява, че решението е неправилно в частта му за изменяна на РА с определяне на нови размери на публичните задължения за 2015 г.

11) Решение № 49 от 23.11.2020г., по адм. дело №457 /2020 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 8350 от 08.07.2021 г. по адм. дело № 1390/2021 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя заповедта на началник отдел "Оперативни дейности" - гр. Варна в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП за налагане на "Е. Е. С. Г." ЕООД – гр. Русе на принудителна административна мярка на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б "а" от ЗДДС – запечатване на търговски обект – павилион за цветя за срока 14 – дни.

За да приеме този правен резултат, касационният състав намира за основателни доводите на касатора, че неправилно административният съд е приел, че заповедта е мотивирана по отношение

на продължителността на срока на мярката. При определянето на продължителността на срока на наложената ПАМ по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС "запечатване на обект" административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като законодателят му предоставя възможност да избере между няколко възможни решения, всяко от които е в различна степен целесъобразно. В случая той определя срока на продължителност на ПАМ в рамките на максимално допустимия от закона, който е 30 дни.

В мотивите на обжалвания съдебен акт съдът е обсъдил приетото в ТР № 4 от 22.04.2004 г. по т. д. № 4/2002 г. на Общо събрание на съдиите от Върховния административен съд, съгласно което въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения, съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяната на акта. Неправилен е изводът на съда, че при издаването на заповедта не е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила изразяващо се в липсата на конкретни мотиви свързани с установените от органа обстоятелства и избрания срок на продължителност на ПАМ, което касае формата на акта. При извършването на съдебен контрол за законосъобразност на актът, освен преценката дали органът не е нарушил предвидените законови изисквания, съдът следва да съобрази и дали издателят на административния акт не е упражнил превратно предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото от него решение на целта на закона. От изложеното следва обосновавания извод, че за да бъде извършен съдебен контрол по чл. 169 от АПК, определеният от административния орган срок на действие на ПАМ при условията на оперативна самостоятелност трябва да бъде мотивиран в достатъчна степен с конкретни факти и обстоятелства, който са установени във връзка с констатираното нарушение. Изложените от административния орган мотиви по отношение на срока представляват общо формулирани изявления, същите са бланкетни и нямат характер на конкретни мотиви свързани с установените факти обосноваващи избрания срок на запечатване от 14 – дни. В конкретния случай не става ясно как е формирана волята на издателя на акта да определи срока на мярката около средния предвиден, като не се установява кои обстоятелства са приети за значими и каква е тяхната тежест. Предвид изложеното следва да се приеме, че в оспорената заповед за налагане на ПАМ, липсват мотиви относно продължителността на срока на мярката, което пречатства съда да осъществи дължимата проверка за съответствието на определеният от административния орган срок с целта на закона, което е основание за незаконосъобразност на процесната заповед, поради допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е основание за нейната отмяна. В обжалваното първоинстанционно решение неправилно по отношение на преценката си за срок на ПАМ съдът е коментирал, че "само по себе си обстоятелството, че павилион за цветя, разположен в централната част на гр. Русе, на 07.03.2020 г., т. е. в деня, предшестваш международния ден на жената, на който традиционно се закупуват и продават цветя". В мотивите на процесната заповед, изобщо липсват такива изявления и този подход на първоинстанционния съд представлява допълване на мотивите на оспорената заповед с цел изясняване и дописване на обстоятелствата довели до определяне на срока в размер на 14 - дни, което е недопустимо. За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че са неоснователни доводите във връзка с чл. 187, ал. 4 от ЗДДС относно недопустимото издаване на ПАМ преди издаването на наказателно постановление за извършеното нарушение. Издаването на заповед за налагане на ПАМ не е обвързано с издаването на наказателно постановление. Двете производства са самостоятелни, като не е налице преюдициалност на административнонаказателното производство спрямо производството за налагане на принудителна административна мярка.

12) Решение № 15 от 15.06.2020г., по адм. дело №742 /2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 3459 от 16.03.2021 г. по адм. дело № 9025/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отхвърля жалбата против заповед № ДК-19-Р-01/19.07.2018 г. на началника на Регионален отдел "Национален строителен контрол" – Русе при Регионална дирекция за национален строителен контрол – Северен централен район.

За да приеме този правен резултат, съдът излага твърдения, че предмет на заповедта е строеж от първа категория, поради което компетентен да забрани достъпа и ползването в хипотезата на чл. 178, ал. 5 ЗУТ е началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице. В случая заповедта е издадена от началника на РО НСК – Русе при РДНСК – СЦР в съответствие с

правоомощията, предоставени на този орган със заповед № РД- 13-180/11.08.2014 г. на началника на ДНСК. Следователно заповедта е издадена от компетентен орган и не е нищожна, а изводите на първоинстанционния съд в обратен смисъл са незаконосъобразни. Оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията за форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Актът е писмен и съдържа фактическите и правни основания, обосноваващи издаването му. Заповедта е постановена след съставен по реда на чл. 222, ал. 2 ЗУТ констативен акт, в който е описан строежа, обстоятелството, че е изпълнен без разрешение за строеж и одобрен инвестиционен проект, но се ползва по предназначение. Актът е съставен в присъствие на управителя на фирмата, а заповедта е издадена след констатация, че в указания срок възражения от дружеството не са представени.

При постановяване на заповедта са спазени и изискванията на материалния закон. Както вече се посочи при констатиране на строежи, които се ползват по предназначение, но не са въведени в експлоатация от компетентния по чл. 177 орган, началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед, с която забранява ползването на строежа и разпорежда неговото освобождаване, прекъсване на захранването с електрическа и топлинна енергия, вода, газ и др. (чл. 178, ал. 5 вр. ал. 1 ЗУТ). В случая предпоставките на цитираните разпоредби са изпълнени. Описаната "Пълначна станция за транспортируемо оборудване под налягане, състояща се от инсталация за пълнене на бутилки с течен въглероден двуокис, инсталация за пълнене на кислород под налягане, инсталация за прехвърляне на газови смеси и площадка за съхранение на амоняк" представлява строеж от първа категория, който се ползва по предназначение, въпреки че не е въведен в експлоатация от органа по чл. 177 ЗУТ. Поради това касационната инстанция приема, че са налице основания за забрана ползването и достъпа до строежа и издадената в този смисъл заповед е поставена в съответствие с посочените материалноправни норми.

13) Решение № 40 от 22.10.2020г., по адм. дело 475 /2020г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 3648 от 19.03.2021 г. по адм. дело № 13023/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя решение от 12.08.2020 г., издадено от ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Околна среда" 2014-2020.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил твърдения, че решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Предметът на процесната обществена поръчка е предоставянето на консултантски услуги по изпълнението на проект: "Проектиране и изграждане на анаеробна инсталация за разделно събрани биоразградими отпадъци на територията на РСУО – Русе". В рамките на обществената поръчка, следва да бъде подпомогнат екипа за управление на проекта, като подпомагането се изразява в предоставяне на експерти, които да бъдат част от екипа, един от които е експерт "инженер газоснабдяване". В обявлението на процесната обществена поръчка, като минимално изискване към експерта инженер "газоснабдяване", е посочено, че следва да притежава пълна проектантска правоспособност от КИПП по част технологична – топлоснабдяване и газоснабдяване, технология на топлоснабдяването и газоснабдяването или аналогична специалност.

Действително, както правилно приема първоинстанционният съд, предмета на процесната обществена поръчка не включва устройствено планиране или инвестиционно проектиране, т. е. не са налице нормативни изисквания в съответствие, с които експертът инженер "газоснабдяване" да притежава пълна проектантска правоспособност. Следва обаче да се извърши преценка дали поставеният критерий е съобразен с предмета, стойността, обема и сложността на поръчката, в съответствие с чл. 59, ал. 2 ЗОП.

Проектът, по отношение на който ще се извършват консултантски услуги, е свързан с проектиране и изграждане на анаеробна инсталация за разделно събрани биоразградими отпадъци и както правилно отбелязва касаторът, от отговорностите и задълженията на експерта по техническата спецификация е видно, че дейностите, включени в предмета на обществената поръчка са свързани с упражняване на контрол по отношение на документацията за инженеринг във връзка с изграждането на анаеробната инсталация, даване на становище за необходимост от корекции, участие в комисии за избор на изпълнител по ЗОП. Действително експертът няма да участва пряко в проектирането на обекта, но той следва да осъществява контрол по отношение на съставяне на техническите спецификации за изпълнение на поръчката, включваща в обхвата си изработване на технически инвестиционен проект за изграждане на обект втора категория. Притежаването на

ограничена проектантска правоспособност дава право на съответните инженери да изработват проекти за строежи от пета и шеста категория, които няма как да имат опит за изготвяне на технически спецификации за изпълнение на проектиране на обект втора категория, защото опитът за това е функция на опит в проектирането или изпълнението на такъв обект, да упражняват контрол по отношение на документацията за инженеринг и да участват в комисии по ЗОП във връзка с проекта. Следва да бъде отбелязано, че в съответствие с изискванията на възложителя, този експерт следва да притежава и опит в изпълнението на минимум един проект за получаване на енергия от биоразградими отпадъци или техните субпродукти, което за да е осъществено значи, че експертът трябва да притежава пълна проектантска правоспособност. Проектът, по отношение на който ще се извършват консултантски услуги, изисква квалификацията на експерта да му позволява да осъществява контрол върху самия процес на проектиране на обект втора категория, което задължение не би могло качествено да бъде изпълнено без да притежава квалификация, кореспондираща на минимално изискуемата съгласно ЗКИИП за проектиране на подобни обекти. По изложените съображения, изводите на административния орган, потвърдени от съда, че така поставеното изискване е ограничително по смисъла на чл. 2, ал. 2 ЗОП, не съответстват на материалния закон. При оценката по показател 1 (П1) – ниво на изпълнение, като измерител на качеството, административният орган приема, че дадените дефиниции на понятията "адекватни мерки", "аргументирани мерки" и "качествен ефект" не внасят яснота за начина по който ще бъдат анализирани тези мерки, респективно за потенциалните участници остава обективно невъзможно да предвидят дали предложените от тях мерки ще бъдат приети от комисията за "Качествени мерки". Този извод на административния орган, приет и от първоинстанционния съд, е неправилен. В съответствие с чл. 70, ал. 7, т. 3 ЗОП, в документацията възложителят посочва методиката за комплексна оценка и начина за определяне на оценката по всеки показател. Начинът трябва да осигурява на кандидатите и участниците достатъчно информация за правилата, които ще се прилагат при определяне на оценката по всеки показател. В случая административният орган не е посочил коя от двете хипотези на т. 3 има предвид, по б. "а" или по б. "б", което от своя страна е самостоятелно основание за отмяна на акта в тази му част.

Както правилно сочи касаторът, методиката съдържа ясни дефиниции по отношение на спорните понятия, като същите препращат към нормативните изисквания и техническите спецификации и предоставят достатъчна информация за начина на оценяване. В административният акт не е конкретизирано кое точно от дефинициите на тези понятия ги прави неясни, а единствено декларативно се сочи, че са неясни поради използване на абстрактни и общи понятия.

Неясен и в противоречие със съдържанието на процесната методика е изводът на административния орган, че за да получи повече точки, участникът следва да отговаря на изискванията на предходното ниво и освен това да са налице изискванията за текущото ниво, като събира мерките по направления от предходното и текущото ниво и се позовава на резултата от техния сбор. Нищо подобно не се установява от съдържанието на процесната методика. Изрично е предвидено, че точките се присъждат на участник, предложението на когото отговаря на изискванията на предходното, но освен това са налице и надграждащи обстоятелства за съответното ниво. Изводът на органа, потвърден от съда, че процесната методика за оценка на офертите е утвърдена в противоречие с чл. 70, ал. 7, т. 2 и т. 3 във вр. с чл. 70, ал. 5, изр. последно и чл. 2, ал. 2 ЗОП, е неправилен. Тъй като не е налице приетото от органа нарушение на приложимото право, то не е налице и нередност по смисъла на чл. 70, ал. 1, т. 9 ЗУСЕСИФ. Липсата на нередност прави ненужно извършването на проверка за правилността на квалифицирането на нередността по т. 11, б. "б" от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата.

14) Решение № 56 от 08.01.2021 г., по адм. дело 482 /2020 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 6619 от 02.06.2021 г. по адм. дело № 3824/2021 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя решението на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт - Русе и потвърдено с него Разпореждане № 2140-17-224/8.04.2020 г. на ръководителя по пенсионно осигуряване при Териториално поделение на Национален осигурителен институт – Русе.

За да приеме този правен резултат касационната инстанция намира, че предвид допуснатото от директора на ТП на НОИ – Русе съществено нарушение на административнопроизводствените правила - на чл. 9, ал. 2 и ал. 4, предл. първо АПК, като и на чл. 35 и чл. 36 АПК при постановяване на решението си, довело и до нарушение на материалния закон, неправилно

административният съд е приел, че същото е законосъобразен индивидуален административен акт. С оглед приетите за установени по делото факти, основателни са доводите на касатора за допуснати нарушения на материалния закон. В конкретната хипотеза съдът няма правомощие да се произнесе вместо органа по направеното от касатора заявление за отпускане на лична пенсия за ОСВ. На това основание и съобразно чл. 173, ал. 2, предл. 2 АПК делото следва да се върне на органа за ново произнасяне. При новото произнасяне по подаденото заявление с дата 12.08.2019 г., административният орган след изпълнение на задължението си по чл. 35 АПК за изясняване на правно значимите факти, следва да определи отново категорията труд, положен от лицето на длъжност "машинист помпист" към СЕП "Водно стопанство" – Русе за периода 26.01.1984 г. – 15.08.1988 г., като съобрази приложимостта на ПКТП (отм.); за стажа до 31.12.1999 година.

По – конкретно ръководителят на "ПО" при ТП на НОИ – Русе следва да събере доказателства относно характера, вида на работата на "машинист помпист" и конкретните трудови функции, с оглед основната дейност на Строително – експлоатационното предприятие "Водно стопанство" – Русе. Органът също така трябва да изясни обстоятелството и съответно да го обсъди, а именно какъв е бил характерът на отразената в трудовата му книжка "вид дейност" – "експлоатационна" и съответствала ли е тя на изпълняваните от лицето трудови задължения, с които е бил ангажиран, къде е било мястото на работа на П. съобразно трудовите договорености с работодателя, какъв е бил статутът на плаващото съоръжение и за какъв период от време е било временно закрепено към брега на реката. Органът при новото произнасяне по подаденото заявление на К. П. е длъжен и да превърне признатия в мотивите на настоящото решение общ трудов стаж от втора категория в размер на 27 години и 1 ден (съответстващ на изискването на чл. 69б, ал. 2 КСО), като четири години трудов стаж от втора категория се зачитат за пет години осигурителен стаж от трета категория (чл. 104, ал. 2 КСО) и да направи нова преценка за кумулативното наличие на материалните предпоставки чл. 69б, ал. 2 КСО.

15) Решение № 8 от 11.03.2021 г., по адм. дело 691/2020 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 8250 от 07.07.2021 г. по адм. дело № 4698/2021 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя решение от 12.11.2020 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Околна среда", с което на "Водоснабдяване и канализация" ООД Русе е определена финансова корекция в размер на 5% от засегнатите и признати за допустими за финансиране разходи по договор № С-0013-2019/18.09.2020 г., с изпълнител "Роан – Русе" ДЗЗД.

За да приеме този правен резултат, касационната инстанция счита, че процесната Методика за оценяване ясно и точно са определени както принципа за изчисляване, така и начина за оценяване по всеки от елементите, които попадат в обхвата на чл. 70, ал. 4, т. 2 от ЗОП, съобразно степента на съответствие с минималните изисквания и надграждащите показатели, които са рефлектират върху определяне на оценка по всеки от тях. Обявеният начин за оценяване по тези показатели е валиден за всички потенциални кандидати и участници, които могат да представят своето предложение. В този смисъл е налице изискуемата по закона предвидимост на действията на възложителя и назначената от него помощна комисия по осъществяване на действия за оценка за нивото на изпълнение в съответствие с изискванията по организацията на персонала. Разписаните критерии и заложените минимални и допълнителни изисквания, осигуряващи възможност за по – високо оценяване на офертите с оглед тяхната пълнота и обоснованост осигурява нужната за комисията информация мотивирано и обосновано класиране на офертите на отделните кандидати. Всеки от надграждащите елементи е свързан с предмета на поръчката, съдържа конкретно формулирани дейности и разяснения. Заложените условия са относими към качеството на крайните резултати, доколкото по отношение на тях е поставено условие за повишаване качеството на изпълнение и на постигнатите резултати. При това, присъждането на по-висок брой точки е поставено на обективни критерии, отчитайки както организацията на изпълнението на дейностите, така и организацията на работа на участника, отчитайки специфичния характер на дейността. Липсва заложена неяснота от страна на възложителя в методиката, която да води до субективизъм при оценяване на офертите на участниците, както се твърди в касационната жалба. Както в минимално заложените изисквания, така и в надграждащите възложителя е поставил ясни, конкретни и непротиворечащи си изисквания, като целта им е в най-висока степен да се оцени способността на потенциалните изпълнители за качествено изпълнение на предмета на поръчката. Следователно като е отхвърлил жалбата на дружеството срещу оспорения административен акт,

първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да се отмени и вместо него да се постанови друго по същество на спора, с което да се отмени оспореното решение на УО на ОПОС.

16) Решение № 49 от 08.11.2021 г., по адм. дело 419/2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 3635 от 15.04.2022 г. по адм. дело № 12499/2021 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отхвърля жалбата на "В" ООД срещу заповед № 3-ЦУ-2131/09.06.2021 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

За да приеме този правен резултат, Върховният административен съд е съобразил следните твърдения:

За да отмени оспорената заповед административният съд е приел, че актът е издаден от компетентен орган, в законоустановената писмена форма, в съответствие с административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби, но в несъответствие с целта на закона. Според съда, като е дал предимство на статистическите данни пред действително установените факти (предвид представените доказателства пред органа), органът е постановил своя акт в противоречие с принципа за истинност по чл. 7, ал. 1 от АПК. Административните актове трябвало да се основават на действителните факти от значение за случая. Административните органи имали служебно задължение (чл. 9, ал. 2; чл. 35 и чл. 36 от АПК) да установяват релевантните факти и да събират доказателства за тях. Според съда, в хода на проверката били събрани множество доказателства, че през 2019 година търговското дружество – жалбоподател стопанисвало заведение за обществено хранене, кафе-бар "Х" в гр. Русе, в което развивало дейност с код по КИД "Дейност на ресторанти и заведения за бързо обслужване". При извършена служебна проверка на основанията по чл. 218, ал. 2 от АПК касационният състав прави извод за валидност и допустимост на обжалвания съдебен акт.

Релевираните възражения за допуснати съществени процесуални нарушения за общи, а по аргумент от чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция не извършва служебна проверка за процесуални нарушения и по същество решението е неправилно. Касационният състав не споделя извода на съда за противоречие на акта с целта на закона. В действителност, "В." ООД е кандидатствало за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" по Схема за набиране на заявления за подкрепа "Подкрепа чрез оборотен капитал за МСП, засегнати от временните противоепидемични мерки". Целта на тази процедура е посочена в т. 2 от Решение № 947/18.12.2020 г. на Министерския съвет, а администратор на помощта по мярката съгласно т. 4 е Националната агенция за приходите. С решението на МС са одобрени критерии и ред за предоставяне на помощта, съгласно Приложение по т. 3 от решението. В него е посочено, че подборът на предприятията ще се осъществява на основание подробни критерии и ред, които ще бъдат заложили в схема за набиране на заявления за подкрепа чрез оборотен капитал за МСП, администрирана от Националната агенция за приходите. По делото не е спорно, че Условието за кандидатстване и условията за изпълнение, утвърдени като част от документите по чл. 26, ал. 1 ЗУСЕСИФ, са влезли в сила. Относно съдържащите се в тях критерии за предоставяне на помощта и реда за доказване на съответствие с тях дружеството-кандидат е било предварително и надлежно запознато, като това се удостоверява с подписването на съответната декларация, задължително изискуема като приложение към проектното предложение. След като горните условия са влезли в сила, те са задължителни както за кандидатите, така и за органа, който ръководи административното производство. Административният орган е длъжен да ги приложи, а съдът - да извърши проверка дали административният орган е спазил тези условия при постановяване на процесния отказ. Съгласно т. 2 от раздел II. 2 от Условието за кандидатстване по програмата, по тази схема кандидатите могат да заявяват подкрепа само за основната или допълнителната си икономическа дейност, която попада сред допустимите кодове изброени в т. II. 1 от същите условия. Кодът ще се проверява въз основа на данните за 2019 година. В случай, че след проверката се установи, че съгласно данните от НСИ/Мониторстат кодът на основната/допълнителната икономическа дейност на кандидата за 2019 г. е недопустим, заявлението се отхвърля. Както касационната инстанция посочи, тази разпоредба от Условието за кандидатстване като общ административен акт не е оспорена по съдебен ред и като влязла в сила се прилага от органа съгласно действителното им съдържание.

Според данните по делото, конкретният кандидат е вписал във формуляра за кандидатстване основна дейност с код по КИД-2008 56. 10, но при извършената служебна проверка на годишните отчети на дружеството за 2019 г., подадени в НСИ, кодът по КИД-2008 на осъществяваната през 2019 г. основна дейност е 47. 11 – "търговия на дребно в неспециализирани магазини предимно с хранителни стоки, напитки и тютюневи изделия". Жалбоподателят не твърди грешка при изписване на кода. Напротив, декларираната дейност била основна за дружеството към 2019 година, но то осъществявало и друга – допълнителна именно с код 56. 10, като иска проверка на действителната фактическа обстановка.

Конкретното производство по предоставяне на безвъзмездна финансова помощ е осъществено при приложение на опростени условия за кандидатстване, утвърдени в съответствие с чл. 21, ал. 1, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, както и с утвърдените от органа опростени процедурни правила за работа. В Условията за кандидатстване в съответствие с чл. 21, ал. 1, т. 2 от цитирания закон е предвидено отпускане на безвъзмездна финансова помощ по опростени правила, т. е. без извършване на техническа и финансова оценка. Съгласно т. 24 от Условията за кандидатстване органът може да извършва по всяко време служебни справки чрез информационните системи на НСИ. Административният орган е постановил оспорения отказ съобразно декларираните от кандидата данни, които законосъобразно е проверил съгласно Условията за кандидатстване чрез справка в НСИ, каквато е направена преди датата на издаване на административния акт.

Отказът на изпълнителния директор на НАП е съответен на материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона. Същият е мотивиран с неизпълнение от страна на кандидата на критериите за допустимост по т. 4 на раздел 11. 1 от Условията за кандидатстване - кандидатът е посочил във формуляра за кандидатстване код на основна икономическа дейност, която принципно е допустима дейност по т. 1, раздел 9 от Условията, но е установено, че такава дейност не е надлежно декларирана /вписана в НСИ от дружеството съгласно направените служебни справки.

Неправилен е изводът на съда за противоречие на акта с целта на закона. Облекченият ред за кандидатстване и разглеждане на проектните предложения по процедурата цели своевременно предоставяне на помощта на нуждаещите се правни субекти по опростени правила, при които редуцирането на критериите и етапите за предоставяне на помощта е оправдано с оглед водещата цел на процедурата - навременна финансова подкрепа в максимално кратки срокове на българските компании за преодоляване на икономическите последици от временните противоепидемични мерки и стабилност на работните места. Съгласно одобрените Условия за кандидатстване в рамките на процедурата проверката не включва установяване на фактическа обстановка за всеки подал проектно предложение въз основа на анализ на набор от доказателствени средства, представени в хода на производството, различни от доказателството надлежно декларирано или вписано в НСИ. Не е предвидена възможност за осъществяване на проверки на място, експертизи и прочие. Целта поставена в рамките на процедурата оправдава разписаната в Условията за кандидатстване процедура по предоставянето им.

Тъй като заявителят не отговаря на условията на чл. 266 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците и Решение № 947 от 18.12.2020 г. на Министерския съвет (включително и на условието на изключението) във връзка с изписаните по-горе текстове на Условията за кандидатстване в рамките на процедурата, законосъобразно на същия е отказано предоставяне на търсената помощ. Предвид изложеното, като е приел оспорената заповед за незаконосъобразна и я е отменил, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

17) Решение № 47 от 30.09.2021 г., по адм. дело 491/2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 2983 от 30.03.2022 г. по адм. дело № 12073/2021 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отхвърля жалбата на "В.Д. Е.2010" ЕООД, против Решение № 546/16.06.2021 г. на КЗД, постановено по преписка № 209/2020г.

За да приеме този правен резултат, съдът е изложил твърдения, че решението е неправилно и следва да бъде отменено. От представените с административната преписка писмени доказателства безспорно се установява, че "В.Д. Е.2010" е наемател на сграда - частна собственост, находяща се

на посочения в констативния протокол адрес. Неправилно, в разрез с данните по делото, решаващият съд обаче е приел, че липсват категорични доказателства, че провереният обект е такъв с обществен достъп и предоставящ услуги - "къща за гости". Не може да бъде споделян изводът на съда, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон, както е приел решаващият съд, за да отмени решението на КЗД, извод, основан на доводите, че като наемател на обекта, в който се предоставят услугите, дружеството няма задължение да осигури достъпна среда, а това задължение лежи върху собственика на сградата, по аргумент от нормите на ЗУТ и подзаконовите нормативни актове, съответно, че в административното производство пред КЗД е следвало да се конституира именно собственика на имота. Предмет на спора е проверката за архитектурната достъпност на сградата, в която обществена услуга се предоставя от дружеството - жалбоподател, независимо от собствеността върху сградата. Обстоятелството, че в производството пред КЗД собственикът не е конституиран като страна, не е нарушение на административно-производствените правила. Предоставящата услуга в процесната сграда - къща за гости следва да осигури достъпност на архитектурната среда, за да може и хората с увреждания да ползват предоставяните услуги. Както се посочи и по-горе, поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места е дискриминация, съгласно чл. 5 от ЗЗДискр., като задължението да осигури безпрепятствен достъп на лица с увреждания до обекта е на лицето, което осъществява дейността си на това място. След като не е осигурил такава, дружеството е допуснало неравно третиране по отношение на тези лица по защитения признак "увреждане". Отношенията между наемателя и собственика - облигационни и тези, с оглед това кой следва да осигури достъпната архитектурна среда, при положение, че сградата се отдава под наем именно с предназначение за предоставяне на публични услуги, са ирелевантни за обективния факт на неизпълнение на законовото задължение за осигуряване на достъпна среда. Това задължение е за лицето, което предоставя услугите си на публично място. То следва да осигури достъпна архитектурна среда до мястото, където предоставя услугите. КЗД правилно е приложила ЗЗДискр, ЗХУ, както и нормите на Конвенцията за хората с увреждания (Конвенцията), ратифицирана със закон, приет от 41-ото НС на 26.01.2012 г., ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г. Държавите - страни по Конвенцията следва да предприемат също подходящи мерки за съобразяване с всички изисквания за достъпност за хора с увреждания от страна на всякакви частни лица, предлагащи съоръжения и услуги, отворени или предназначени за широката публика (чл. 9, т. 2 б. "б").

Изискването на чл. 5 от ЗЗДискр, както и на чл. 9 от Конвенцията за осигуряване на достъпна среда е абсолютно, като установяването на недостъпна среда винаги осъществява нарушение на антидискриминационното законодателство. Отговорността да осигурят достъпна среда се носи от всички лица - физически, юридически, публични или частни субекти, след като същите осъществяват ползването на публичното място, осъществяват публична услуга, съответно осъществяват контролът върху публичното място.

В този смисъл, противно на приетото от съда, КЗД правилно е приложила нормата на чл. 4 от ЗЗДискр. забраняващ всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане" и даващ легални дефиниции на пряка и непряка дискриминация, съответно и на чл. 5 от ЗЗДискр., съгласно който за дискриминация се приема изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места. В тази връзка са съобразени от КЗД и легалните дефиниции на "достъпна среда", дадени в § 1, т. 2 от Наредба № 4 от 1.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания (отм. ДВ бр. 12/12.02.2021 г., в сила от 13.03.2021 г.), но действаща към датата на решението на КЗД, и в сега действащата Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, определените за достъпна среда, които са идентични. Нарушението правилно е квалифицирано от КЗД, като пряка дискриминация по признак "увреждане", съобразно чл. 4, ал. 2, във вр. с чл. 5 ЗЗДискр. Наложена имуществена санкция е към минимума и не са налице основания за намаляването ѝ, а и липсва подобно искане.

18) Решение № 11 от 22.03.2022 г., по адм. дело 33/2022 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 2404 от 07.03.2023 г. по адм. дело № 5237/2022 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя решение № 245 по Протокол № 35/29 декември 2021 г. на Общински съвет Ценово.

За да приеме този правен резултат, съдът излага съображения за неправилност решението на Административен съд Русе. За да постанови акта си, Административен съд Русе след преценка на доказателствата по делото, е достигнал до незаконосъобразни правни изводи. Приел е, че в обхвата на оперативната самостоятелност на общинската администрация е въпросът дали като предпоставка за издаването на разрешение за поставяне на преместваем обект в имот, общинска собственост, следва да бъде дадено изрично писмено съгласие от собственика на имота (чл. 56, ал. 5, пр. първо от ЗУТ) като бъде събирана съответната местна такса или след провеждане на търг или конкурс, следва да бъде сключен писмен договор за наем (чл. 56, ал. 5, пр. второ от ЗУТ) като бъде събиран уговорения наем съобразно заетата от обекта площ. Този извод на съда е неправилен. Не е спорно по делото, че имотът върху който се иска разполагането на преместваемия обект – фургон е публична общинска собственост. Процедурата по управление на имоти – общинска собственост, е уредена в Закона за общинската собственост и подзаконова нормативна уредба, в случая това е ЗОБС и Наредба № 8 за реда и условията за поставяне и премахване на преместваеми съоръжения и елементи на градското обзавеждане на територията на община Ценово. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 7, изр. първо от ЗОБС свободни имоти или части от тях - публична общинска собственост, могат да се отдават под наем за срок до 10 години при условията и по реда на ал. 2 след решение на общинския съвет. Съобразно ал. 2 на чл. 14 от ЗОБС отдаването под наем на имоти по ал. 1 се извършва от кмета на общината след провеждане на публичен търг или публично оповестен конкурс, освен ако в закон е предвидено предоставянето под наем да се извършва без търг или конкурс или е определен друг ред. Въз основа на резултатите от търга или конкурса се сключва договор за наем от кмета на общината или от оправомощено от него длъжностно лице. В настоящия случай посоченият в ЗОБС ред не е спазен при вземането на оспореното решение, поради което изводът на съда за законосъобразността му е неправилен. Процесният преместваем обект не може да се квалифицира като елемент или съоръжение за търговия на открито по смисъла на чл. 56а ЗУТ, за който се събира такса по чл. 72 ЗМДТ, а трябва да се разглежда като преместваем обект по смисъла на чл. 56 във вр. с § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ. Неправилно първоинстанционният съд е приел, че таксата по чл. 69, б. "б" от Наредба № 3 за определянето и администрирането на местните такси и цените на услуги, предоставяни от Община Ценово (Наредба № 3) се събира във връзка с предоставянето на услуги с цел задоволяване на потребностите на населението на общината, поради което не се изисквало същата да е в размер, който да бъде обусловен от заетата от преместваемия обект площ. Видно е, че съгласно чл. 66, ал. 1 от Наредба № 3 таксата се заплаща за ползването на тротоари, площи, площади, улични платна, места върху които са организирани пазари (открити и покрити), тържища, панаири, както и терени с друго предназначение, които са общинска собственост, но не са регламентирани такси за поставяне на преместваеми обекти по чл. 56 ЗУТ върху имоти, общинска собственост, а са регламентирани само такси за обекти за търговия на открито, регламентирани в чл. 56а ЗУТ. В случая неправилно е приложен чл. 69 от Наредба № 3, тъй като чл. 17, ал. 3 от Наредба № 8 определя, че разрешението за поставяне на преместваеми обекти се издава след заплащане на всички такси определени в Наредба № 3 за местните данъци, такси и цените на услуги извършвани от общинската администрация в Община Ценово, но не се отнася до заплащане на такса за ползване на общински терен за извършване на ремонтни дейности на закрито, а за административна такса – за услуга по издаване на самото разрешение за поставяне. Освен това в решение № 245 не е определен и размерът на таксата, която ще се събира за ползването на процесния общински имот. Поради това следва, че в конкретния случай следва да се прилагат актовете от по-висока степен – ЗУТ и ЗОБС, а именно за поставянето на преместваеми обекти по чл. 56, ал. 1 вр. § 5, т. 80 ДР ЗУТ върху общински имоти и следва да се сключват договори за наем за заетата от тях площ по реда на чл. 56, ал. 5, предл. второ ЗУТ вр. чл. 14, ал. 2 и ал. 6 ЗОС след провеждането на търг или конкурс.

19) Решение № 17 от 12.05.2022 г., по адм. Дело 158/2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 3987 от 12.04.2023 г. по адм. дело № 7310/2022 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя решението, в частта, с която е отхвърлена жалбата на Р. Л. срещу Ревизионен акт № /13.10.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП Варна, потвърден с Решение № 302/8.02.2021 г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" Варна в частта на установените задължителни осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване за самоосигуряващо се лице по КСО и отменя Ревизионен акт №

/13.10.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП Варна, потвърден с Решение № 302/8.02.2021 г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" Варна в частта на установените задължителни осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване за самоосигуряващо се лице по КСО в.

Според чл. 4, ал. 3, т. 2 КСО (ред. ДВ, бр. 105/2006 г.), приложим за 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г., задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт са лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски дружества, физическите лица - членове на неперсонифицирани дружества. Едва с допълнението на този текст, обн. ДВ, бр. 102/2018 г., в сила от 1.01.2019 г., са включени и лицата, които се облагат по реда на чл. 26, ал. 7 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица. Чл. 40, ал. 1, т. 2 ЗЗО препраща също към чл. 4, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 4 КСО. Разпоредбата на чл. 4, ал. 3, т. 2 КСО е материалноправна и се прилага занаяпред, доколкото изрично законодателят не ѝ е придал обратно действие. Това следва и от мотивите на проекта на Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване за 2019 г. № 802-01-46/29.10.2018 г., с който е изменен чл. 4, ал. 3, т. 2 КСО. В тях е посочено, че се разширява кръгът на осигурените лица по чл. 4, ал. 3, поради необходимостта да бъде уреден осигурителният статус на лицата, които получават доходи от стопанска дейност като ЕТ по ТЗ без регистрация.

Макар основата за облагане да се определя по реда на чл. 122, ал. 2 ДОПК при наличието на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от същия кодекс, то съгласно чл. 122, ал. 1 дължимостта на данъка и неговият размер се определят в материалните закони, а според чл. 124а ДОПК, това се отнася и за задължителните осигурителни вноски. Посоченото е аргумент за недължимост на установените с РА задължителни осигурителни вноски за ДОО, ЗО и ДЗПО-УПФ за периода от 2014 г. до 2017 г. (вкл.).

Неоснователна е частната жалба на Л. срещу определение от 10.06.2022 г. на Административен съд Русе, постановено по делото, в частта, с която на основание чл. 77 ГПК вр. чл. 144 АПК и чл. 27, ал. 1 от Наредба № 2 от 29.06.2015 г. касаторката е осъдена да заплати по депозитната сметка на Административен съд Русе или на ПОС терминала в сградата на съда сумата 307, 23 лв. окончателно възнаграждение за вещите лица по назначената комплексна съдебно-счетоводна и техническа експертиза. То е постановено в съответствие с определението в з. з. от 11.11.2021 г., с което с оглед обема и спецификата на поставените от жалбоподателката и ответника задачи към допуснатата КССТЕ съдът съобразно чл. 76, изр. 2 ГПК вр. § 2 ДР на ДОПК е преценил разносните за комплексната експертиза да се възложат на страните по равно.

20) Решение № 64 от 01.03.2022 г., по адм. дело 21/2023 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 1287 от 06.02.2024 г. по адм. дело № 12096/2023 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 198-ФК/26.10.2022 г., издадена от Началника на отдел "Оперативни дейности" – Варна в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил следните твърдения:

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба. В нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС е предвидено задължение за лицата да регистрират и отчитат извършените от тях продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

Редът и начинът за издаване на фискални касови бележки и за установяване на дистанционна

връзка с НАП са определени с Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18/2006 г.). Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18/2006 г., задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата по чл. 3, ал. 1 - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по чл. 3, ал. 1.

В конкретния случай, както правилно е приел административния съд, от значение за установяване дали е налице неспазване на задължението за издаване на касов бон е какъв е характера на извършеното плащане в размер на 500 лева – капаро или авансово плащане. На първо място, в оспорената заповед не се съдържат констатации в тази насока, като единствено е посочено от органа, че е извършена "контролна покупка", докато в съставения протокол от 21.10.2022 г. платената сума е посочена като "плащане на капаро". Следователно, налице е противоречие между отразеното в заповедта и протокола, въз основа на който същата е издадена, като в нито един от документите по преписката административния орган не е извел твърдение, че платената сума представлява авансово плащане, поради което този факт е извън предмета на доказване. В обжалваното първоинстанционно решение съдът е приел и мотивирал, че платената сума представлява авансово плащане, но в мотивите на процесната заповед, изобщо липсват такива изявления и този подход на първоинстанционния съд представлява допълване на мотивите на оспорената заповед, което е недопустимо.

Основателно е и касационното възражение за липсата на мотиви в административния акт по отношение на определения срок на мярката. Действително в мотивите на ЗПАМ има отделен пасаж, озаглавен "Мотиви относно продължителността на срока", но същите са общи и изцяло лишени от конкретика. Тези мотиви не отразяват тежестта на нарушението с оглед продължителността на срока, за който мярката се налага, което от своя страна препятства извършването на преценка от страна на съда относно законосъобразността на определения 14-дневен срок и съответствието му с целта на закона. При определянето на срока в заповедта е необходимо да се излагат конкретни факти и обстоятелства, относими към съответния случай, поради което административният орган е длъжен след посочването им, да извърши съответната преценка за срока, като достатъчно я мотивира при спазване на принципа на съразмерност съгласно чл. 6, ал. 2 АПК. В процесния случай органът не е обсъдил кое конкретно го мотивира да избере именно продължителност на мярката от 14 дни. Не е съобразен характерът на търговията, не са посочени и анализирани каквито и да било конкретни данни за търговската дейност в обекта. Несподелими са мотивите на първоинстанционния съд, че на основание чл. 8, ал. 2 от АПК пред органите по приходите не следва да бъдат поставяни неизпълними условия за мотивиране всеки път по различен начин на постановените заповеди за налагане на ПАМ, тъй като те често касаят практически идентични случаи, които съгласно закона следва да бъдат третирани еднакво. Принципа на равенство и задължението административните органи да третират еднакво сходните случаи не изключва задължението за мотивиране на административните актове, а съгласно цитираното в мотивите на обжалвания съдебен акт Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по т. д. № 4/2002 г. на Общо събрание на съдиите от Върховния административен съд, въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения, съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяната на акта.

21) Решение № 25 от 28.06.2022 г., по адм. дело 151/2022 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 1051 от 30.01.2024 г. по адм. дело № 9380/2022 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът постановява, че отхвърля искова молба на "Г.-60" ЕООД.

За да приеме този правен резултат, съдът е излага твърдения, че така постановеното решение е неправилно. В хода на производството пред настоящия съд, на основание чл. 219, ал. 1 АПК, са представени и приети доказателства, които опровергават решаващия извод на първоинстанционния съд, че в конкретния случай са налице всички кумулативно изискуеми предпоставки за реализиране на отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

За да бъде ангажирана отговорността на ДФЗ е необходимо да бъде установено и доказано не само наличието на незаконосъобразен административен акт, но и настъпили вреди, като пряк и непосредствен резултат от този акт (чл. 4 ЗОДОВ). По делото е доказано, че решение за налагане на финансова корекция № 18/121/06440/3/01/04/02, изх. № 01-2600/6452 от 30.05.2022 г., издадено от изпълнителния директор на ДФЗ, е обжалвано от "Г 60" ЕООД пред Административен съд – Русе, който с решение № 47/14.12.2022 г. по адм. дело № 278/2022 г. е приел, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона. Жалбата срещу него е преценена, като неоснователна, и е отхвърлена. Това решение на съда е потвърдено с окончателно решение на Върховния административен съд № 4896 от 10.05.2023 г. по адм. дело № 2592/2023 г.

Финансовата корекция е наложена на "Г.-60" ЕООД за това, че, като ползвател на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Модернизирание на земеделските стопанства" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., ищцовото дружество не е изпълнило заложените приходи в одобрения с Договор № 18/121/06440 от 23.07.2014 г., бизнес план. Неизпълнението е за три пълни финансови години – 2016 г., 2017 г. и 2018 г. и касае т. 4. 18, във вр. с т. 4. 33 от сключения договор. При това положение на ищеца и ответник по касация не се установява да е причинена претендираната имуществена вреда. Събраната от публичния изпълнител сума по издадения от изпълнителния директор на ДФЗ срещу "Г.-60" ЕООД АУПДВ, съответства по размер на наложената му финансова корекция, като тази корекция е свързана със същите обстоятелства, въз основа на които е издаден и процесния АУПДВ. Действително последният е отменен, като незаконосъобразен, но отмяната, видно от мотивите на решение № 1333/14.02.2022 г. по адм. дело № 2387/2021 г. по описа на Върховния административен съд е на процесуално основание, тъй като съдът е приел, че приложимият ред за установяване на вземането – предоставената на бенефициента безвъзмездна финансова помощ – е този по ЗУСЕФСУ, посредством извършване на финансова корекция. След като ищецът е нарушил Договор № 18/121/06440 от 23.07.2014 г., сключен от него с ДФЗ, решението за налагане на финансова корекция е законосъобразно и за нейната дължимост е налице влязъл в сила окончателен съдебен акт, събраната от публичния изпълнител сума по издадения от изпълнителния директор на ДФЗ срещу ищцовото дружество и отменен по надлежния ред АУПДВ не представлява имуществена вреда за него. Тази сума обезпечава административното производство, както по отменения АУПДВ, така и по законосъобразното решение за налагане на финансова корекция. В касационната жалба на ДФЗ изрично се сочи, че сумата, която е предварително събрана по обявления за нищожен АУПДВ следва да послужи за изпълнение на решението по ЗУСЕФСУ след влизането му в сила, което обстоятелство към момента на подаване на касационната жалба все още не е било налице, но към момента на устните състезания вече е факт, с който настоящата инстанция следва да се съобрази.

22) Решение № 110/13.04.2023 г постановено по адм. д. № 164/2022 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 1151 от 31.01.2024 г. по адм. дело № 5996/2023 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя Ревизионен акт от 18.12.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-Варна, относно установените с него допълнителни задължения на М. Х. за данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2013 г.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил следните твърдения:

Върховният административен съд намира за основателен доводът на касатора за незаконосъобразност на РА в тази част поради допуснато съществено процесуално нарушение в производството по издаването му, съответно за неправилност на оспореното съдебното решение. Безспорен е фактът, че срокът на ревизията е изтекъл на 09.11.2020 г. На 23.11.2020 г. е издаден Ревизионният доклад (РД) и е връчен на ревизираното лице на 24.11.2020 г. На 30.11.2020 г., т. е. след изтичането на срока на ревизията и след връчването на РД са връчени на лицето Уведомление по чл. 17, ал. 1, т. 2 ДОПК за разясняване на правата му, в т. ч. правото му на защита, в производството по издаване на РА и за последиците от неизпълнение на задълженията му; Уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК, че поради констатирано обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК основата за облагане с данък ще бъде определена по реда на чл. 122 ДОПК, както и искане за представяне на доказателства и вземане на становище в 14-дневен срок, съдържащо декларация по чл. 124, ал. 3 ДОПК за попълване. РА е издаден на 18.12.2020 г.

Съгласно константната съдебна практика по приложението на чл. 114 ДОПК срокът за провеждане на ревизията е инструктивен, но извършените процесуални действия от органите по приходите след изтичането му, съответно, събраните от тях писмени доказателства, не следва да се съобразяват. Това следва от общите принципи на законност и обективност, регламентирани в чл. 2 и чл. 3 ДОПК. Според чл. 3, ал. 3 ДОПК истината за фактите се установява по реда и със средствата предвидени в този кодекс. Според чл. 110, ал. 1 ДОПК ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и осигурителни вноски, а съгласно чл. 117, ал. 2, т. 5 РД съдържа описание на извършените от приходните органи процесуални действия, установените факти и обстоятелства и доказателствата за тях. Ревизираното лице се уведомява за срока на ревизията с връчването на Заповедта по чл. 112 ДОПК за образуване на производството и е логично да очаква събирането на доказателства и доказателствени средства, както и извършването на каквито и да било процесуални действия, да приключат с изтичането на срока. В още по-голяма степен това важи за датата на връчването на РД с Така регламентирани в кодекса процесуални правила не допускат издателите на акта да извършват процесуални действия и да обсъждат събраните чрез тях доказателства в периода между издаването на РД и издаването на РА, след изтичането на срока на ревизията. Още по-малко да уведомяват ревизираното лице, че данъчните му задължения ще бъдат установени в особено ревизионно производство по чл. 122 върху данъчна основа по чл. 122, ал. 2 ДОПК, въпреки че такова не е проведено и издаденият РД не е обоснован с обстоятелства по чл. 122, ал. 1 и ал. 2 в противоречие с чл. 122, ал. 3 от кодекса. С оглед изложеното касационният състав намира, че с действията си приходните органи са нарушили принципите на законност и обективност, като не е осигурено упражняването на процесуалните права от страна на ревизираното лице в рамките на ревизионното производство (дори уведомлението по чл. 17, ал. 1, т. 2 ДОПК е връчено след като е връчен РД и е изтекъл срокът на ревизията). Като е достигнал до различни правни изводи, първостепенният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено в частта му, в която е отхвърлена жалбата на М. Х. против РА относно установените с него допълнителни задължения за данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2013 г..

23) Решение № 1662 от 23.05.2024 г., по адм. дело 20247200700211/2024 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 12506 от 19.11.2024 г. по адм. дело № 7291/2024 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя Заповед от 16.02.2024 г. на директора на РДСП Русе.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил следните твърдения:

Административен съд Русе не е установил правилно фактическата обстановка по делото в следствие, на което са изведени неправилни правни изводи. Фактическите установявания на съда не отговарят на събраните по делото доказателства.

В следствие на така установеното от касационната инстанция въз основа на събраните пред първата инстанция доказателства изводите на административния съд се преценяват като неправилни. Процесната заповед е издадена на основание чл. 84, ал. 2 от СК, съгласно който когато детето, чиито родители не са дали съгласие за пълно осиновяване, е настанено по реда на Закона за закрила на детето в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа или приемно семейство и родителят без основателна причина не е поискал прекратяване на настаняването и връщане на детето или промяна на мярката и настаняване в семейство на роднини или близки, директорът на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето в 7-дневен срок от изтичане на срока по чл. 93, ал. 2 издава заповед за вписване на детето в информационната система по чл. 83, ал. 1 и я изпраща чрез регионалната дирекция за социално подпомагане до Министерството на труда и социалната политика, а съгласно чл. 93, ал. 2 от СК осиновяване без съгласие на родителя се допуска, когато детето е настанено в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа или приемно семейство и родителят в срок до 6 месеца от датата на настаняването по административен ред съгласно Закона за закрила на детето без основателна причина не е поискал прекратяване на настаняването и връщане на детето или промяна на мярката и настаняване в семейство на роднини или близки по реда на Закона за закрила на детето. Действително по делото е установено, че в 6 месечния срок от датата на настаняване на детето по административен ред /21.07.2017 г. / майката не е поискала прекратяване на настаняването на детето в приемното семейство и неговото връщане или не е поискала промяна на мярката за закрила. Този срок е пропуснат от майката. Възможно е това да е

станало и поради факта, че както бе посочено по-горе заповедта, с която първоначално детето К. е било настанено в приемно семейство, а именно заповед № 3Д/Д-Р-Б-054/21.07.2017 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" Бяла не е връчена на оспорващата и същата не е запозната с правните последици от изтичането на този шест месечен срок. По делото не са налице данни тази заповед да е редовно връчена на С.. Не са налице и данни органът изрично писмено да е уведомил С. за правните последици от приложението на чл. 84, ал. 2 от СК. По делото са налице писмени доказателства за проведени срещи от екипно обсъждане на случая на детето К. проведени съответно на 23.11.2017 г., 22.02.2018 г., 19.04.2018 г., 17.05.2018 г., 18.07.2018 г. и 22.08.2018, на които е присъствала майката, но в нито един от протоколите от тези срещи майката не е уведомена за последиците от пропускането на 6 месечния срок. Р. С. е уведомена едва на 07.03.2024 г.

С оглед на изложеното се налага извода, че не е налице едва от материално-правните предпоставки за издаване на обжалваната пред първата инстанция заповед, тъй като майката е поинискала реинтеграция на детето в биологичното му семейство. Действително това е станало след определения в закона срок, но причина за това е неуведомяването от страна на административния орган на лицето за последиците от неспазването на този 6 месечен срок. Следва да се отбележи, че въпреки подаденото от майката заявление за реинтеграция на децата до директора на ДСП Бяла на 23.08.2022 г. и изричното уведомяване за това на директора на ДСП Две могили, както и ползването от страна на майката на краткосрочна социална услуга "Подкрепа и консултиране на семейства в общността – оценяване на родителски капацитет. Реинтеграция в биологичното семейство на деца настанени в алтернативна грижа/настанени в резидентни услуги и в приемни семейства", именно директорът на ДСП Две могили прави предложение за вписване в Регистъра на деца за пълно осиновяване на детето К..

Що се касае до представените от детето декларации, че желае да бъде осиновено, съдът намира, че същите са неотнормими към спора относно законосъобразността на процесната заповед предвид факта, че детето към момента на попълването им е непълнолетно, а както и поради факта, че законът не предвижда като предпоставка за издаване на заповед по чл. 84, ал. 2 от СК наличието на съгласие от страна на детето.

Не могат да се споделят изводите на първоинстанционния съд, че липсата на родителски и интелектуален капацитет на майката е предпоставка за вписване на детето и в регистъра на деца за пълно осиновяване. Както бе посочено по-горе предпоставките за това са изчерпателно изброени в чл. 93, ал. 2 от СК и в процесния случай същите не са налице. В тази връзка следва да се отбележат не малките усилия, които майката полага за да се вижда с децата си, ползва направления за социална услуга за повишаване на родителския си капацитет с цел реинтеграция на децата в биологичното семейство. Тази информация е отразена в доклад изготвен от Център за обществена подкрепа гр. Борово от 25.09.2023 г., съгласно който майката заявява желание да отглежда детето К. заедно с останалите деца в биологичната и семейна среда.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав на ВАС намира, че Заповедта от 16.02.2024 г. на директора на РДСП Русе е издадена при неправилно приложение на материалния закон и при неспазване на целта на закона, съгласно който най-добрият интерес на детето е да се отглежда в семейна среда като усилията на административните органи следва да се насочени към оказване на необходимата помощ на майката с оглед заявеното от нея желание за реинтеграция на децата.

24) Решение № 316 от 04.12.2023 г., по адм. дело 382/2023 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 4365 от 09.04.2024 г. по адм. дело № 1556/2024 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отхвърля жалбата на "П. М." ООД, срещу Заповед № от 22.03.2023 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил следните твърдения:

Първоинстанционният съд е установил от фактическа страна, че административното производство е започнало по повод съвместна проверка на 20.02.2023, т. в обект – магазин "П", с адрес: гр. Русе, ул. "Т" № 15, стопанисван от "П. М." ООД, извършена от Българска агенция по безопасност на храните /БАБХ/ и НАП, резултатите от която са обективирани в Констатилен протокол/КП/ № 2731155. Установено е, че в обекта няма налични количество и продажби на следните стоки: 1. пилешко филе натурално; 2. кисело мляко "С.", 0, 500 гр. 2%; 3. сметана заквасена "Б.", 370 гр.; 4. кисело мляко "В.", 400 гр.; 5. маргарин "С1.", 225 гр.; 6. краве масло "Х.", 125 гр.; 7. краве сирене

"С.", 400 гр., вакуум; 8. извара кашкавалена насипна; 9. кашкавал "Ферия тост"; 10. кашкавал "Хаджийски", 300 гр., вакуум; 11. бира "А.", стъкло 500 мл. и 12. бира "Б.", кен 500 мл., обявени в промоционална брошура с период от 13.02.2023 г. до 26.02.2023 г., съответно към датата на обявената промоция и към датата на извършената проверка - 20. 02. 2023 г. От представената от дружеството Справка за наличности до 13.02.2023 г., Справка за доставки на стоките от 13. 02. до 19.02.2023 г. и Справка за продажби на същите стоки за период ат 13.02.2023 г. до 20.02.2023 г. е установено, че от посочените по - горе 12 стоки, за 10 от тях няма налични количества нито към началния момент на промоцията - 13.02.2023 г., нито към момента на проверката - 20.02.2023 г. Към началния момент на промоцията - 13.02.2023 г. е имало наличности от Извара, кашкавалена, насипна и от маргарин в количество, описано в КП и от маргарин "СІ.", 225 гр. – съответно 2 бр. Във връзка с извършената проверка е изготвена Докладна записка с Изх. №Ц-02-450/14.03.2023 г. на Главния директор на Главна дирекция "Контрол на пазара" към КЗП, адресирана до КЗП, която е разгледана от последната на заседание, проведено на 16.03.2023 г. Комисията е взела единодушно решение, обективизирано в Протокол № 11 от същата дата, че дружеството е използвало нелоялна търговска практика по смисъла на горещитираните разпоредби, въз основа на което решение е издадена процесната заповед. КЗП е приела, че "П. М."ООД е осъществило състава на нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68ж, т. 5, вр. с чл. 68 г, ал. 4, вр. с чл. 68в от ЗЗП, а именно: търговецът отправя покана за покупка на стоки, като не се посочват разумни основания, поради които няма да може да достави или да осигури доставянето от друг търговец на стоките или на равностойни стоки на обявената цена за определен период от време и в разумно количество съобразно стоката, обема на направената реклама за стоката и предложената цена.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са представени писмени доказателства, че за периода на промоцията в останалите 5 търговски обекта, стопанисвани от дружеството, находящи се в гр. Русе, е имало наличности на тези стоки, като са осъществени доставки и продажби на същите. Жалбоподателят е представил търговски документ за прехвърляне на тези стоки на 21.03.2023 г. от други търговски обекти в процесния обект, както и доказателства, че са осъществени продажби на последните в периода от 22.02.2023 г. до 26.02.2023 г.

Първоинстанционният съд е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, в предвидената от закона писмена форма, при правилно приложение на административнопроизводствените правила, но в противоречие с материалноправните разпоредби, тъй като търговецът не е осъществил състава на заблуждаваща нелоялна търговска практика. Според АС - Русе е изпълнена единствено първата/обективна/ предпоставка на фактическия състав на чл. 68ж, т. 5 от ЗЗП- отправена покана към потребителите за покупка на конкретни стоки на цената, посочена в промоционалната брошура. На следващо място, анализирайки разпоредбата на т. 5 от Приложение I от Директива 2005/29/ЕО, в която е посочен изразът "разумно основание", съдът е приел, че за да е налице разглежданата нелоялна практика следва да бъде установена целта на търговеца - да "примами" потребителя в търговския обект с предложение за покупка на продукт, който представлява интерес за него поради намалената му цена, но в крайна сметка, поради липсата на наличност, потребителят да бъде насочен към покупка на друг, различен по вид или по - скъп продукт. За да отмени обжалваната заповед АС - Русе е приел, че описаните 12 продукта са били налични в останалите обекти на търговеца през процесния период. Според първоинстанционния съд изчерпването на количествата от рекламираните артикули следва да се преценява по отношение на всички обекти на търговеца, за които се отнася поканата за покупка на стоки а не само до конкретния магазин. Административният съд е приел, че от обективна страна не са налице "разумни основания", поради които търговецът да не може да достави стоката в конкретния магазин, тъй като става въпрос за заместими вещи/храни/. Последните или равностойни на тях могат да бъдат доставени от търговеца. По изложените съображения съдът е отменил заповедта като незаконосъобразна.

По делото няма спор по фактите, а по приложението на закона.

Императивната разпоредба на чл. 68в от ЗЗП забранява използването на нелоялни търговски практики. Съгласно чл. 68 г, ал. 4 от ЗПП, нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к от ЗЗП. Осъществяваната от търговеца практика правилно е квалифицирана от административния орган по чл. 68ж, т. 5 от ЗЗП. Съгласно чл. 68ж, т. 5 от ЗЗП поканата за покупка на стоки или услуги на определена цена, като не се посочват разумни

основания, поради които търговецът няма да може да достави или да осигури доставянето от друг търговец на стоките или услугите или на равностойни стоки или услуги на обявената цена за определен период от време и в разумно количество съобразно стоката или услугата, обема на направената реклама за стоката или услугата и предложената цена, представлява заблуждаваща търговска практика.

По делото не е спорно, че търговецът чрез брошура е отправил покана за покупка на стоки на определена промоционална цена за периода на от 13. 02. до 26.02.2023 г. Както беше посочено по - горе 10 от описаните стоки не са били налични нито към началния момент на промоцията - 13.02.2023 г., нито към момента на извършената проверка - 20.02.2023 г. Обстоятелството, че тези продукти са били прехвърлени от други търговски обекти в процесния обект след датата на проверката, не обосновава извода за неосъществен състав на констатираната заблуждаваща практика, тъй като търговецът не е осигурил разумни количества на стоките съобразно обема на направената с брошурата реклама за същите и предложената цена.

По горните съображения изводът на съда за неосъществен състав на заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68ж, т. 5 от ЗЗП е неправилен. За пълнота следва да се отбележи, че е трайна съдебната практика, според която преустановяването ѝ към датата на издаване на заповедта е правноирелевантно, тъй като мярката има не само преустановителен, но и превантивен характер.

Отменени решения поради нарушение на съдопроизводствените правила.

1) Решение № 35 от 15.09.2020г., по адм. дело № 12/2020 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 5063 от 21.04.2021 г. по адм. дело № 12954/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че връща делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд Русе.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил следните твърдения:

Основателни са възраженията на касатора, че съдът е основал своите решаващи изводи върху документи на чужд език – товарителници, инвойс фактури, придружаващи известия, които не са придружени с точен превод на български език, заверен от страната в изпълнение изискванията на чл. 185 ГПК, приложим субсидиарно на основание § 2 от ДР на ДОПК. Настоящият състав по делото констатира, че в с. з. на 28.05.2020 г. /л. 82, 83 Административен съд Русе е указал на жалбоподателя, че следва да представи фотокопия на документите, приложени към молба вх. № 1613 от 27.05.2020 г. /относими за ВОД към Main Autoglass BV SRL/, в оригинал или в заверен препис, като същите бъдат придружени от точен превод на български език. В молба вх. № 2510 от 22.07.2020 г. /л. 87-89 процесуалният представител на "Г.Д" ЕООД сочи, че в изпълнение на указанията на съда дадени в предходното с. з. представя документи в оригинал свързани с ВОД към Main Autoglass BV SRL за периода м. 09, 10, и 11. 2018 г., като уточнява, че тъй като документите, с които са оформени доставките са еднотипни – фактура, ЧМР и описаните в ЧМР придружаващи известия, в които стоките са описани по марка и брой, представя в превод комплекта от документи само по доставката по фактура № 27 от 29.10.2018 г. С молбата са представени общо 58 писмени доказателства под опис /л. 88 и 89/, които са приети от съда на основание чл. 157 ГПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК в с. з. 23.07.2020 г. Съдът в нарушение на изискванията на чл. 185 ГПК не е дал указания на жалбоподателя, че представените под опис писмени доказателства /с изключение на тези по фактура № 27 от 29.10.2018 г. / не са придружени с точен превод на български език. От друга страна съдът е пропуснал да констатира, че приложените към ревизионната преписка доказателства свързани с ВОД към Bam Autoglass KFT, VIN HU10756874 също не са преведени на български език. Съдът е ценил ангажираните от дружеството писмени доказателства относими към процесните ВОД без да са представени в заверен превод, не ги е изключил като негодни доказателства по делото, а е изградил фактическите си и правни изводи именно върху тези доказателства.

Допуснатото нарушение е от категорията на съществените, тъй като представените писмени доказателства касаят решаването на основния по делото спор свързан с получаването на процесните стоки на територията на Унгария и Румъния, съгласно изискванията на приложимата разпоредба на чл. 45 ППЗДДС вр. с чл. 53, ал. 2 ЗДДС.

2) Решение № 74 от 13.01.2020г., по адм. дело №399 /2019 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 7373 от 17.06.2021 г. по адм. дело № 7022/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя решението и връща делото за

ново разглеждане на същия съд от друг състав.

За да приеме този правен резултат, съдът е изложил твърдения, че решението е неправилно поради постановяването му при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Предмет на административното производство и решението на КЗД са били оплакванията на жалбоподателката срещу служители на дружеството – работодател и "Водоснабдяване и канализация" ООД гр. Русе, основани на признаците "увреждане" и "членуване в синдикална организация" по см. на чл. 8, ал. 3 КТ. Видно от обстоятелствената част на решението е, че към всеки от ответниците жалбоподателката е сочила различни факти и обстоятелства, въз основа на които е заявила, че е дискриминирана. В решението КЗД е обсъдила по отношение на всеки от служителите и работодателя наведените данни за дискриминационно поведение в светлината на съответните правни разпоредби, за да обоснове изводите си за отсъствие на нарушение от ответниците. По отношение на работодателя Комисията за защита от дискриминация е събрала писмени и гласни доказателства и е обсъдила в решението си доводите на жалбоподателката за дискриминация във връзка с получаваното от нея по-ниско трудово възнаграждение в сравнение със служители в сходно положение, както и лишаването ѝ от ДМС. Комисията е коментирала заеманите длъжности от жалбоподателката и определянето на различни работни места след трудоустройването ѝ, санкционирането ѝ за неспазване на изискванията за безопасни условия на труд, проверки на работата ѝ и пр., по повод оплакванията ѝ за осъществена пряка дискриминация, упражнен тормоз и преследване от работодателя. Занимала се е и с твърденията ѝ, че е преследвана от работодателя заради синдикалната си дейност. В резултат на фактическите установявания е извела правни изводи, че работодателят не нарушил забраната за дискриминация на плоскостта на правилата по чл. 4, 13, 14, 16 и 17 и § 1, т. 1 и 3 ЗЗДискр.

Административен съд Русе в нарушение на изискването по чл. 172а, ал. 2 АПК не е изложил в решението си фактически установявания, въз основа на които е извел правните си изводи за материална законосъобразност на оспорения административен акт.

Съдът, без да е установил и анализирал релевантните факти към всяко от нарушенията на правилата на Закона за защита от дискриминация, неправилно е приел, че липсва нарушение от работодателя на разпоредбите на чл. 16 и 17 ЗЗДискр., т. к. решението на КЗД е влязло в сила в частта, с която е прието, че служителите на дружеството не са допуснали нарушение на забраната за дискриминация под формата на тормоз и преследване на жалбоподателката.

Съдът не е обсъдил основанията за отмяна на акта, изложени от жалбоподателката. В решението липсва описание на фактическите обстоятелства, релевантни за спора, поради което не е ясно кои факти е счел за относими към заявените от жалбоподателката нарушения на разпоредбите на Закона за защита от дискриминация, от които е достигнал до извод за неоснователност на доводите и възраженията ѝ към решението на КЗД. В тази връзка изобщо не е направил собствен анализ на събраните писмени и гласни доказателства в хода на административното производство, както и не е обсъдил доказателствения материал, приет в хода на съдебното производство. Поради това изводите му за материална законосъобразност на обжалваното решение на КЗД са необосновани. Направеното от съда препращане към мотивите в обжалваното решение на КЗД не представлява изпълнение на изискването по чл. 172а, ал. 2 АПК към решението съдът да изложи мотиви, в които са посочени становищата на страните, фактите по делото и правните изводи по спора. В тази насока Върховният административен съд е посочил в практиката си, че: "Решаващата, правораздавателната дейност на съда се осъществява чрез установяването на два елемента - на фактически, и на правен. Фактическият елемент е пълното и правилно установяване на фактите по делото. Правният е подвеждането на фактите към приложимата правна норма. В закона това изрично е обективизирано в изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК и чл. 146 АПК. Правното основание и фактите по делото са двата елемента на правния силогизъм, който съдът трябва да реши, за да изпълни задължението си да даде защита на засегнатите права и интереси. Поради това чл. 172а, ал. 2 АПК изисква към решението си съдът да изложи мотиви, в които да се посочат становищата на страните, фактите по делото и правните изводи на съда. С оглед на забраната на чл. 220 АПК, преценката на доказателствата и излагането на изводи по същество за първи път в касационната инстанция би довело до ограничаване правото на участие на страните в делото, съответно би ги лишило от същинската касационна проверка на правилността на обжалвания съдебен акт. Допуснатите нарушения на съдопроизводствените правила са съществени и представляват касационно основание за отмяна на обжалваното решение и връщане

на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

3) Решение № 34 от 24.06.2021 г., по адм. дело 266/2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 4155 от 03.05.2022 г. по адм. дело № 9350/2021 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че отменя решението и връща делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил твърдения, че е неправилен е решаващият извод на съда за липсата на пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразните административни актове и твърдените неимуществени вреди от ищеца. Административният съд е обосновал този свой извод с очевидно принципното си разбиране, за невъзможността, за причиняване на неимуществени вреди на едно физическо лице от един незаконосъобразен индивидуален административен акт, засягащ негово имуществено право. Административният съд е приел, че негативните изживявания на лицето в този случай не са пряка последица от незаконосъобразния административен акт, а са рефлексия на неблагоприятното засягане на имуществената му сфера. Касационен състав споделя, че незаконосъобразният административен акт, с който се отрича едно субективно имуществено право, може да породи едновременно негативни последици, както в имуществената сфера на засегнатото лице, така и в неговата лична (психическата) сфера. Засягането на имуществената сфера на лицето е обективен резултат (липса на очаквано имуществено или парично постъпление или лишаване от вече придобито имущество или пари), който не зависи от субективното му отношение към обективно случващото се. Засягането на психическата сфера на физическо лице обаче, е винаги резултат (реакция) от субективно му възприемане и изживяване на административния деликт. Последното не изключва а priori (отнапред) пряката и непосредствена причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и негативните изживявания на лицето, които могат да достигнат и интензитета на неимуществени вреди. Логиката на административния съд, приложена към хипотеза на незаконосъобразен административен акт, който не засяга имуществено право или интерес на лицето (например заповед за налагане на дисциплинарно наказание "забележка" или "порицание" на държавен служител) би довела до извод за изначално изключване на настъпването на имуществени вреди за това лице от този акт, което би било невярно и неправилно. В случай, че наказаното лице в резултат на наказанието отключи заболяване, нуждаещо се от скъпоструващо лечение, то по логиката на първоинстанционния съд, за направените разходи за лекарства, наказаното лице не би следвало да получи обезщетение, тъй като заболяването му не произтича директно от незаконосъобразната заповед, а е опосредено от конкретната психологична реакция на лицето. Ищецът в настоящия казус претендира обезщетение за неимуществени вреди, които твърди, че е претърпял в резултат на незаконосъобразните административни актове и забавата в резултат на тях, за отпускане на поисканата от него парична помощ. Следва да се посочи, че не всяко неприятно усещане или чувство, предизвикано от незаконосъобразен административен акт е вреда, подлежаща на обезщетяване, а само това негативно изживяване и състояние, което надхвърля минимално допустимия праг, присъщ на подобно положение. В конкретния случай, административният съд не е изложил съображения, налице ли е неимуществена вреда за ищеца по смисъла на ЗОДОВ. Във връзка с този въпрос не е обсъдил събраните пред него показания на разпитания свидетел, вкл. не е изложил съображения, достатъчни ли са те, да обосноват твърдените вреди. Касационната инстанция не може да прави за първи път фактически установявания, вкл. и да излага мотиви за първи път по релевантни за спора обстоятелства.

4) Решение № 1 от 07.02.2022 г., по адм. дело 539/2021 г. на Административен съд – Русе е отменено с решение № 4975 от 10.05.2023 г. по адм. дело № 3877/2022 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че връща делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

За да приеме този правен резултат, съдът е съобразил следните твърдения:

Неправилно първоинстанционният съд е приел за законосъобразно намалението на счетоводния финансов резултат за 2017 г. с разликата над сумата от 4 800 лева до пълния му размер от 270 401. 71 лева, поради отстранена счетоводна грешка по отписване на задължения през 2016 г. със сторно операция по счетоводна справка № 33/4.01.2017 г. По отношение основанията за намаление на финансовия резултат за 2017 г. по чл. 46, ал. 3 ЗКПО, настоящият касационен състав намира следното: В чл. 46, ал. 3, т. 1 ЗКПО е предвидено, че когато ал. 1 е приложена през предходната година, при определяне на данъчния финансов резултат за текущата година

счетоводният финансов резултат се намалява със сумата на погасеното през текущата година задължение. В конкретния случай по делото не е спорно и това е установено в хода на ревизията и от заключението на съдебно - счетоводната експертиза, че "Л." ООД е отчетло счетоводни приходи за предходната 2016 г. в размер на 270 401.71 лева в резултат на отписване на задължения със счетоводна справка № 187/31.12.2016 г. Съгласно чл. 46, ал. 2 във връзка с ал. 1 ЗКПО така отчетените счетоводни приходи са включени при формирането на счетоводния финансов резултат на дружеството за 2016 г. и следователно са били обект на облагане с корпоративен данък за този период.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че декларираният счетоводен финансов резултат и отчетените приходи от отписване на задължения за 2016 г., не са коригирани от дружеството по реда на чл. 75 ЗКПО за коригиране на счетоводни грешки и съгласно СС 8 "Нетни печалби или загуби за периода, фундаментални грешки и промени в счетоводната политика". По делото не се твърди и няма данни такава корекция за 2016 година да е извършена от органите по приходите по реда на данъчно – осигурителния контрол. Задълженията за корпоративен данък за 2016 г. са извън обхвата на процесната ревизия. Поради това следва да бъде споделено становището на директора на дирекция "Обжалване и данъчно –осигурителна практика" - Варна в решение № 155/11.08.2021 г., според което в конкретния случай, предвид, че от ревизираното лице са отчетени счетоводно приходи от отписване на вземанията през 2016 г., за да намери приложение разпоредбата на чл. 46, ал. 3 ЗКПО, задълженията следва да са погасени през 2017 г. Това становище се поддържа и в касационната жалба на решаващия орган, като се посочва, че намалението на приходите през ревизирания период на 2017 г. следва да е в размер на погасената част от задълженията. В случая такава преценка за намаление на счетоводния финансов резултат на основание чл. 46, ал. 3 ЗКПО не е извършена от първоинстанционния съд. При постановяване на обжалваното съдебно решение съдът не е обсъдил представените от "Л." ООД писмени доказателства и заключение на съдебно – счетоводна експертиза за извършени плащания по банков път към "Л. Т." ЕООД.

В решението съдът е изложил мотиви единствено по отношение на плащането на сумата от "Л." ООД към ФК Дунав 2010 Русе, но неправилно е приел, че е погасен пълният размер на задълженията по посочените фактури. Допуснатото нарушение на съдопроизводствените правила е съществено, тъй като е довело до липса на фактически установявания по релевантния за приложението на чл. 46, ал. 3, т. 1 ЗКПО факт - каква част от отписаните през 2016 година задължения са погасени през текущата 2017 година. Това налага отмяна на решението изцяло и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, който да изясни каква е сумата на погасените през ревизирания период на 2017 година задължения.

Обезсилени съдебни актове.

1) Решение № 34 от 24.08.2020 г., по адм. дело 352/2020 г. на Административен съд – Русе е обезсилено с решение № 3036 от 09.03.2021 г. по адм. дело № 13151/2020 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че обезсилва решение № 34 от 24.08.2020 г., постановено по адм. дело № 352/2020 г. по описа на Административен съд – Русе, по отношение на Д. А. и прекратява производството по делото в тази част.

Касационната инстанция констатира, че решението е недопустимо в частта, в която е постановено при участието на Д. Ат като заинтересувана страна. В административното производство по премахване на незаконен строеж участници са само административният орган и жалбоподателят, адресат на акта, посочен в разпоредителната част на заповедта. Административният акт не засяга неблагоприятно други лица, поради което липсват основания за конституиране на заинтересувани страни в съдебното производство. В случая Д.А. въпреки че е адресат на заповедта за премахване на строежа, не е упражнил правото си на жалба против този акт, поради което няма качеството на жалбоподател в първоинстанционното производство и съответно не е легитимиран да участва като заинтересувана страна в производството по оспорване на заповедта. Поради това решението по отношение на него следва да бъде обезсилено, а производството по делото в тази част – прекратено.

2) Решение № 20 от 07.05.2021 г., по адм. дело 241/2020 г. на Административен съд – Русе е обезсилено с решение № 7473 от 27.07.2022 г. по адм. дело № 6656/2021 г на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че обезсилва Решение № 20/07.05.21 г., постановено от Административния съд – Русе по адм. д. № 241/20 година и връща делото за ново

разглеждане от друг съдебен състав на Административния съд - Русе.

Касационният съдебен състав преценява обжалваното решение като недопустимо по следните съображения:

По предявения от ищеца иск първоначално е образувано адм. д. № 255/20 г. по описа на АС-Русе. Видно от исковата молба (наречена ИСК) с вх. № 1448/13.05.20 г. е, че са предявени два иска – за обезщетяване на имуществени и за обезщетяване на неимуществени вреди, понесени от Заповед № РД-01-1006/30.04.20 г. на кмета на Община Русе. В самата искова молба е посочено, че тази заповед е оспорена в отделно производство и е поискано спиране на производството по иска, до приключване на производството по обжалване на заповедта на кмета на община Русе.

Административният съд вместо да процедира по поискания от ищеца начин и спре исковото производство до приключване на производството по обжалване на кметската заповед, е приел, че е налице хипотезата на чл. 204, ал. 2, изр. 1 АПК, тъй като предявяването на исковите и оспорването били направени по едно и също време. По тези съображения, съдът с определение № 15/01.06.2020 г. по адм. д. № 255/20 година е прекратил производството по делото пред него и е присъединил делото към адм. д. № 241/20 г. по описа на Административния съд - Русе (образувано по жалбата на С. срещу кметската заповед)

В случая, това процесуално действие на съда е неправилно, тъй като не е била налице хипотезата на чл. 204, ал. 2 АПК. Посочената хипотеза изисква висящо съдебно производство по оспорване на административен акт, в рамките на което и до регламентирания в нормата преклузивен срок, жалбоподателят предяви и иск за обезвреда от този акт. В конкретния случай обстоятелствата са били различни.

След присъединяването на делото, образувано по исковите към другото дело по оспорване на заповедта, съдът провежда заседание на 10.06.2020 г. в тричленен съдебен състав, за което не призовава Община Русе, която е ответник по исковите. В това заседание, съдът прекратява производството по иска за обезщетение за причинени имуществени вреди и лихвата върху него, поради оттеглянето му от ищеца и спира производството по делото да приключване на друго съдебно дело, което съдът е преценил като преюдициално. С определение от 11.01.2021 г. по адм. д. № 241/20 г. на тричленен съдебен състав на АС-Русе производството по делото се възобновява, оставя се без разглеждане жалбата на С. срещу кметската заповед, тъй като съдът е приел, че тя е оттеглена и е налице хипотезата на чл. 159, т. 3 АПК и е прекратил производството по делото в посочената част, като е определил, след влизане в сила на прекратителното определение, делото да продължи в състав от един съдия. След това определение се провежда заседание на 11.03.2021 г. за която Община Русе не е призована, а видно от протокола като страна по делото е участвал кметът на Община Русе. За следващо съдебно заседание, проведено на 08.04.2021 г., Община Русе не е призована, а като страна – ответник видно от протокола, е участвал кметът на Община Русе. На това заседание е даден и ход по същество на спора. В решението на съда (обжалваното) като ответника е посочена Община Русе. От горепосочените процесуални действия, извършени от съда в различните му състави следва, че при разглеждане на делото са допуснати съществени съдопроизводствени нарушения, които са се отразили на крайния акт до степен, че правят обжалваното решение недопустимо. От исковата молба е очевидно, че ищецът е искал от съда да разгледа исковите му в хипотезата на чл. 204, ал. 1 АПК, която изисква за допустимостта им, предварителна отмяна на вредоносния административен акт. Вместо да спре исковото производство и изчака изхода на съдебното производство по оспорването на заповедта, съдът в нарушение на чл. 204, ал. 2 АПК е съединил двете производства, с което е нарушил и принципа за диспозитивното начало, тъй като не съответства и на волята на ищеца. Незаконосъобразното процедиране на съда е довело до разглеждане на иска по реда на чл. 204, ал. 2 АПК, без този ред да е избран от ищеца. След присъединяване на делото по исковите към другото дело, искът, който не е оттеглен, е разгледан, вкл. е преценена неговата допустимост спрямо ответник, който не е посочен в исковата молба и който не е процесуално легитимиран. По посочените съображения, обжалваното решение като порочно следва да се обезсили, а делото се върне на друг съдебен състав на АС-Русе за ново разглеждане, което следва да започне от конституирането по делото на посочения в исковата молба ответник – Община Русе, след което се прецени допустимостта му в хипотезата на чл. 204, ал. 1 АПК.

3) Решение № 28 от 20.05.2021 г., по адм. дело 279/2021 г. на Административен съд – Русе е обезсилено с Протоколно определение от 24.01.2022 г. по адм. дело № 7757/2021 г. на Върховния административен съд и вместо него съдът е постановява, че обезсилва решението и прекратява производството по адм. Дело № 279/2021 г. по описа на АС- Русе и прекратява производството по адм. Дело № 7757 от 2021 г. по описа на Върховния административен съд.

Производството по делото е по реда на глава дванадесета от АПК и е образувано по касационна жалба от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Бяла против решение № 28/20.05.2021 г. на Административен съд гр. Русе по адм. дело № 279/2021 г. С него е отменена заповед № ЗД/Д-Р-Б-032 от 23.04.2020 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Бяла издадена на основание чл. 26 ал. 1, изр. 2 във връзка с чл. 27, ал. 1 и чл. 25, т. 4 от Закона за закрила на детето. Със заповедта е наредено спешно настаняване на детето П

В --- Й в ЦНСТД-Русе до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от Закона за закрила на детето. Видно от представеното писмено становище от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Бяла е налице произнасяне по смисъла на чл. 28 от ЗЗдет. С решение № 597/30.07.2021 г. на Районен съд гр. Русе по гр. дело № 2666/2021 г. детето П В Йс е настанено в ЦНСТД-Русе за срок от шест месеца от влизане в сила на решението или до промяна на обстоятелствата по настаняването. Решението на Русенския районен съд е влязло в сила на 01.10.2021 г., което е надлежно удостоверено върху същото.

Настоящият съдебен състав съобрази, че след постановяване на оспореното по делото на Върховния административен съд съдебно решение на Административен съд гр. Русе с § 6 от Заключителните разпоредби на Закона за социалните услуги е направено изменение и допълнение на Закона за закрила на детето, като е създаден нов член 27а, ал. 7, който указва, че административното дело се прекратява ако преди постановяване на решението е налице влязло в сила решение по чл. 28, ал. 4 за настаняване на дете по съдебен ред. Този закон е обнародван в ДВ, бр. 71 от 11.08.2020 г., като не е посочен срок, отлагащ влизането му в сила. Следователно е приложимо общото право за влизане в сила три дни след обнародване в държавен вестник с оглед указаното в Конституцията на Р България, тоест тази законова промяна е в сила от 15.08.2020 г. Нормата е процесуална и императивна и следва да се приложи и при заварените производства като настоящото. Тълкуването на нормата на чл. 27а, ал. 7 от Закона за закрила на детето налага извода, че под административно дело следва да се разбира образуваното съдебно производство във връзка с оспорване на заповедта за временно настаняване по административен ред, което съдебно производство съгласно чл. 27а, ал. 6 от Закона за закрила на детето е двуинстанционно. По силата на изричното законово разрешение визирано в чл. 27а, ал. 7 от Закона за закрила на детето, първоначалната жалба е останала без предмет и по отношение на същата са налице предпоставките на чл. 159, ал. 4 от АПК.

Съдебното решение на Административен съд гр. Русе се явява постановено по недопустима жалба, поради което следва да бъде обезсилено, с оглед произнасянето на Районен съд гр. Русе по съществото на спора със съдебен акт, при условията на настъпило десезиране на съда с правния спор поради липса на предмет.

По тези съображения Върховният административен съд обезсилва решението на Административен съд гр. Русе, а съдебното производство прекратява на основание чл. 221, ал. 4 от АПК във вр. с чл. 27, ал. 7 от Закона за закрила на детето.

4. Дела с отменен ход по същество на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе за атестационния период 29.11.2019 г.-29.11.2024г.

Адм. дело № 355/2019 г. основание за отмяна хода по същество- постъпило искане от директора на дирекция „ОДОП“ Варна за отмяна на хода по същество и насрочване на делото в открито съдебно заседание с цел приемане на представеното с искането писмено доказателство – препис от разписката, удостоверяваща връчването на заповедта за възлагане на ревизия, която разписка не била приложена по преписката поради пропуск при окомплектоването ѝ в съответствие с чл. 150, ал. 1 от ДОПК.

1) Адм. дело № 343/2019 г. основание за отмяна хода по същество- констатирана след даване ход по същество недопустимост на жалбата поради нейното просрочие и оставянето ѝ без разглеждане на основание чл. 159, т. 5 от АПК, което обстоятелство е наложило и отмяната на определението, с което е даден ход на делото по същество и на страните е обявено, че съдът ще се произнесе с решение.

2) Адм. дело № 681/2019 г. основание за отмяна хода по същество- констатирана след даване ход по същество недопустимост на жалбата поради нейното просрочие и оставянето ѝ без разглеждане на основание чл.159, т.5 от АПК, което обстоятелство е наложило и отмяната на определението, с което е даден ход на делото по същество и на страните е обявено, че съдът ще се произнесе с решение.

3) Адм. дело № 164/2019 г. основание за отмяна хода по същество- констатирана след даване ход по същество недопустимост на жалбата поради нейното просрочие и оставянето ѝ без разглеждане на основание чл.151, ал.1 от ДОПК, което обстоятелство е наложило и отмяната на определението, с което е даден ход на делото по същество и на страните е обявено, че съдът ще се произнесе с решение.

4) Адм. дело № 207/2019 г. основание за отмяна хода по същество- констатирана след даване ход на делото необходимост от конституиране, на основание чл.215, ал.2 от ЗУТ, която разпоредба е преценена като специална спрямо чл.153, ал.1 от АПК, в качеството на ответник по жалбата не на комисията по чл.210 от ЗУТ, назначена със заповед на кмета на Община Русе, а на Община Русе, съответно за заличаване на неправилно конституирания такъв ответник и повтаряне на извършените процесуални действия с участието на Община Русел

5. Спрени дела на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе за атестационния период 29.11.2019 г.-29.11.2024г.

1) Адм. дело № 728/2019 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 196 АПК, вр. чл. 144 АПК;

2) Адм.дело№ 88/2020 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 196 АПК, вр. чл. 144 АПК;

3) Адм. дело №1 68/2020 с основание за спиране чл.229, ал.1, т.1 ГПК, вр. чл.144 АПК;

4) Адм. дело № 241/2020 с основание за спиране чл.229, ал.1, т.4 ГПК, вр. чл. 196 АПК, вр.144 ГПК;

5) Адм. дело № 593/2020 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;

6) Адм. дело № 677/2021 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;

7) Адм. дело № 545/2022 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;

8) КАНД № 25/2022 с основание за спиране чл. 229, ал.1, т. ГПК, вр. чл.144, вр. чл. 228 АПК; КАНД № 159/2022 с основание за спиране чл.253 ГПК, вр. Чл.144 АПК, вр.чл.228 АПК, вр. Чл. 63в от ЗАНН;

9)КАНД № 195/2022 с основание за спиране чл.253 ГПК, вр. Чл.144 АПК, вр.чл.228 АПК, вр. Чл. 63в от ЗАНН;

10) Адм. дело № 41/2023 с основание за спиране чл.631, ал.1 ГПК, вр. чл. 144 АПК;

Адм. дело № 192/2023 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;

11)КАНД № 340/2022 с основание за спиране чл. 229, ал.1, т. ГПК, вр. чл.144, вр. чл. 228 АПК;

12)КАНД №213/2023 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;

13) КАНД № 250/2023 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;

14) КАНД № 270/2023 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;

15) КАНД № 339/2023 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;

16) Адм. дело № 16/2024 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;

17) Адм. дело № 125/2024 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;

- 18) Адм. дело № 490/2024 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК;
 - 19) Адм. дело № 577/2024 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;
 - 20) Адм. дело № 653/2024 с основание за спиране чл.229, ал.1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК;
 - 21) КАНД № 389/2023 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 22) КАНД № 421/2023 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. Чл.63в от ЗАНН;
 - 23) КАНД № 3/2024 чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 24) КАНД № 63/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 25) КАНД № 81/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 26) КАНД № 141/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 27) КАНД № 206/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от ДГПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 28) КАНД № 330/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 29) КАНД № 338/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 30) КАНД № 368/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 31) КАНД № 510/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 32) КАНД № 612/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 33) КАНД № 694/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 34) КАНД № 700/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 35) КАНД № 728/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
 - 36) КАНД № 805/2024 с основание за спиране чл.631, ал.1 вр. чл.229, ал.1, т.7 от ГПК вр. чл.144 и чл.228 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН;
- 5. Дела със самоотводи на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе за атестационния период 29.11.2019 г.-29.11.2024г.**
- 1) Адм. дело № 756/2019 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
 - 2) Адм. д.№ 724/2019 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
 - 3) Адм. д.495/2020 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
 - 4) Адм. д. 382/2020 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
 - 5) Адм. д. 2/2021 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
 - 6) Адм. д. 50/2021 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК

- 7) Адм. д. 139/2021 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 8) Адм. д. 516/2021 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 9) Адм. д. 393/2022 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 10) Адм. д. 372/2023 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 11) Адм. д. 389/2023 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 12) КАНД 428/2023 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 13) Адм. д. 346/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 14) Адм. д. 445/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 15) Адм. д. 645/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 16) КАНД 662/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 17) Адм. д. 776/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 18) КАНД 796/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 19) Адм. д. 828/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 20) Адм. д. 769/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 21) КАНД 861/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 22) Адм. д. 775/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 23) Адм. д. 825/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 24) Адм. д. №835/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК
- 25) Адм. д. №669/2024 с основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК

Посетени съдебни заседания:

С писмо с изх. № 10-80-1/01.04.2025 г. са изискани:

1) 10 броя подбрани на произволен принцип протоколи от проведени открити съдебни заседания по дела председателствани от съдия Ивайло Йосифов Иванов на произволно избрани дати попадащи в обхвата на периода на атестацията - 29.11.2019 г.-29.11.2024г.;

2) Графиците на съдебните заседания за датите, за които са предоставени протоколите.;

3) Пет броя определения/разпореждания от проведени закрити съдебни заседания в обхвата на периода на атестацията -29.11.2019 г.-29.11.2024г г. отразяващи насрочването на делото, допускане на съдебни експертизи, указания към страните. С писмо изисканите допълнително протоколи, определения/разпореждания и графици на заседания са своевременно представени. С оглед на което ПАК е прегледала и проверила:

1 Протокол от открито съдебно заседание проведено на 09.03.2022 г. по адм. дело №4/2022 г. от 10:33 часа, заседанието е приключило в 10:47 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 28.03.2023 г. по адм. дело №81/2023 г. от 10:10 часа, заседанието е приключило в 10:40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 31.05.2022 г. по адм. дело №155/2022 г. от 10:06 часа, заседанието е приключило в 10:55 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 22.04.2021 г. по адм. дело №158/2021 г. от 09:00 часа, заседанието е приключило в 09:15 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 14.05.2021 г. по адм. дело №279/2021 г. от 09:03 часа, заседанието е приключило в 10:38 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 04.10.2022 г. по адм. дело №343/2022 г. от 10:00 часа, заседанието е приключило в 10:37 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 29.03.2022 г. по адм. дело №452/2021 г. от 10:15 часа, заседанието е приключило в 10:43 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 24.10.2023 г. по адм. дело №460/2023 г. от 11:23 часа, заседанието е приключило в 12:00 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 21.09.2021 г. по адм. дело №522/2021 г. от 10:05 часа, заседанието е приключило в 10:10 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 02.11.2021 г. по адм. дело №539/2021 г. от 09:04 часа, заседанието

е приключило в 09:33 часа.

2. График на съдебни заседания проведени на 22.04.2021 г. разгледани са 3 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 14.05.2021 г. разгледано е 1 бр. дело от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 21.09.2021 г. разгледани са 7 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 02.11.2021 г. разгледани са 5 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 09.03.2022 г. разгледани са 3 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 29.03.2022 г. разгледани са 6 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 31.05.2022 г. разгледани са 4 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 04.10.2022 г. разгледани са 4 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 28.03.2023 г. разгледано е 1 бр. дело от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 24.10.2023 г. разгледани са 6 бр. дела от съдия Иванов;

3. Определение от закрито съдебно заседание проведено на 28.09.2022 г. по адм. дело №164/2022 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 14.11.2022 г. по адм. дело №207/2022 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 01.10.2020 г. по адм. дело № 343/2020 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 19.06.2020 г. по адм. дело № 355/2019 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 16.04.2021 г. по адм. дело № 681/2020 г.

Събеседвания:

Със съдия Ивайло Иванов - заместник председател на Административен съд Русе бе проведено събеседване. В разговора, преминал в свободна форма, атестираният магистрат показва задълбочени познания на високо правно ниво, ангажираност и съпричастност към организацията и работата му на съдия и на заместник-председател в Административен съд Русе. В настоящата комисия се формира изводът, че съдия Ивайло Иванов проявява стремеж към непрестанното усъвършенстване на правните си знания и умения, поставяйки си изпълнението на извишени критерии и стандарти при осъществяваната от него правораздавателна дейност.

Достоверна писмена информация:

1. Част I от единния формуляр за атестиране – кадрова справка.
2. Част IV от единния формуляр за атестиране от органите на съдебната власт, в който е работил атестирания магистрат за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. съдържаща статистически данни и констатации по общите критерии за атестиране по чл. 198 от ЗСВ.
3. Копия на електронен вариант от съдебни актове изброени по – горе в единния формуляр.
4. Становище на комисията по професионална етика при АС – Русе.
5. Справка за периода на ползване на продължителен отпуск поради временна неработоспособност във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 3 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за извънредно атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. От нея е видно, че в периода на атестиране е ползвал продължителен отпуск поради временна неработоспособност, както следва- от 03.11.2020 г. до 21.11.2020 г. – 19 календарни дни.
6. Служебна бележка за наличието на поощрения, наложени наказания и заповеди по реда на чл. 327 ЗСВ във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 7 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. Тя удостоверява, че: 1. За периода на атестиране съдия Ивайло Иванов не е получавал поощрения.; 2. На съдия Ивайло Иванов не са налагани наказания

и заповеди по реда на чл. 327 от ЗСВ.

7.Справка за извършените планови/годишни проверки и по сигнали от Инспектората към ВСС на дейността на магистрата ведно с предприетите мерки по направените в акта констатации за периода на атестиране, както и за проверките по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ. Във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 8 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. От нея се установява следната информация, както следва: 1. В периода на атестиране в Административен съд – Русе не е извършвана комплексна планова проверка от Инспектората към Висшия съдебен съвет.; 2.През 2021 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка от Инспектората към ВСС, възложена със Заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, с времеви обхват 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. Инспекторите извършиха проверка по спазване на разпоредбата на чл. 80 от Правилника за администрацията в съдилищата по критериите, посочени в решение по т. 20 от Протокол № 32 от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.09.2021 г. Констатациите и изводите от проверката са отразени в Акт за резултатите от извършената проверка по заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, изх. № ВСС-21-46/09.11.2021 г., връчен на председателя на съда. Изводите на проверяващите са, че в Административен съд – Русе за 2020 г. са спазени всички разпоредби. Няма забележки към работата на съда от Инспектората към Висшия съдебен съвет.; 3. На съдия Ивайло Иванов не са извършвани проверки по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ.

8.Справка от ИВСС с изх. № А-25-69 от 15.01.2025 г. относно извършени проверки по сигнали и резултатите от тях, вкл. по глава девета, раздел I „а“ и I „б“ на ЗСВ, от която е видно, че: а/ за атестирания период срещу съдия Ивайло Йосифов Иванов не са постъпвали основателни жалби и сигнали; б/ в ИВСС не са постъпвали сигнали по реда на I „б“ на глава девета на ЗСВ; в/ през 2024 г. съдия Иванов е подал декларация за имущество и интереси и проверката по раздел I „а“ от глава девета на ЗСВ е приключила с доклад за съответствие на основание чл. 175 ж, ал. 1 от ЗСВ; г/ не са постъпвали заявления срещу съдия Ивайло Иванов за нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, считано от 10.03.2017 г.

9.Справка за извършените проверки на организацията на дейността на Ивайло Йосифов Иванов-заместник председател на Административен съд – Русе, съответно предприетите мерки за периода на атестиране от горестоящия орган на съдебната власт във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 9 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура по о атестиране на Ивайло Йосифов Иванов-заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. Тя удостоверява, че за периода на атестиране не са извършвани проверки на организацията на дейността на магистрата от горестоящия орган на съдебната власт.

10.Удостоверение за процента натовареност, с който е работил Ивайло Йосифов Иванов-заместник председател на Административен съд – Русе във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 1 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за тестиране на Ивайло Йосифов Иванов-заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. То удостоверява, че за периода на атестиране е работил в качеството заместник председател с натовареност, както следва: индивидуален процент на натовареност съгласно Заповеди на председателя на Административен съд –Русе; 81%- Заповед № РД-06-447/06.10.2022 г., считано от 10.10.2022 г.; 81% - Заповед № РД-06-01/03.01.2023 г., считано от 01.01.2023 г.; 81% - Заповед № РД-06-01/02.01.2024 г., считано от 01.01.2024 г.;

11.Справка за извършените планови/годишни проверки и по сигнали от Инспектората към ВСС на съответния орган на съдебната власт и дейността на магистрата ведно с предприетите мерки по направените в акта констатации за периода на атестиране. Във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 2 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов-заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024г. Тя удостоверява следните данни, както следва: 1. В периода на атестиране в Административен съд – Русе не е извършвана комплексна планова проверка от Инспектората към Висшия съдебен съвет.;

2. През 2021 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка от Инспектората към ВСС, възложена със Заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, с времеви обхват 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. Инспекторите извършиха проверка по спазване на разпоредбата на чл. 80 от Правилника за администрацията в съдилищата по критериите, посочени в решение по т. 20 от Протокол № 32 от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.09.2021 г. Констатациите и изводите от проверката са отразени в Акт за резултатите от извършената проверка по заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, изх. № ВСС-21-46/09.11.2021 г., връчен на председателя на съда. Изводите на проверяващите са, че в Административен съд – Русе за 2020 г. са спазени всички разпоредби. Няма забележки към работата на съда от Инспектората към Висшия съдебен съвет.

12.Справка за извършените проверки от горестоящия орган на съдебната власт за периода на атестиране по организацията на дейността на Административен съд – Русе и на съдия Ивайло Иванов, както и предприетите мерки във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 3 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. От нея се установява, че за периода на атестиране, не са извършвани проверки по организацията на дейността на Административен съд – Русе и на съдия Ивайло Иванов от горестоящия орган на съдебната власт.

13.Справка за извършените одитни проверки във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 4 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024г. Тя обективизира, че за периода на атестиране не е извършвана одитна проверка в Административен съд – Русе.

14.Информация по показателите по чл. 201, ал. 1 от ЗСВ за дейността на Ивайло Йосифов Иванов заместник председател на Административен съд – Русе. Издадена на основание чл. 58, ал. 3, т. 5 от Наредба № 2 от 2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд (обн., ДВ, 21/2017 г., изм. и доп., бр. 39/2021 г.) във връзка с откритата процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов – заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г.

ЕДИНЕН ФОРМУЛЯР ЗА АТЕСТИРАНЕ НА СЪДИЯ, ПРЕДСЕДАТЕЛ И ЗАМЕСТИК-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪД

Част IV-а

А. Съдии - граждански, административни

1.	Общ брой и вид на делата за разглеждане - висящи от предходен период, ковообразувани и върнати за ново разглеждане, отчетени към началото на атестационния период						
1.1	Първоинстанционни дела						
	граждански	ч.граждански	търговски	ч.търговски	администр.	ч.администр.	фирмени
					345	99	
1.2	Въззивки дела						
	граждански	ч.граждански	търговски		ч.търговски		
1.3	Касационни дела						
	граждански	ч.граждански	търговски	КАНД	административни	ч.административни	
				254	5	10	
	Констатации:						

2.	Спазване на сроковете			
2.1.	Общ брой и вид на неприключилите дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период			
	до 3 месеца	от 3 до 6 месеца	от 6 месеца до 1 година	над 1 година
	18	7	11	4
2.1.1	Обявени за решаване от делата по т.2.1.			
	до 3 месеца	от 3 до 6 месеца	от 6 месеца до 1 година	над 1 година
	2	0	0	0
2.2	Срокове за разглеждане на делото от образуването до постановяване на съдебния акт, с който приключва производството			
	Дела през периода на атестиране - брой			
	година/вид	постъпили – новообразувани и върнати за ново разглеждане	свършени	дела с продължителност над една година свършени в атестацион- ния период
	29.11.2019 до 31.12.2019 г.			
	адм.дела	6	11	
	ч.адм.дела	3	3	
	касац.адм.дела	0	0	
	ч.касац.адм.дела	0	0	
	канд	5	5	
	ОБЩО за годината:	14	19	
	2020 г.			
	адм.дела	74	77	
	ч.адм.дела	25	25	
	касац.адм.дела	1	0	
	ч.касац.адм.дела	0	0	
	канд	61	63	
	ОБЩО за годината:	161	165	

2021 г.				
адм. дела	75	79		
ч. адм. дела	24	24		
касац. адм. дела	0	1		
ч. касац. адм. дела	0	0		
канд	46	47		
ОБЩО за годината:	145	151		
2022 г.				
адм. дела	53	57		
ч. адм. дела	19	19		
касац. адм. дела	0	0		
ч. касац. адм. дела	0	0		
канд	51	46		
ОБЩО за годината:	123	122		
2023 г.				
адм. дела	61	63		
ч. адм. дела	15	15		
касац. адм. дела	2	2		
ч. касац. адм. дела	7	7		
канд	44	37		
ОБЩО за годината:	129	124		
01.01.2024- 29.11.2024 г.				
адм. дела	45	43		
ч. адм. дела	13	13		
касац. адм. дела	2	2		
ч. касац. адм. дела	3	3		
канд	41	31		
ОБЩО за годината:	104	92		
ОБЩО за периода на атестация:				
	676	673		
Констатации:				
Забележка: посочва се и броят на делата, прекратени с медиация или съдебна спогодба, както и на делата, по които има уважени жалби за бавност.				

2.3

Срокове за изготвяне на съдебните актове (от обявяването за решаване до изготвянето на съдебния акт)

година/вид	брой изготвени актове	изготвени в срок до 1 месец	изготвени в срок до 3 месеца	изготвени в срок до 1 година	изготвени в срок над 1 година
29.11.2019 до 31.12.2019 г.					
първоинст.адм.дела	11	11			
ч.първоинст.адм.дела	3	3			
касац.адм.дела	0	0			
ч.касац.адм.дела	0	0			
канд	5	5			
ОБЩО за годината:	19	19			
2020 г.					
първоинст.адм.дела	77	75			
ч.първоинст.адм.дела	25	25			
касац.адм.дела	0	0			
ч.касац.адм.дела	0	0			
канд	63	63			
ОБЩО за годината:	165	165			
2021 г.					
първоинст.адм.дела	79	79			
ч.първоинст.адм.дела	24	24			
касац.адм.дела	1	1			
ч.касац.адм.дела	0	0			
канд	47	47			
ОБЩО за годината:	151	151			
2022 г.					
първоинст.адм.дела	57	57			
ч.първоинст.адм.дела	19	19			
касац.адм.дела	0	0			
ч.касац.адм.дела	0	0			
канд	46	46			
ОБЩО за годината:	122	122			
2023 г.					
първоинст.адм.дела	63	63			
ч.първоинст.адм.дела	15	15			
касац.адм.дела	2	2			
ч.касац.адм.дела	7	7			
канд	37	37			
ОБЩО за годината:	124	124			
01.01.2024- 29.11.2024 г.					
първоинст.адм.дела	43	43			
ч.първоинст.адм.дела	13	13			
касац.адм.дела	2	2			
ч.касац.адм.дела	3	3			
канд	31	31			
ОБЩО за годината:	92	92			
ОБЩО за периода на атестация:	673	673			

Констатации:

(При забава на съдебния акт с повече от 3 месеца, се посочва причината)

3. Резултати от нистанционен контрол (брой потвърдени и отменени актове и основанията за това)								
година/вид	постановени	подлежащи на обжалване	обжалвани	потвърдени	изцяло отменени*1	изменени	прекратени	недопуснати до касац. обжалване*2
29.11.2019 до 31.12.2019 г.								
първоинст. адм. дела	11	8	3	4	2	0		
ч. първоинст. адм. д.	3	0	0	0	0	0		
касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0		
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0		
канд	5	0	0	0	0	0		
ОБЩО за годината:	19	8	3	4	2	0		
2020 г.								
първоинст. адм. дела	77	69	32	28	7	1		
ч. първоинст. адм. д.	25	0	0	0	0	0		
касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0		
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0		
канд	63	0	0	0	0	0		
ОБЩО за годината:	165	69	32	28	7	1		
2021 г.								
първоинст. адм. дела	79	76	38	23	8	2		
ч. първоинст. адм. д.	24	0	0	0	0	0		
касац. адм. дела	1	0	0	0	0	0		
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0		
канд	47	0	0	0	0	0		
ОБЩО за годината:	151	76	38	23	8	2		
2022 г.								
първоинст. адм. дела	57	38	31	19	6	0		
ч. първоинст. адм. д.	19	0	0	0	0	0		
касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0		
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0		
канд	46	0	0	0	0	0		
ОБЩО за годината:	122	38	31	19	6	0		
2023 г.								
първоинст. адм. дела	63	36	21	21	3	1		
ч. първоинст. адм. д.	15	0	0	0	0	0		
касац. адм. дела	2	0	0	0	0	0		
ч. касац. адм. дела	7	0	0	0	0	0		
канд	37	0	0	0	0	0		
ОБЩО за годината:	124	36	21	21	3	1		
01.01.2024- 29.11.2024 г.								
първоинст. адм. дела	43	31	15	10	4	1		
ч. първоинст. адм. д.	13	0	0	0	0	0		
касац. адм. дела	2	0	0	0	0	0		
ч. касац. адм. дела	3	0	0	0	0	0		
канд	31	0	0	0	0	0		
ОБЩО за годината:	92	31	15	10	4	1		
ОБЩО за периода на атестация:	673	258	140	105	30	5		

*1 - от тях се посочва в брой отменени актове по извънредните способи за отмяна

*2 - отнася се само за граждански дела

Запознаване на атестирания с данните посочени в част IV-а

27.02.2025 г.

Обща натовареност на съответния съдебен район и орган на съдебната власт, както и натовареността на атестираните в сравнение с другите съдии от същия орган на съдебната власт						
година/ натовареност	брой постъпили дела	брой дела за разглеждане	брой свършени дела	отработени човеско месеци	Действителна натовареност	
					към делата за разглеждане	към свършени дела
29.11.2019 до 31.12.2019 г.						
Натовареност на органа на съдебната власт	94	329	124	8	41,13	15,5
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестираните магистрат	13	48	19	1	48	19
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдмС)						
Административен съд						
Административен съд						
2020 г.						
Натовареност на органа на съдебната власт	1225	1433	1228	94	15.24	13.06
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестираните магистрат	161	193	165	12	16,08	13,75
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдмС)						
Административен съд – Шумен					12.74	10.87
Административен съд – В. Търново					12.79	10.26
2021 г.						
Натовареност на органа на съдебната власт	1130	1335	1125	95	14.05	11.84
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестираните магистрат	145	173	151	12	14,42	12,58
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдмС)						
Административен съд – Шумен					12.64	11.44
Административен съд – В. Търново					12.46	10.34

2022 година						
Натовареност на органа на съдебната власт	994	1204	1007	95	12.67	10.60
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестиращия магистрат	123	145	122	12	12,08	10,17
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдС)						
Административен съд – Шумен					9.65	8.26
Административен съд – В. Търново					12.23	10.47
2023 година						
Натовареност на органа на съдебната власт	1237	1434	1181	104	13,79	11,36
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестиращия магистрат	129	152	124	12	12,75	10,34
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдС)						
Административен съд – Шумен					9,85	8,44
Административен съд – В. Търново					12,57	10,79
01.01.2024- 29.11.2024 г.						
Натовареност на органа на съдебната власт	951	1204	891	98	12,29	9,09
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестиращия магистрат	104	132	92	11	12	8,36
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдС)						
Административен съд						
Административен съд						

Забележка: По посочените параметри - постъпили, за разглеждане и свършени дела са включени общ брой граждански и наказателни дела.

Индивидуалната натовареност на атестиращия съдия се определя според статистическите данни и данните от Системата за изчисляване натовареността на съдиите, съобразно Правилата за оценка на натовареността на съдиите, приети с решение на ВСС.

Част VI
Общи критерии за атестиране на съдия, председател и
заместник-председател - констатации, цифрова оценка

Правни познания и умения за прилагането им

Констатации:

От част IV „а“ обобщена от единния формуляр за атестиране от органите на съдебната власт се установява, че през атестационния период 29.11.2019 г. – 29.11.2024 г. са постъпили общо 676 бр. дела, от тях от съдия Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе са свършени 673 бр. Свършени спрямо постъпили са 99,6%. Съдия Иванов през посоченото време е разгледал 345 бр. първоинстанционни административни дела и 99 бр. частни административни дела. Той се е произнасял и в троен състав по касационни дела, като общо за периода те са 254 бр. административно наказателни дела, 5 бр. административни дела и 10 бр. частни административни дела. Общо за периода изготвените актове са 673 бр., от тях изготвени в срок от 1 месец са 673 бр.-100%. Дела с продължителност до 3 месеца и над 1 година свършени в атестационния период или останалите несвършени - няма. Броят и видът на неприключените дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период са: до 3 месеца- 18 бр. от тях обявени за решаване 2 бр., от 3 до 6 месеца са 7 бр., от тях обявени за решаване 0 бр., от 6 месеца до 1 година- 11 бр. от тях обявени за решаване 0 бр. и над 1 година- 4 бр. от тях

обявени за решаване 0 бр. От постановените общо за атестиращия период съдебни актове съдебни актове на обжалване са подлежали 258 бр. от тях са обжалвани 140 бр.-54,3 % от подлежащите на обжалване. От върнатите от инстанционен контрол съдебни актове общо общо 140 бр. (чийто брой се получава от сбора на потвърдени, отменените и изменени актове), 105 бр.-75,0% са потвърдени, 30 бр. -21,4% са отменени, 5 бр.- 3,6 са изменени, прекратени дела няма. За атестационния период съдия Ивайло Иванов има (изцяло или частично) отменени определения – 4 бр., отменени решения поради нарушение на материалния закон са 24 бр., отменени решения поради нарушение на съдопроизводствените правила- 4 бр. и обезсилени съдебни актове- 3 бр. Делата с отменен ход по същество за посочения период са 5 бр., отводите са 25 бр., а спрените дела 38 бр. Атестиращият съдия има последователни и задълбочени правни познания в областта на материалното и процесуалното право, както и умения за правилното им прилагане при образуването, движението, разглеждането и приключването на делата. Постановените съдебни актове са обосновани и задълбочени, съдържат последователно обсъждане на относимите факти по спора, както и на приложимите правни норми, които са тълкувани и приложени според точния им смисъл и в духа на закона. Значителна част от проверените актове са постановени по правни спорове с фактическа и правна сложност. Съотношението между постановените актове от една страна и потвърдените и отменените – от друга, налагат извода за многократно превъзходство на потвърдените актове над отменените. Анализът на основанията за отмяна при изцяло отменените решения не разкрива съществено незнание или пропуск в работата на съдията, като се съпостави с броя, вида, предмета, фактическата и правна сложност на възложените и свършени от съдията дела, както и броя и съдържанието на потвърдените актове. При тези съображения и като се отчетат констатираните пропуски в работата на съдията за атестиращия период, отразени в изцяло отменените съдебни актове, при отчитане на техния брой, основанията за отмяна по вид и съдържание, мотивират атестационния състав да определи оценка по този критерий близка до максималната или 19 точки. Оценка: 19 т.

2. Умение за анализ на правнорелевантните факти Констатации: Съдия Ивайло Иванов, притежава много добра правна подготовка в областта на административното право. Проверката на представените на ПАК актове на магистрата показват, че са разглеждани дела от разнообразна правна материя, като е демонстрирана способност да се разглеждат дела с правна и фактическа сложност. Постановените от съдия Ивайло Иванов съдебни актове са съобразени с конкретните обстоятелства по делото и със съдебната практика. Написани са на разбираем и достъпен стил. Отнетите точки съобразяват процента отменени актове съобразно броя на подлежащите на обжалване постановени съдебни актове за атестиращия период. Оценка: 19 т.

3. Умение за оптимална организация на работата

Констатации:

Предоставена е справка IV – „а“ за дейността на съдия Ивайло Иванов в Административен съд - Русе през периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. От нея е видно, че за периода от 29.11.2019 г.-31.12.2019 г. натовареността на атестирувания магистрат се определя от брой постъпили дела 13, от брой дела за разглеждане – 48, от брой свършени дела 19, от отработени човеко месеци 1. Действителната натовареност на съдия Иванов за същата година към делата за разглеждане 48, а към свършените дела е 19. За 2020 г. натовареността на атестирувания магистрат се определя от брой постъпили дела 161, от брой дела за разглеждане 193, от брой свършени дела 165, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 16,8, а към свършените дела е 13,75. През 2021 г. натовареността на атестирувания магистрат се определя от брой постъпили дела 145, от брой дела за разглеждане 173, от брой свършени дела 151, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на съдия Ивайло Иванов за същата година към делата за разглеждане е 14,2, а към свършените дела е 12,58. За 2022 г. натовареността на атестирувания магистрат се определя от брой постъпили дела 123, от брой дела за разглеждане 145, от брой свършени дела 122, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 12,8, а към свършените дела е 10,17. За 2023 г. натовареността на атестирувания магистрат се определя от брой постъпили дела 129, от брой дела за разглеждане 152, от брой свършени дела 124, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на магистрата за същия период към делата за разглеждане е 12,75, а към свършените дела е 10,34. За периода от 01.01.2024 г. до 29.11.2024 г. натовареността на атестирувания магистрат се определя от брой постъпили дела 104, от брой дела за разглеждане - 132, от брой свършени дела 92, от отработени човеко месеци 11. Действителната натовареност на съдия Иванов за същата година към делата за разглеждане е 12, а към свършените дела 8,36. Налична е по атестационната преписка справка за извършените планови/годишни проверки и по сигнали от Инспектората към ВСС на дейността на магистрата ведно с предприетите мерки по направените в акта констатации за периода на атестиране, както и за проверките по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ. Във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 8 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. От нея се установява следната информация, както следва: 1. В периода на атестиране в Административен съд – Русе не е извършвана комплексна планова проверка от Инспектората към Висшия съдебен съвет.; 2. През 2021 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка от Инспектората към ВСС, възложена със Заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, с времеви обхват 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. Инспекторите извършиха проверка по спазване на разпоредбата на чл. 80 от Правилника за администрацията в съдилищата по критериите, посочени в решение по т. 20 от Протокол № 32 от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.09.2021 г. Констатациите и изводите от проверката са отразени в Акт за резултатите от извършената проверка по заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, изх. № ВСС-21-46/09.11.2021 г., връчен на председателя на съда. Изводите на проверяващите са, че в Административен съд – Русе за 2020 г. са спазени всички разпоредби. Няма забележки към работата на съда от Инспектората към Висшия съдебен съвет.; 3. На съдия Ивайло Иванов не са извършвани проверки по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ. Предоставена е и справка от ИВСС с изх. № А-25-69 от 15.01.2025 г. относно извършени проверки по сигнали и резултатите от тях, вкл. по глава девета, раздел I „а“ и I „б“ на ЗСВ, от която е видно, че: а/ за атестирувания период срещу съдия Ивайло Йосифов Иванов не са постъпвали основателни жалби и сигнали; б/ в ИВСС не са постъпвали сигнали по реда на I „б“ на глава девета на ЗСВ; в/ през 2024 г. съдия Иванов е подал декларация за имущество и интереси и проверката по раздел I „а“ от глава девета на ЗСВ е приключила с доклад за съответствие на основание чл. 175 ж, ал. 1 от ЗСВ; г/ не са постъпвали заявления срещу съдия Ивайло Иванов

за нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, считано от 10.03.2017 г. Представена на комисията е и справка за извършените проверки на организацията на дейността на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, съответно предприетите мерки за периода на атестиране от горестоящия орган на съдебната власт във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 9 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура по атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024г.. Тя удостоверява, че за периода на атестиране не са извършвани проверки на организацията на дейността на магистрата от горестоящия орган на съдебната власт. Налично е и удостоверение за процента натовареност, с който е работил Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 1 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник-председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г.То удостоверява, че за периода на атестиране е работил в качеството на заместник председател с натовареност, както следва: индивидуален процент на натовареност съгласно Заповеди на председателя на Административен съд –Русе; Русе; 81%- Заповед № РД-06-447/06.10.2022 г., считано от 10.10.2022 г.; 81% - Заповед № РД-06-01/03.01.2023 г., считано от 01.01.2023 г.; 81% - Заповед № РД-06-01/02.01.2024 г., считано от 01.01.2024 г.;

Предоставена е на ПАК и справка за извършените планови/годишни проверки и по сигнали от Инспектората към ВСС на съответния орган на съдебната власт и дейността на магистрата ведно с предприетите мерки по направените в акта констатации за периода на атестиране. Във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 2 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024г. Тя удостоверява следните данни, както следва: 1. В периода на атестиране в Административен съд – Русе не е извършвана комплексна планова проверка от Инспектората към Висшия съдебен съвет.; 2. През 2021 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка от Инспектората към ВСС, възложена със Заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, с времеви обхват 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. Инспекторите извършиха проверка по спазване на разпоредбата на чл. 80 от Правилника за администрацията в съдилищата по критериите, посочени в решение по т. 20 от Протокол № 32 от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.09.2021 г. Констатациите и изводите от проверката са отразени в Акт за резултатите от извършената проверка по заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, изх. № ВСС-21-46/09.11.2021 г., връчен на председателя на съда. Изводите на проверяващите са, че в Административен съд – Русе за 2020 г. са спазени всички разпоредби. Няма забележки към работата на съда от Инспектората към Висшия съдебен съвет. Налична е по преписката и справка за извършените проверки от горестоящия орган на съдебната власт за периода на атестиране по организацията на дейността на Административен съд – Русе и на съдия Ивайло Йосифов, както и предприетите мерки във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 3 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. От нея се установява, че за периода на атестиране, не са извършвани проверки по организацията на дейността на Административен съд – Русе и на съдия Ивайло Йосифов от горестоящия орган на съдебната власт. Представена е и справка за извършените одитни проверки във връзка с изискването на чл. 58, ал. 3, т. 4 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за извънредно атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. Тя обективизира, че за периода на атестиране не е извършвана одитна проверка в Административен съд – Русе. С оглед на гореизложеното може да се направи мотивиран извод, че атестираният магистрат притежава умение и способност рационално и правилно да

	групира служебните отговорности, задачи и ангажменти, да ги разпределя, подрежда и планира според приоритета на тяхната важност, значимост и тежест. Притежава отлично аналитично мислене и способност за бързо и своевременно вземане на решения, както в сферата на правораздаване, като магистрат, така и в дейността му, като заместник председател на Административен съд - Русе. Прави се извод, че спазването на сроковете за постановяване на съдебните актове се прилага законосъобразно и максимално оптимално, тъй като всички съдебни актове са постановени в регламентирания законов срок от един месец. Поради, което по този критерий следва да и се дадат максималния брой точки.
	Оценка: 15 т.

4.	Експедитивност и дисциплинираност <u>Констатации:</u> От част IV „а“ обобщена от единния формуляр за атестиране от органите на съдебната власт се установява, че през атестационния период 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. са постъпили общо 676 бр. дела от тях от съдия Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе са свършени 673 бр. дела. Свършените спрямо постъпилите дала са 99,6 %. Съдия Иванов през посоченото време е разгледал 345 бр. първоинстанционни административни дела и 99 бр. частни административни дела. Той се е произнасял и в троен състав по касационни дела, като общо за периода те са 254 бр. административно наказателни дела, 5 бр. административни дела и 10 бр. частни административни дела. Общо за периода изготвените актове са 673 бр., от тях изготвени в срок от 1 месец са 673 бр.-100%. Дела с продължителност до 3 месеца и над 1 година свършени в атестационния период или останалите несвършени -няма. Броят и видът на неприключените дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период са: до 3 месеца- 18 бр. от тях обявени за решаване 2 бр., от 3 до 6 месеца са 7 бр., от тях обявени за решаване 0 бр., от 6 месеца до 1 година- 11 бр. от тях обявени за решаване 0 бр. и над 1 година- 4 бр. от тях обявени за решаване 0 бр. От постановените общо за атестирания период съдебни актове съдебни актове на обжалване са подлежали 258 бр. от тях са обжалвани 140 бр.-54,3 % от подлежащите на обжалване. От върнатите от инстанционен контрол съдебни актове общо общо 140 бр. (чийто брой се получава от сбора на потвърдени, отменените и изменение актове), 105 бр.-75,0% са потвърдени, 30 бр. -21,4% са отменени, 5 бр.- 3,6 са изменени, прекратени дела няма. Налична е по атестационната преписка справка за периода на ползване на продължителен отпуск поради временна неработоспособност във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 3 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. . От нея е видно, че в периода на атестиране е ползвал продължителен отпуск поради временна неработоспособност, както следва:- от 03.11.2020 г. до 21.11.2020 г. – 19 календарни дни. Предоставена е и служебна бележка за наличието на поощрения, наложени наказания и заповеди по реда на чл. 327 ЗСВ във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 7 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд и открита процедура за атестиране на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе, за периода 29.11.2019 г.-29.11.2024г. Тя удостоверява, че: 1. За периода на атестиране съдия Ивайло Иванов не е получавал поощрения.; 2. На съдия Ивайло Иванов не са налагани наказания и заповеди по реда на чл. 327 от ЗСВ. Поради което може да се направи обоснован извод, че в пряката си работа съдия Иванов се ръководи само и единствено от вътрешното си убеждение и върховенството на закона. Проявява неоспорим професионализъм и постоянен стремеж към повишаване на квалификацията, знанията и уменията си. Поради което по този критерий следва да се дадат максималния брой точки. Оценка : 8 т.
------------------	--

5. Спазване на правилата за етично поведение

Констатации

Предоставено е становище на Комисията по професионална етика при Административен съд – Русе за съдия Ивайло Йосифов Иванов по повод участие в конкурс за преместване в административните съдилища. От изложените в него данни се установява, че съдия Ивайло Йосифов е с общ юридически стаж над 17 години, като е встъпил в длъжност „съдия“ в Районен съд - Русе на 05.10.2010 г. На длъжност „младши съдия“ в Окръжен съд - Русе е от 05.10.2007 г. до 05.10.2010г. Командиран в Административен съд - Русе, считано от 21.12.2018 г. Считано от 06.10.2022 г. е щатен съдия в Административен съд - Русе, а понастоящем е и заместник на административния ръководител на Административен съд - Русе – заместник председател. В работата си като магистрат проявява отговорност и безпристрастност. Подхожда задълбочено и творчески при решаване на всеки конкретен случай. В магистратската си дейност си се ръководи от истината за фактите, единствено на основата на обективен анализ на доказателствата по делото и нормите на закона, отчитайки особеностите на всеки конкретен случай, който решава по вътрешно убеждение. Прилага прецизно закона. Взема принципни и справедливи решения, без да се влияе от субективни фактори. Преките и непредубедени впечатления на членовете на комисията са, че съдия Йосифов спазва стриктно принципите на независимост, безпристрастност, справедливост и прозрачност. Проявява професионализъм, задълбочени правни познания, аналитични умения и способност за работа с правната материя. Отнася се с необходимата сериозност в работата си като магистрат. Проучва детайлно и задълбочено разпределените му дела, основава заключенията си на фактите по делата, следи съдебната практика по административните дела и проявява активност при уеднаквяване на практиката на съда при идентични спорове. Съдебните актове постановява в изискуемите процесуални срокове, въз основа на прецизен анализ на доказателствения материал и на разписаното в закона, при съобразяване на спецификата на всеки казус. Съдия Йосифов е колегиален и толерантен в отношенията си с магистратите и със съдебните служители. Отнася се с еднакво уважение към всички магистрати и съдебни служители, защита личното им достойнство и не създава впечатления за привилегированост. Има принципна и открита позиция както по въпроси, касаещи организацията на работата в съда, така и по професионални теми. Умее да формулира точно и ясно проблемите, поема възложените му задачи и отговаря за изпълнението им.

Поведението му се отличава с коректност и добронамереност. Не създава условия за конфликтни ситуации в служебната среда. Съдия Йосифов умее да работи в екип, взискателен е към работата на съдебните служители. Член е на Комисията по професионална етика при Административен съд - Русе. Без съмнение положително въздействие в работата му като магистрат оказва и преподаването му в Русенския университет „Ангел Кънчев“ по дисциплината „граждански процес“, както и осъществяване на стаж като юрист в регистратурата на Европейския съд по правата на човека в Страсбург. Проявява активност за непрекъснато повишаване на теоретичната си подготовка в областта на националното и общностното право, както в страната, така и в държави - членки на ЕС, която активност му позволява да приложи новите знания практически в правораздавателната си дейност.

Осъществява комуникацията с чуждестранните гости-магистрати в Административен съд - Русе. Изнася лекции и презентации на правна тематика относно работата на съда пред ученици. Съдия Йосифов умее да пази като служебна тайна онези факти и обстоятелства, които са му станали известни при или по повод на служебните задължения.

В Комисията по професионална етика не са постъпвали сигнали за нарушаване на професионалната етика или конфликт на интереси срещу съдия Ивайло Йосифов. Към настоящия момент няма образувани дисциплинарни производства. Становището на Комисията по професионална етика е, че съдия Ивайло Йосифов Иванов е пример за етично поведение, нравствени и професионални качества на магистрат, които го отличават като справедлив и безпристрастен съдия.

Оценка: 12 т.

Част VII
Специфични критерии за атестиране на съдия, председател и
заместник-председател - констатации, цифрова оценка

1.	Спазване на графика за провеждане на съдебни заседания <i>Констатации:</i> С писмо с изх. № 10-80-1/01.04.2025 г. са изискани: 1) 10 броя подбрани на произволен принцип протоколи от проведени открити съдебни заседания по дела председателствани от съдия Ивайло Йосифов Иванов на произволно избрани дати попадащи в обхвата на периода на атестацията - 29.11.2019 г.-29.11.2024г.; 2) Графиците на съдебните заседания за датите, за които са предоставени протоколите.; 3) Пет броя определения/разпореждания от проведени закрити съдебни заседания в обхвата на периода на атестацията -29.11.2019 г.-29.11.2024г г. отразяващи насрочването на делото, допускане на съдебни експертизи, указания към страните. С писмо изисканите допълнително протоколи, определения/разпореждания и графици на заседания са своевременно представени. С оглед на което ПАК е прегледала и проверила: График на съдебни заседания проведени на 22.04.2021 г. разгледани са 3 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 14.05.2021 г. разгледано е 1 бр. дело от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 21.09.2021 г. разгледани са 7 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 02.11.2021 г. разгледани са 5 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 09.03.2022 г. разгледани са 3 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 29.03.2022 г. разгледани са 6 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 31.05.2022 г. разгледани са 4 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 04.10.2022 г. разгледани са 4 бр. дела от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 28.03.2023 г. разгледано е 1 бр. дело от съдия Иванов; график на съдебни заседания проведени на 24.10.2023 г. разгледани са 6 бр. дела от съдия Иванов. След прегледа на предоставените материали, включително протоколи, определения, разпореждания се констатира, че съдия Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе, спазва графика за провеждане на съдебните заседания. Проявява професионализъм при подготовката, насрочването, разглеждането на делата и воденето на съдебните заседания. На страните са давани своевременни и ясни указания за изясняване предмета на спора. Не се установяват случаи на закъснение в графика, поради което в този критерий следва да се дадат максималния брой точки. <i>Оценка: 3 т.</i>
-----------	---

2.	Умение за водене на съдебно заседание и съставяне на протокол <i>Констатации:</i> Помощната атестационна комисия се е запознала и с изисканите и предоставени протоколи от открити съдебни заседания водени от съдия Ивайло Йосифов Иванов, а по – точно: 1 Протокол от открито съдебно заседание проведено на 09.03.2022 г. по адм. дело №4/2022 г. от 10:33 часа, заседанието е приключило в 10:47 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 28.03.2023 г. по адм. дело №81/2023 г. от 10:10часа, заседанието е приключило в 10:40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 31.05.2022 г. по адм. дело №155/2022 г. от 10:06 часа, заседанието е приключило в 10:55 часа; протокол от открито
-----------	--

съдебно заседание проведено на 22.04.2021 г. по адм. дело №158/2021 г. от 09:00 часа, заседанието е приключило в 09:15 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 14.05.2021 г. по адм. дело №279/2021 г. от 09:03 часа, заседанието е приключило в 10:38 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 04.10.2022 г. по адм. дело №343/2022 г. от 10:00 часа, заседанието е приключило в 10:37 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 29.03.2022 г. по адм. дело №452/2021 г. от 10:15 часа, заседанието е приключило в 10:43 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 24.10.2023 г. по адм. дело №460/2023 г. от 11:23 часа, заседанието е приключило в 12:00 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 21.09.2021 г. по адм. дело №522/2021 г. от 10:05 часа, заседанието е приключило в 10:10 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 02.11.2021 г. по адм. дело №539/2021 г. от 09:04 часа, заседанието е приключило в 09:33 часа. Атестираният съдия показва добро ниво на познаване на правилата на процесуалното административно право видно от представените протоколи от съдебни заседания председателствани от съдията, отразяващи съществени за разглеждане на делото процесуални действия. Вижда се яснота относно страните в процеса, умение за отделяне на спорното и безспорното познаване и прилагане на правилата за разпределяне на доказателствената тежест, преценка на доказателствата и реда за оспорването им. Протоколите са изчерпателни, подробни и прегледни. Помощната атестационна комисия констатира добросъвестност, старание и прецизност в работата на атестирувания съдия по този критерий, поради което на него следва да се дадат максималния брой точки. Оценка: 7 т.

3. Администриране на дела и жалби, подготовка за съдебно заседание Констатации: От ПАК са прегледани и проверени предоставените от Административен съд -Русе определения/разпореждания от проведени закрити съдебни заседания в обхвата на периода на атестацията отразяващи насрочването на делото, допускане на съдебни експертизи, указания към страните. И по конкретно: определение от закрито съдебно заседание проведено на 28.09.2022 г. по адм. дело №164/2022 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 14.11.2022 г. по адм. дело №207/2022 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 01.10.2020 г. по адм. дело № 343/2020 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 19.06.2020 г. по адм. дело № 355/2019 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 16.04.2021 г. по адм. дело № 681/2020 г. Делата и жалбите се администратират своевременно. Атестираният съдия- Ивайло Иванов осъществява прецизна и задълбочена предварителна подготовка по делата, като дава ясни и точни указания до страните както по движение на делото, така и по доказателствената тежест, осигурява на страните възможност да упражняват пълноценно процесуалните си права. Това позволява бързо приключване на делата. Отлагането на делата от съдебно заседание е поради необходимост от събиране на доказателства или извършване на други процесуални действия, свързани с доказването, както и по обективни причини, поради което на атестирувания съдия следва да се дадат максимален брой точки. Оценка: 10 т.

4. Брой необжалвани от подлежащите на обжалване съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни актове; отменените или обезсилени съдебни актове, изцяло или частично, и основанията за това

Констатации:

От част IV -а от единния формуляр за атестиране се установява, че в рамките на атестационния период, съдия Ивайло Йосифов Иваниов- заместник председател на Административен съд - Русе е постановил общо 673 бр. съдебни актове. От тях 258 бр. са подлежали на обжалване, като 140 бр. (или 54,3 %) са били обжалвани.

През атестационния период общо 140 бр. съдебни акта са върнати от инстанционен контрол, като от тях:

- 105 бр. акта (или 75,0%) са потвърдени от касационната инстанция;
- 30 бр. акта (или 21,4%) са изцяло отменени;
- 5 бр. акта (или 3,6%) са изменени;

От тях са обезсилени 3 бр. съдебни актове;

Предвид обстоятелството, че изцяло отменени съдебни актове са 30бр. – 21,4%, настоящата комисия следва да даде по този критерий четири от възможни пет точки на съдия Ивайло Йосифов Иванов.

Оценка: 4 т.

Част VIII
Допълнителни критерии за заемане на ръководна длъжност -
словесна оценка

1.	Способност за работа в екип и разпределение на задачи в него <i>Констатации:</i> Съдия Ивайло Йосифов е с общ юридически стаж 19 години, от който на длъжности в съдебната система е 17 г. Съгласно Заповед № 3262/21.12.2018 г. на председателя на ВАС, изменена със Заповед № 1734/27.06.2019 г., съдия Йосифов командирован в Административен съд – Русе, считано от 02.01.2019 г. В качеството на заместник на административния ръководител – заместник-председател на Административен съд – Русе встъпи на 06.10.2022 г. В работата си е доказал своите високи професионални и лични качества, толерантен, диалогичен и коректен е, поради което се ползва с уважението на съдиите и служителите в Административен съд – Русе. При изпълнение на служебните си задължения съдия Йосифов спазва моралните норми на поведение и уважение към институцията и колектива, който ръководи. В резултат на ежедневно полаганите усилия от негова страна и съчетаването на упражнявания административен контрол с компетентностите, уменията и проблемите на работещите в съда, той създава предпоставки за изграждане на отличен микроклимат в колектива и добре работеща организация на работа на съдиите и на съдебната администрация. Съдия Йосифов подпомага развитието на формираните екипи между съдия – съдебен деловодител – съдебен секретар, адекватен и съобразен с утвърдената структура на администрацията синхрон в работата между отделните служби. Въведеният екипен принцип на работата подобрява сročността и качеството на съдебно-административната дейност. Като заместник-председател съдия Йосифов е свикал и провел общо събрание на съдиите, на което са обсъждани Правилата за разпределение на постъпилите в съда дела и е дискутирано уеднаквяване на съдебната практика по начина на присъждане на деловодните разноси по дела с наказващ орган АПИ/Директор на Национално ТОЛ управление. В съответствие със заповед на председателя съдия Йосифов изпълнява на функциите на административен ръководител – председател на Административен съд – Русе съда по време на всички отсъствия на председателя на законово основание. Участва активно в разпределението на постъпилите в съда дела. Инициира неформални срещи между колегите за обсъждане на правни въпроси, разкриващи по-висока степен на сложност. Изграденият между заместник-председателя, председателя и служителите на ръководни функции управленски екип периодично обсъжда различни възникнали проблеми от организационно, административно и финансово естество, с оглед вземане на най-правилните управленски решения. Независимо от краткото време за заемане на длъжността, съдия Йосифов е натрупал управленски опит и е опознал в детайли както достиженията на съда, така и проблемите за решаване. В заключение, вследствие на доказвания си професионализъм, диалогичност, почтеност и решителност, съдия Йосифов е изградил пред съдиите и служителите авторитет на справедлив, отговорен, деен и обективен ръководител, който пристъпва към решаване на проблемите в дух на прозрачност, доверие и разбирателство.
2.	Способност за вземане на решения <i>Констатации:</i> Натрупаният опит на съдия Иванов като заместник на административния ръководител, в съчетание с неговите лични и професионални качества, му помагат да взема адекватни, ефективни и своевременни управленски решения, както и да поема и носи отговорност за тях. Притежава необходимите умения за реална и безпристрастна оценка на конкретни ситуации и предприемане на обосновани и ефективни действия след анализ и открито обсъждане със съдиите и съдебните служители. В дейността си дейно търси разрешаване на възникнали проблеми. Като заместник-председател, при вземане на решения проявява интуитивност, задълбочени познания и способност за бърза и правилна преценка на ситуацията. Уменията на

съдия Йосифов да дефинира ясно проблемите и да пристъпва към тяхното решаване в режим на диалогичност, задълбочено и обективно, са способствали както за добрата организация на работа, спазването на трудовата и финансовата дисциплина, така и за създаването на много добър микроклимат в колектива на Административен съд – Русе. В динамичните условия на работа, при всяко внезапно и/или продължително отсъствие на магистрат или съдебен служител, съдия Йосифов е вземал адекватни мерки за обезпечаване на пълноценния работен процес с оглед недопускане на колебания в създадената организация на работа, неспазване на процесуални или други срокове и др. Съгласно заповед на председателя съдия Ивайло Йосифов ръководи, организира и контролира работата на съдебните помощници и отговоря за организацията по изготвяне на Графика за дежурство на съдебните състави. Под ръководството на съдия Йосифов бе проведен писмен изпит за избор на съдебен служител, назначен на срочен трудов договор, на основание чл. 68, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда. Съдия Йосифов бе председател на Комисията за провеждане на конкурса за длъжността „съдебен помощник“ в Административен съд – Русе – 2 щатни бройки. Съдия Йосифов подпомага ръководителя на съда за намиране на подходящи кадрови решения и осъществяване дейността на служителите при условията на взаимозаменяемост, екипност и взаимопомощ.

В. Поведение, което издига авторитета на съдебната власт и умение да отстоява и защитава независимостта на съдебната власт

Констатации:

Съдия Ивайло Йосифов се ползва с безукорна репутация като магистрат и административен ръководител. Проявява висок морал и почтеност, притежава ярко изразено чувство за справедливост и обективност, което увеличава авторитета му в средите на юристите и гражданите. Със своите действия при изпълнение на служебните си задължения, както и с цялостното си поведение в съда и извън него, утвърждава в обществото авторитета на съдебната институция, принципите за независимост и безпристрастност на българския съдия. Съдия Йосифов не се поддава на натиск, заплахи, внушения, преки или косвени влияния, свързани с упражняване на дейността му като магистрат и административен ръководител. Не се намесва и не влияе по какъвто и да е начин върху вътрешното убеждение на останалите съдии по разпределените им дела. Поддържа много добри колегиални отношения с всички магистрати и служители, както и с представителите на други органи на съдебната власт, зачитайки специфичната компетентност на всеки от тях.

Осигуряването на много добър микроклимат в съда, конструктивна организация на работа, ефективно взаимодействие между службите, недопускането на неетични прояви на съдии и съдебни служители, публикуването на информация за организирани от съда събития, както и медийното им отразяване категорично могат да бъдат отнесени към полаганите от съдия Йосифов ежедневни усилия за издигане авторитета на съдебната власт.

През септември 2022 г. съдия Ивайло Йосифов заема академичната длъжност „главен асистент“ по дисциплината „Гражданско процесуално право“, след проведено гласуване и взето решение на заключително заседание на научното жури, определено със заповед на ректора на Русенския университет, на тема "Процесуалната субституция и доктрината за „корпоративния воал“ в практиката на ЕСПЧ". В началото на ноември 2022 г. съдия Ивайло Йосифов бе сред официалните гости на тържествената церемония, организирана по повод 30-годишнината от създаването на Юридическия факултет на Русенския университет. Съдия Йосифов притежава образователна и научна степен "доктор" по докторска програма „Гражданско и семейно право“ след защитена дисертация на тема „Отговорност за вреди, причинени от дефект на стока“. Съдия Ивайло Йосифов участва в подготовката и провеждането на обучение в присъствен формат на тема „Основни принципи за защита правата по ХОПЕС“ в ОС – Русе, като осъществи методическа подготовка за провеждане на обучителната дейност, изнесе лекции, проведе упражнения и дискусия на 16.06.2023 г. в Окръжен съд – Русе. Обучението бе рамките на дейност 5 „Прилагане на иновативен модел на съдебно обучение на работното място. Изграждане на споделени учебни пространства за развитие на знания, умения и компетентности“ по проект на НИП, финансиран по програма „Правосъдие“. На 62-та научна конференция на Русенски университет „Ангел Кънчев“ и

	Съюз на учените – Русе, 27 – 28.10.2023 г. съдия Йосифов представи доклад на тема „За обезщетението за вреди от неизпълнението на законосъобразни облагодетелстващи административни актове“ („On Compensation for Damages from Non-Execution of Lawful Beneficial Administrative Acts“). През ноември 2023 г. съдия Ивайло Йосифов проведе среща със студенти от четвърти курс на специалността „Право“, които гостуваха на съда в рамките на учебната програма по данъчно право. На срещата съдия Йосифов коментира пред младите юристи особеностите на ревизионното производство по ДОПК, основна тема на срещата бяха правомощията на органите по приходите и последователността на извършваните от тях процесуални действия. През юни 2024 г. съдия Йосифов подготви и проведе обучение на съдебните служители от специализираната администрация на тема „Производства по несвършени дела по ПАС и процесуалните закони“. През 2024 г. в рамките на информационната кампания „Ден на отворените врати“ под ръководството на съдия Ивайло Йосифов и преподаватели бе организирана образователна работилница „В света на правото“ с ученици на Английска езикова гимназия „Гео Милев“. Съдия Йосифов участва като лектор в Образователната програма на ВСС и МОН „Съдебната власт – информиран избор и гражданско доверие. Отворени съдилища и прокуратури“. В заключение може да се отбележи, че с цялостното си поведение, лични качества и професионализъм, съдия Йосифов активно е допринесъл за създаването на респект и доверие към ръководения от него Административен съд – Русе.
--	--

4.	Умение за комуникация с други държавни органи, граждани и юридически лица Съдия Ивайло Йосифов притежава много добри комуникационни умения в отношенията си с други държавни органи, граждани и юридически лица. Поведението му е подчертано учтиво и внимателно, основано на уважение към всяка институция и гражданин, зачитайки личното и професионално достойнство на отсрещната страна. В комуникацията си съдия Йосифов общува открито, честно, с ясно и разбираемо формулирани тези. Зачита чуждото мнение, съобразява изложените мотиви и коректно излага своите. Съдия Йосифов поддържа добри професионални отношения с ръководителите на други държавни органи, юридически лица и публични личности, основани на уважение и толерантност, изразява открито и аргументирано становището си по обсъждани правни и организационни въпроси, открит е за диалог и за възприемане на нови или различни мнения и гледни точки. В комуникацията си, както и в цялостното си поведение, съдия Йосифов не допуска действия, които биха могли да компрометират както честта на заеманата от него длъжност и престижа на ръководения орган на съдебната власт, така и достойнството и авторитета на отсрещния кореспондент. Съдия Йосифов е упълномощен да представлява Административен съд – Русе пред Административен съд – Разград по административно дело № 24/2023 г. по описа на Административен съд – Разград до окончателното му приключване във всички инстанции, както и по изпълнителни дела; да подава искания за отмяна на влезли в сила съдебни решения и извършва съдопроизводствени действия, с изключение на тези, за които се изисква изрично упълномощаване. В края на юни 2023 г. в съда гостува прокурор Марио Песучи от Окръжната прокуратура към съда в гр. Кунео, регион Пиемонт, Италия в рамките на едноседмичното си обучение по Програмата за обмен на магистрати от Европейския съюз на тема „Икономически престъпления“. Магистратът се среща и разговаря със съдия Ивайло Йосифов за особеностите на административното правораздаване и ролята на прокурорите в административния съдебен процес. В началото на 2024 г. съдия Йосифов е инициатор на организираната работна среща с магистрати от Районен съд – Русе за уеднаквяване на съдебната практика по административнонаказателни дела. В края на ноември 2024 г. съдия Ивайло Йосифов участва в тържествата по повод Деня на българската адвокатура.
----	---

Словесна оценка: Деветдесет и седем (97 т.)

Част IX
Обобщен доклад на помощната атестационна комисия,
предложение за комплексна оценка

I. Обобщен доклад на помощната атестационна комисия:

Атестацията на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе е извънредна и обхваща периода от 29.11.2019 г.-29.11.2024г. През атестационния период са постъпили общо 676 бр. дела от тях от съдия Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд – Русе са свършени 673 бр. дела. Свършените спрямо постъпилите дала са 99,6 %. Съдия Иванов през посоченото време е разгледал 345 бр. първоинстанционни административни дела и 99 бр. частни административни дела. Той се е произнасял и в троен състав по касационни дела, като общо за периода те са 254 бр. административно наказателни дела, 5 бр. административни дела и 10 бр. частни административни дела. Общо за периода изготвените актове са 673 бр., от тях изготвени в срок от 1 месец са 673 бр.-100%. Дела с продължителност до 3 месеца и над 1 година свършени в атестационния период или останалите несвършени -няма. Броят и видът на неприключените дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период са: до 3 месеца- 18 бр. от тях обявени за решаване 2 бр., от 3 до 6 месеца са 7 бр., от тях обявени за решаване 0 бр., от 6 месеца до 1 година- 11 бр. от тях обявени за решаване 0 бр. и над 1 година- 4 бр. от тях обявени за решаване 0 бр. От постановените общо за атестирания период съдебни актове съдебни актове на обжалване са подлежали 258 бр. от тях са обжалвани 140 бр.-54,3 % от подлежащите на обжалване. От върнатите от инстанционен контрол съдебни актове общо 140 бр. (чийто брой се получава от сбора на потвърдени, отменените и изменение актове), 105 бр.-75,0% са потвърдени, 30 бр. -21,4% са отменени, 5 бр.-3,6 са изменени, прекратени дела няма. За атестационния период съдия Ивайло Иванов има (изцяло или частично) отменени определения – 4 бр., отменени решения поради нарушение на материалния закон са 24 бр., отменени решения поради нарушение на съдопроизводствените правила- 4 бр. и обезсилени съдебни актове- 3 бр. Делата с отменен ход по същество за посочения период са 5 бр., отводите са 25 бр., а спрените дела 38 бр.

Предоставена е справка IV – „а“ за дейността на съдия Ивайло Иванов в Административен съд – Русе през периода 29.11.2019 г.-29.11.2024 г. От нея е видно, че за периода от 29.11.2019 г.-31.12.2019 г. натовареността на атестирания магистрат се определя от брой постъпили дела 13, от брой дела за разглеждане – 48, от брой свършени дела 19, от отработени човеко месеци 1. Действителната натовареност на съдия Иванов за същата година към делата за разглеждане 48, а към свършените дела е 19. За 2020 г. натовареността на атестирания магистрат се определя от брой постъпили дела 161, от брой дела за разглеждане 193, от брой свършени дела 165, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 16,8, а към свършените дела е 13,75. През 2021 г. натовареността на атестирания магистрат се определя от брой постъпили дела 145, от брой дела за разглеждане 173, от брой свършени дела 151, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на съдия Ивайло Йосифов Иванов за същата година към делата за разглеждане е 14,2, а към свършените дела е 12,58. За 2022 г. натовареността на атестирания магистрат се определя от брой постъпили дела 123, от брой дела за разглеждане 145, от брой свършени дела 122, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 12,8, а към свършените дела е 10,17.

За 2023 г. натовареността на атестирания магистрат се определя от брой постъпили дела 129, от брой дела за разглеждане 152, от брой свършени дела 124, от отработени човеко месеци 12. Действителната натовареност на магистрата за същия период към делата за разглеждане е 12,75, а към свършените дела е 10,34. За периода от 01.01.2024г. до 29.11.2024 г. натовареността на атестирания магистрат се определя от брой постъпили дела 104, от брой дела за разглеждане - 132, от брой свършени дела 92, от отработени човеко месеци 11. Действителната натовареност на съдия Иванов за същата година към делата за разглеждане е 12, а към свършените дела 8,36.

Помощната атестационна комисия установи адекватна натовареност на атестирувания съдия Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе по брой, вид и сложност на възложените преписки и дела на съответния съдебен район.

В работата си съдия Иванов показва отлични професионални и морални качества. Ползва се с авторитет и уважение сред съдиите и съдебните служители в Административен съд Русе. Спазва правилата на Етичния кодекс на българските магистрати. Непрекъснато се стреми към повишаване на професионалната си квалификация. При изпълнение на служебните си задължения, съдия Иванов, е показал много добро познаване на материалното и процесуално административно право; разбираемо и обосновано мотивира съдебните си актове; спазва сроковете за образуване и разглеждане на делата, както и тези за постановяване на съдебните актове по същество на споровете. Атестирувания съдия заслужава много добра оценка по общите и специфичните критерии за атестиране. Настоящата атестационна комисия предлага „много добра- 97 точки“ комплексна оценка на атестирувания съдия по общите и специфични критерии, съгласно Наредба № 2/23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд (приста с решение на Пленума на Висшия съдебен съвет по протокол № 7 от 23.02.2017г., обнародвана в. ДВ бр.21/10.03.2017 г., изм. и доп. в ДВ бр.39/12.05.2021г.).

2. Предложение за комплексна оценка:

Положителна:	Точки	Изпълнение на работата
1. Задоволителна		Задоволително изпълнение на работата
2. Добра		Съответно на длъжността изпълнение на работата
3. Много добра	97	Много добро изпълнение на работата
Отрицателна:		Неприемливо изпълнение на работата

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1. Модомир Тайров
(име и фамилия)

(подпис)

ЧЛЕНОВЕ:

1. Диана Небрева
(име и фамилия)

(подпис)

2. Стефка Кемилева
(име и фамилия)

(подпис)

Единният формуляр е изготвен на:
(дата)

Единният формуляр ми бе връчен на: 12.05/2025 г.
(дата)

Ивайло Георгиев
(име и фамилия)

(подпис)

Демонстрирам възмущение
(има/нямат възмущения)

с Вх. № 40-149/30.04.2025 г.

уред ПАР, което надвършило

Част X

Окончателно предложение за комплексна оценка на Комисията по атестирането и конкурсите

Положителна:	Точки	Изпълнение на работата
1. Задоволителна		Задоволително изпълнение на работата
2. Добра		Съответно на длъжността изпълнение на работата
3. Много добра	98	Много добро изпълнение на работата
Отрицателна:		Неприемливо изпълнение на работата

НЕ ПРИЕМА ИЗЦЯЛЮ обобщения доклад на атестационния състав ведно с направеното предложение за комплексна оценка от извънредно атестиране на Ивайло Йосифов Иванов - заместник на административния ръководител - заместник-председател на Административен съд - Русе.

Мотиви: Предложената от ПАК комплексна оценка се увеличава от 97 т. на 98 т.

ПАК е предложила комплексна оценка от 97 точки, като е намалила с 1 точка оценяването съответно по първите два общи и по четвъртия специфичен критерий.

Атестираният съдия е подал възражение срещу представеното от Помощната атестационна комисия предложение за комплексна оценка от извършеното атестиране. Комисията по атестирането и конкурсите изразява следното становище:

1. Възражението в частта относно словесните констатации и цифровата оценка на ПАК по втория общ критерий за атестиране - "умение за анализ на правнорелевантните факти", е основателно.

а. ПАК е направила позитивни констатации относно правната подготовка на съдията в областта на административното право, отчела е разглеждането на дела от разнообразна правна материя, вкл. и отличаващи се с фактическа и правна сложност, разбираемият и достъпен стил на съдебните актове, както и съобразяването им с обстоятелствата по делата и съдебната практика. Заключение за необходимостта от отнемане на една точка е по съществото си бланкетно и мотивирано формално с принципно позоваване на процента отменени актове през атестационния период.

б. Съотнасянето на нормативно определеното съдържание на общия критерий за атестиране и показателите за оценяване по него към дейността на съдията и анализът на постановените актове, вкл. констатираните от касационната инстанция основания за отмяната им, не разкрива пропуски в познанията и способностите в общите насоки, очертани от чл. 14 от Наредба № 2 от 23 февруари 2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия,

председател и заместник-председател на съд, нито в конкретните показатели за оценяване, регламентирани в чл. 31, т. 1-6 от Наредбата. Действително, процентът на отменените актове е релевантен при преценката на работата в качествено отношение, но той не поражда автоматично предпоставка за отнемане на точка по обсъждания критерий, без да е установена дължимата връзка с бележите за оценка по него, както е в случая. При липсата на основание за намаляване на оценката, тя би следвало да бъде завишена на максималния брой от 20 точки.

2. Неоснователни са възраженията на съдия Иванов в частите относно предложените точки по другите два критерия.

а. Показателите за оценяване по общия критерий „правни познания и умения за прилагането им“ включват познаване и прилагане на материалния закон, основания за отмяна на съдебните актове и способност за прилагане на процесуалните закони – чл. 30 от Наредбата.

В атестационния период броят на отменените определения (4), на решенията поради нарушения на съдопроизводствените правила (4) и на обезсилените актове (3) не е голям. Поради нарушения на материалния закон обаче са отменени 24 решения, а процентът на отменените актове представлява 21,43 от върнатите от инстанционен контрол.

Оценката на качеството на работата на съдиите се извършва чрез анализ на фактите, установени в рамките на инстанционния контрол, както чрез сравняване на съотношението между общия брой отменени съдебни актове спрямо броя върнати от инстанционен контрол в периода – арг. чл. 46, ал. 1, т. 2 от Наредбата. Количеството на отменените актове е фактор с важност да повлияе на оценката на качеството при изпълнението на дейността. Установените при инстанционния контрол касационни основания, предимно от материалноправно естество (отразени при прегледа на отменените съдебни актове в ЕФА), показват нуждата от усъвършенстване на правораздавателната дейност и аргументират намаляването на оценката. Процентът на отменените съдебни актове съвсем не е незначителен – той е съизмерим с над 1/5 от всички актове, преминали касационна проверка, и рефлектира съответно върху относителната тежест при интерпретацията на показателите.

Наличието на дела, отличаващи се с фактическа и правна сложност и прилагане на правото на Европейския съюз, не представлява изключение, а е характерно за съдебния административен процес. От друга страна, подчертаният превес на потвърдените над отменените актове не е в състояние да обоснове по хипотеза оценка с максимален брой точки по първия общ критерий.

Противно на позоваването във възражението на чл. 46, ал. 2 от Наредбата във връзка с твърдението за липсата на системни съществени грешки, за да бъде отчетен броят и процентът на отменените актове като негативен резултат, от една страна, разпоредбата не дисквалифицира показателите за оценяване като качествени и количествени ориентири, въз основа на които се формират словесните констатации и цифровата оценка – чл. 29, ал. 1 и 2 от Наредбата, а от друга – резултатът от оценяването не може да бъде определен като „негативен“. В подкрепа на този извод е достатъчно да се изтъкне дори само обстоятелството, че отменените актове надхвърлят 20 % от проверените по реда на касационния контрол, а тежестта, която понася атестираният от редуцирането на оценката, е само 1 точка в диапазона от 0 до 20 точки по разглеждания критерий.

б. КАК споделя позицията на ПАК за наличието на причини за отнемане на 1 точка по четвъртия специфичен критерий - „Брой необжалвани от подлежащите на обжалване съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни актове; отменените или обезсилени съдебни актове, изцяло или частично, и основанията за това“, мотивирана с броя на отменените съдебни актове. Критерият по същността си е „статистически“ според показателите му, уредени в чл. 38 от Наредбата. При отсъствието на причини, основанията за отмяна на съдебните актове да не се обвържат с нарушения, допуснати от атестирания съдия при тълкуването и прилагането на закона, той отразява резултата от контрола на касационната инстанция, който има обективен характер.

Оценката на помощната комисия съответства на критериите и практиката на КАК и колегията на ВСС при оценяване на съдиите в сходните случаи на отменени актове с този процент, в частност при достигане на 20% отменени актове.

По останалите критерии, КАК възприема изцяло констатациите и мотивите на ПАК, съгласява се с предложените оценки и определя комплексна оценка „Много добра“ - 98 (деветдесет и осем) точки на Ивайло Йосифов Иванов – заместник на административния ръководител – заместник – председател на Административен съд – Русе.

ПРЕДОСТАВЯ, на основание чл. 205, ал. 1 от ЗСВ, на Ивайло Йосифов Иванов - заместник на административния ръководител - заместник-председател на Административен съд - Русе, резултатите от атестирането, за запознаване.

Единният формуляр е изготвен съгласно решение по протокол №16/02.06.2025 г. т. С-5.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО АТЕСТИРАНЕТО И КОНКУРСИТЕ
КЪМ СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ
НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ: (п)
ДРАГОМИР КОЯДЖИКОВ

Единният формуляр ми бе връчен на: 12. 06. 2025 г.
(дата)

Ивайло Йосифов Иванов
(име и фамилия) (подпис)

Нямам възражения.
(имам/нямam възражения) (подпис)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министерство на електронното управление

Система за сигурно електронно връчване

Връчител

Ивайло Йосифов Иванов

Изпратено на

30.04.2025 16:35:49

Получатели

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД

30.04.2025 16:39:16

SHA-256:
D071236EAC782106405402C748B1D8541D1AF35E8DAC81F1403F93634C821
04B

Заглавие

Възражение пред ПАК по чл.60, ал.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.

Съдържание

Моля настоящото възражение с правно основание чл.60, ал.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестирание на съдия, председател и заместник-председател на съд, представляващо прикачен файл, подписан с квалифициран електронен подпис, да бъде докладвано на съдия Диана Добрева – докладчик от помощната атестационна комисия, определена с протокол за избор от 28.03.2025 г. от комисия съгласно заповед № РД-06-194/23.06.2023 г. на председателя на ВАС.

С уважение,

Ивайло Йосифов Иванов

Заместник – председател на АдмС- Русе

Документи за връчване

Възражение до ПАК от Ивайло Йосифов АдмС - Русе.pdf(1.2 MB)

SHA-256: 499C1B9E9C7A43192F4AB0F13C901FDE28C12938AD28C91DE3431E389D08D

ЧРЕЗ

ПОМОЩНАТА АТЕСТАЦИОННА КОМИСИЯ

*(определена с протокол за избор от 28.03.2025 г. от комисия
съгласно заповед № РД-06-194/23.06.2023 г. на председателя
на ВАС)*

ДО

**КОМИСИЯТА ПО АТЕСТИРАНЕТО И
КОНКУРСИТЕ ПРИ СК НА ВСС**

ВЪЗРАЖЕНИЕ

ОТ

Ивайло Йосифов Иванов

заместник на административния ръководител -
заместник-председател на АдМС – Русе

ПО

Част VI „Общи критерии за атестиране на съдия,
председател и заместник – председател –
констатации, цифрова оценка“, т.1 „Правни
познания и умения за прилагането им“ и т.2
„Умение за анализ на правнорелевантните факти“

част VII „Специфични критерии за атестиране на
съдия, председател и заместник – председател –
констатации, цифрова оценка“, т.4 „Брой
необжалвани от подлежащите на обжалване
съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни
актове; отменените или обезсилени съдебни
актове, изцяло или частично, и основанията за
това“

Правно основание: **чл.60, ал.2 вр. ал.3 от
Наредба № 2 от 23.02.2017 г.** за показателите,
методиката и реда за атестиране на съдия,
председател и заместник-председател на съд

УВАЖЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА ЧЛЕНОВЕ НА КАК ПРИ СК НА ВСС,

В срок представям пред Вас своето възражение в частта относно словесно
формулираните констатации и тяхната цифрова оценка по горепосочените общи и

специфични критерии за атестиране, обективирани във връчения ми на 28.04.2025 г. Единен формуляр за атестиране (ЕФ).

След запознаване с ЕФ ми направи впечатление, че на няколко места в него (напр. в част VII, т.2 и в обобщения доклад по Част IX) е посочено, че на атестиране подлежи съдия Диан Василев (същият е и. ф. председател на АдмС – Русе). Приемам това за техническа грешка, вероятно дължаща се на обстоятелството, че проектът на ЕФ е изготвен от съдебния помощник на докладчика по атестационната преписка въз основа на проекта на ЕФ на съдия Василев, който наскоро също беше атестиран извънредно.

Налице е и несъответствие между цифровата оценка от атестирането, отразена в обобщения доклад, от една страна, и в предложението за комплексна оценка, от друга. В обобщения доклад (параграф последен) е записано следното: *„Настоящата атестационна комисия предлага много добра – 98 точки комплексна оценка на атестирания съдия по общите и специфичните критерии...“*, докато предложението за комплексна оценка е за 97 точки. Считам, че това несъответствие представлява не само техническа грешка, тъй като засяга начина, по който е външно обективирана волята на помощния орган, поради което ЕФ, в тази му част, подлежи на поправяне по реда на чл.62, ал.2 от АПК.

Извън посочените технически грешки и несъответствия съображенията ми по същество са следните:

I. По общия критерий „Правни познания и умения за прилагането им“ ПАК е приела, че притежавам последователни и задълбочени правни познания в областта на материалното и процесуалното право, както и умения за правилното им прилагане при образуването, движението, разглеждането и приключването на делата. Посочено е, че постановените от мен актове са обосновани и задълбочени, съдържат последователно обсъждане на относимите факти по спора, както и на приложимите правни норми, които са тълкувани и приложени според точния им смисъл и в духа на закона. Взео е предвид обстоятелството, че значителна част от проверените актове са постановени по правни спорове с фактическа и правна сложност. Изрично е посочено, че съотношението между постановените актове, от една страна, и потвърдените и отменените, от друга, налагат извод за многократно превишение на потвърдените актове над отменените. При извършения от ПАК анализ на основанията за отмяна е направен извод, че този показател не разкрива съществено незнание или пропуск в работата ми предвид броя, вида, предмета, фактическата и правна сложност на възложените ми и свършени от мен дела.

Въпреки изцяло положителните констатации по този критерий при атестирането ми е отнета една точка по съображения, свързани с броя на изцяло отменените актове за атестирания период (същите са общо 30 бр., или 21,4 %, за период от пет години при подлежащи на обжалване общо 258 бр., от които обжалвани са 140 бр. и потвърдени 105 бр. дела, или 75 %).

Считам, че при оценяването по този критерий е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.46, ал.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. Тя гласи, че

броят и процентът на отменените решения се отчитат като негативен резултат само когато количествено и качествено ясно разкриват липса на необходимите за изпълнението на дейността познания у атестираните в областта на материалното и процесуалното право, изводима от допускането на системни съществени грешки. По аргумент от противното, когато атестираният съдия не е допускал такива грешки, които кумулативно следва да отговарят на изискванията за същественост и системност, сам по себе си броят или процентът на отменените актове не следва да се отчита като негативен резултат и въз основа на него не следва да се отнемат точки при атестирането.

Категорично заявявам, а в такъв смисъл са и фактическите констатации на ПАК, че в работата си не съм допускал съществени системни грешки. Напротив, смея да твърдя, че постановените от мен съдебни актове съответстват на процесуалния и материалния закон като при необходимост съдържат и позоваване на относимата практика на Съда на ЕС, на ЕСПЧ, на тълкувателните постановления и решения на ВКС и ВАС, на съдебната практика, формирана с решения и определения на отделни състави на ВАС, както и на изразените по спорния въпрос виждания в правната доктрина.

Внимателният анализ на мотивите на постановените от мен актове и на отменителните актове на ВАС ясно демонстрира, че основната причина за отмяна всъщност е различният прочит на събраните по делото доказателства от касационната инстанция, въз основа на който тя е достигнала и до различни правни изводи, както и продължаващото наличие, въпреки усилията на ВАС за нейното уеднаквяване с постановяването на тълкувателни решения, на противоречива съдебна практика. За съжаление, предвид краткия 3-дневен срок за възражение и ангажираността ми със съдебни заседания и изготвяне в срок на актовете по възложените ми дела, ми е обективно невъзможно да Ви предложа подробен коментар, в който дело по дело да обоснова посочената теза.

II. По общия критерий „Умение за анализ на правнорелевантните факти“ ПАК е констатирала, че притежавам много добра правна подготовка в областта на административното право. Приела е, че разглежданите от мен актове са от разнообразна правна материя, включително по дела, които разкриват правна и фактическа сложност. Направено е заключение, че постановените от мен актове са написани на разбираем и достъпен стил и са съобразени с конкретните обстоятелства по делото и съдебната практика. Въпреки изцяло позитивните констатации ми отново ми е отнета една точка по съображения, свързани с процента на отменените актове спрямо подлежащите на обжалване такива за атестирания период.

И тук изцяло относими са вече изложените съображения за допуснато нарушение на **чл.46, ал.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.**, тъй като причината за отмяната на актовете не е свързана с липса на познания у атестирания съдия в областта на материалното и процесуалното право, която липса да може да бъде изведена от допускани системни съществени грешки.

Помощният орган е допуснал и нарушение на **чл.67, ал.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.**, тъй като идентични фактически констатации, като тези

изложени по критерия „Правни познания и умения за прилагането им“, свързани с процента на отменените съдебни актове, са използвани втори път за намаляване с една точка и на цифровата ми оценка по критерия „Умение за анализ на правнорелевантните факти“, независимо от различното съдържание на посочените два общи критерия (същото регламентирано в чл.13 и чл.14 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.). Най – общо казано, първият критерий изразява степента на познаване на закона от атестиращия съдия, докато вторият се отнася до познаването и правилното прилагане на опитните правила и свързаната с това способност за субсумиране на така установените факти под хипотезата на правната норма. По тази причина считам, че в ЕФ е следвало да бъдат изложени допълнителни съображения, чрез които да бъде обосновано виждането на ПАК каква е конкретната причина за отмяна на постановените от мен актове от касационната инстанция и как тази конкретна причина се съотнася към всеки от посочените два общи критерия по чл.12, т.1 и т.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. Това следва и от самия процесуален закон - в рамките на неправилността като касационно основание по чл.209, т.3 от АПК законодателят разграничава нарушението на материалния закон от необосноваността. Докато нарушението на материалния закон се отнася към общия критерий по чл.12, т.1 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г., т.е. към нивото на правни познания на атестиращия съдия и умението да ги прилага, то необосноваността се изразява именно в нарушаването на логическите или на общоизвестните опитни правила при оценката на доказателствата, т.е. тя е свързана с критерия по чл.12, т.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г., т.е. с умението за анализ на правнорелевантните факти.

Следователно, за да не се стига до нарушение на чл.67, ал.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г., е необходимо помощният орган да изложи ясни и конкретни мотиви, в които да разграничи основанията по чл.209, т.3 от АПК, довели за отмяна на постановените от мен съдебни актове (нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила или необоснованост), да обоснове защо конкретната причина за отмяна се отнася към някой от двата общи критерия по чл.12, т.1 или т.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г., след което да отнесе формираните фактически констатации само към критерия, към който те са относими. Този извод следва и от съдържанието на показателите по разглежданите два общи критерия – чл.30 и чл.31 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.

Неизпълнението на това задължение от страна на ПАК представлява и съществено процесуално нарушение по **чл.59, ал.4 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.**, който текст изисква *във формуляра за атестиране да се изложат подробни, мотивирани съображения за поставените конкретни оценки по всеки отделен критерий въз основа на цялостната преценка на констатациите по показателите за атестиране.*

III. По специфичния критерий „Брой необжалвани от подлежащите на обжалване съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни актове; отменените или обезсилени съдебни актове, изцяло или частично, и основанията за това“ ПАК отново ми е отнела една точка по съображения, повторно свързани с броя и

процента на изцяло отменените съдебни актове. И при атестирането по този специфичен критерий са допуснати вече посочените нарушения на **чл.46, ал.2 и чл.67, ал.2 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.**

При словесното изразяване на оценката по този критерий е допуснато и съществено процесуално нарушение на нормата на **чл.59, ал.4 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.**, тъй като то не съдържа никакви мотиви, които могат да бъдат отнесени към неговото естество.

Специфичният критерий по **чл.18, т.4 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.**, както изрично е посочено в тази разпоредба, се изразява в *способност за мотивиране на актовете, обосноваване и анализ на доказателствата* при съобразяване броя необжалвани от подлежащите на обжалване съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни актове; отменените или обезсилени съдебни актове, изцяло или частично, и основанията за това. Цитираната норма ясно указва, че критерият за атестиране тук е именно способността на атестиращия съдия за мотивиране на актовете, при която оценка следва да се съобразяват посочените в нея обстоятелства – броя на необжалвани от подлежащите на обжалване съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни актове; отменените или обезсилени съдебни актове, изцяло или частично, и основанията за това, а не самият брой на потвърдените, обезсилените, отменените или изменените актове. Това става категорично ясно предвид съдържащата се в **чл.22 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.** дефиниция, според която този специфичен критерий за атестиране *определя уменията на атестиращия за старателно и обстойно запознаване с материалите по делото, способността за правилно очертаване предмета на доказване и за ясно аргументиране и убедително мотивиране на съдебния акт, основано на прецизен анализ на доказателствата. Следователно и на основание чл.59, ал.4 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. в част VII, т.4 от ЕФ следваше да се съдържат подробни и мотивирани съображения по начина на мотивиране на проверяваните от помощния орган мои актове, и то не само на отменените, а и на потвърдените такива, а не единствено да бъдат преповторени предоставените от Административен съд – Русе статистически данни за броя и процента потвърдени, обезсилени, отменени и изменени актове съотношението спрямо общо обжалваните такива. Липсата на такива мотиви ме лишава от възможността да разбера защо ПАК е решила, че следва да ми бъде отнета една точка по разглеждания специфичен критерий. Отново подчертавам, че той изразява способността на атестиращия съдия за мотивиране на съдебните актове, а не пряко резултата, като брой и проценти, от инстанционния контрол.*

В заключение и на основание **чл.61, ал.3, т.2 и чл.62 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.** Ви моля да изготвите комплексна оценка от атестирането ми като **увеличите предложената от ПАК цифрова оценка по общите и специфични критерии за атестиране в ЕФ, както следва:**

- по Част VI „Общи критерии за атестиране на съдия, председател и заместник – председател – констатации, цифрова оценка“, т.1 „Правни познания и умения за прилагането им“ от 19 точки на **20 точки;**

- по Част VI „Общи критерии за атестиране на съдия, председател и заместник – председател – констатации, цифрова оценка“, т.2 „Умение за анализ на правнорелевантните факти“ от 19 точки на **20 точки**;

- по част VII „Специфични критерии за атестиране на съдия, председател и заместник – председател – констатации, цифрова оценка“, т.4 „Брой необжалвани от подлежащите на обжалване съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни актове; отменените или обезсилени съдебни актове, изцяло или частично, и основанията за това“ от 4 точки на **5 точки**, в резултат на което да ми определите комплексна оценка „Много добра“ при общо 100 т. като сбор от точките по отделните критерии, респ.

да върнете преписката на помощната атестационна комисия за излагане на допълнителни мотиви в ЕФ, които да са обусловени от естеството на оценяваните показатели по спорните общи и специфични критерии.

гр.Русе
30.04.2025 г.

С УВАЖЕНИЕ:

(Ивайло Йосифов)

ПРОТОКОЛ

Днес, 07 май 2025 г., помощната атестационна комисия за изготвяне на атестация на съдия Ивайло Йосифов Иванов – заместник на административния ръководител – заместник-председател на Административен съд Русе, определена с протокол от 28.03.2025 г. на комисията, назначена със Заповед № РД-06-194 от 23.06.2023 г. на председателя на Върховния административен съд, в състав: председател - Любомир Панайотов Гайдов и членове: Диана Огнянова Добрева – докладчик и Стефка Петкова Кемалова, проведе заседание, на което обсъди възражение с вх. № 40-149 от 30.04.2025 г., подадено от съдия Ивайло Йосифов Иванов чрез помощната атестационна комисия до Комисията по атестирането и конкурсите към съдийската колегия на Висшия съдебен съвет.

Във възражението, подадено по т.1 и т. 2 от част VI и по т. 4 от част VII, наред с аргументите по същество, с които се оспорват поставените конкретни оценки по три от критериите, се съдържа искане за поправка на Единния формуляр за атестиране (ЕФА), изготвен от помощната атестационна комисия, връчен на 28.03.2025 г., на основание чл. 62, ал. 2 от АПК поради допуснати технически грешки. Посочва се, че е допусната грешка при посочване на името на атестирувания съдия в част VII, т.2. Наред с това е налице несъответствие между цифровата оценка от атестирането, отразена в обобщения доклад, от една страна, и в предложението за комплексна оценка, от друга, като са изложени доводи, че с това се засяга начина, по който външно е обективизирана волята на помощния орган.

Помощната атестационна комисия, като прецени искането за поправка на очевидни фактически грешки в изготвения ЕФА, намира, че то е основателно. Допусната е очевидна фактическа грешка при посочване на името на атестирувания магистрат на ред втори от констатациите по т. 2 "Умение за водене на съдебно заседание и съставяне на протокол" от част VII, стр. 47, където вместо „Иванов“ е записано „Василев“. Касае се и за допусната грешка при изписване на словесната оценка на стр. 52 на ЕФА, като вместо „деветдесет и седем“ е изписано „деветдесет и осем“, както и при изписване на предложената в Част IX „Обобщен доклад на помощната атестационна комисия, предложение за комплексна оценка“ комплексна оценка на стр. 54, като вместо „много добра - 97 точки“ е записано „много добра- 98 точки“. Допуснатите грешки при посочване на комплексната оценка, дадена от помощната атестационна комисия, са от техническо естество и са в очевидно несъответствие с оценките по отделните критерии за атестиране, чийто сбор се явява комплексната оценка, както и с предложението за комплексна оценка формулирано по т. 2 от Част IX на стр. 55 (последна).

В останалата си част възражение вх. № 40-149 от 30.04.2025 г. съдържа доводи по същество, които на основание чл. 60, ал. 3 от Наредба № 2 от 2017 г. за

показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд следва да бъдат изпратени на Комисията по атестирането и конкурсите.

Предвид горното и на основание чл. 62, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 56, чл. 59, ал. 3 и чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2 от 2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд, настоящата помощна атестационна комисия

РЕШИ:

1. Допуска поправка на очевидни фактически грешки в Единния формуляр за атестиране на съдия Ивайло Йосифов Иванов – заместник на административния ръководител – заместник-председател на Административен съд Русе, както следва:

А. На стр. 47, в ред втори от констатациите по т. 2 "Умение за водене на съдебно заседание и съставяне на протокол" от част VII, стр. 47, думата „Василев“ да се чете „Ивайло Йосифов Иванов“;

Б. На стр. 52, ред последен, думите „Словесна оценка: Деветдесет и осем (97 т.)“ да се четат „Словесна оценка: Деветдесет и седем (97 т.)“;

В. На стр. 54, в изречение последно от т. 1 „Обобщен доклад на помощната атестационна комисия“ на Част IX числото „98“ да се чете „97“.

2. Отразява поправката в Единния формуляр за атестиране на съдия Ивайло Йосифов Иванов – заместник на административния ръководител – заместник-председател на Административен съд Русе.

3. Възлага на докладчика съдия Диана Добрева да връчи поправения Единен формуляр за атестиране на съдия Ивайло Йосифов Иванов – заместник на административния ръководител – заместник-председател на Административен съд Русе, заедно с препис от настоящия протокол.

Председател:

Членове:

1.

2.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

КОМИСИЯ ПО ПРОФЕСИОНАЛНА ЕТИКА

СТАНОВИЩЕ

Комисията по професионална етика във Върховния административен съд (КПЕ във ВАС) е сезирана с писмо вх. № 10-134 от 21.03.2025 по описа на Върховния административен съд, от Висшия съдебен съвет за изготвяне на становище за притежаваните от съдия Ивайло Йосифов Иванов, заместник на административния ръководител – заместник-председател на Административен съд Русе, нравствени качества във връзка с откритата процедура за атестирането му.

В тази връзка и на основание чл. 9, ал. 2 и ал. 3 от Правилата за организацията и дейността на комисиите по професионална етика в съдилищата, КПЕ във ВАС дава следното становище относно притежаваните от Ивайло Йосифов Иванов, заместник на административния ръководител – заместник-председател на Административен съд Русе, нравствени качества.

Съдия Ивайло Йосифов притежава над 18 (осемнадесет) години общ юридически стаж, над 17 (седемнадесет) от които прослужени в органите на съдебната власт. В органите на съдебната власт Ивайло Йосифов е работил като младши съдия в Окръжен съд Русе в периода от 05.10.2007 г. до 05.10.2010 г.; съдия в Районен съд Русе от 05.10.2010 г. до 05.10.2022 г.; заместник на административния ръководител – заместник председател на Административен съд Русе от 06.10.2022 г. Извън органите на съдебната власт

Ивайло Йосифов е работил като младши дознател в РПУ в ОД на МВР Русе от 01.03.2006 г. до 05.10.2007 г.

Съдия Ивайло Йосифов е придобил несменяемост с решение на ВСС по протокол № 20 от 23.05.2013 г. Притежава ранг „съдия във ВКС и ВАС“, в който е повишен с решение на СК на ВСС, взето по протокол № 26 от 29.06.2021 г. Комплексната оценка, определена му с решение на ВСС по протокол № 28 от 13.07.2021 г. по повод последно проведеното му периодично атестиране, е „много добра“.

Впечатленията на членовете на Комисията по професионална етика във ВАС са, че като магистрат съдия Ивайло Йосифов спазва стриктно принципите на независимост, безпристрастност, справедливост и прозрачност. Компетентен и квалифициран магистрат, съдия Ивайло Йосифов проявява отговорност и безпристрастност в работата си като магистрат.

Проявява професионализъм, задълбочени правни познания, аналитични умения и способност за работа с правната материя. Отнася се с необходимата сериозност в работата си като магистрат. Проучва детайлно и задълбочено разпределените му дела, основава заключенията си на фактите по делата, следи съдебната практика по административните дела и проявява активност при уеднаквяване на практиката на съда при идентични спорове. Съдебните актове постановява в изискуемите процесуални срокове, въз основа на прецизен анализ на доказателствения материал и на разписаното в закона, при съобразяване на спецификата на всеки казус. Подхожда задълбочено и творчески при решаване на всеки конкретен случай. В магистратската си дейност си се ръководи от истината за фактите, единствено на основата на обективен анализ на доказателствата по делото и нормите на закона, отчитайки особеностите на всеки конкретен случай, който решава по вътрешно убеждение. Прилага прецизно закона. Взема принципи и справедливи решения, без да се влияе от субективни фактори.

Съдия Ивайло Йосифов непрекъснато се стреми да развива своите способности и умения като ги прилага при осъществяване на дейността си, спазвайки правилата за етично поведение. Като магистрат в работата си създава условия за равнопоставеност между страните и техните процесуални представители и избягва поведение, което може да се възприеме като привилегироване, предразположеност, предубеденост или предразсъдък на каквато и да е основа.

Като заместник-председател на Административен съд Русе Ивайло Йосифов проявява изключителни умения за организацията на работата в съда и създава условия за постигане на добри резултати от съдиите и служителите. Съдия Йосифов е колегиален и толерантен в отношенията си с магистратите и със съдебните служители. Отнася се с еднакво уважение към всички магистрати и съдебни служители, зачита личното им достойнство и не създава впечатления за привилегированост. Има принципна и открита позиция както по въпроси, касаещи организацията на работата в съда, така и по професионални теми. Умее да формулира точно и ясно проблемите, поема възложените му задачи и отговаря за изпълнението им. Поведението му се отличава с коректност и добронамереност. Не създава условия за конфликтни ситуации в служебната среда. Съдия Йосифов умее да работи в екип, взискателен е към работата на съдебните служители.

Като се стреми към непрекъснато усъвършенстване, с качествата и авторитета си подпомага организацията и качеството на работата в съда и мотивира с личен пример колегите си за максимално ефективно изпълнение на служебните задължения, повишаване на професионалната компетентност и утвърждаване авторитета и доброто име на съдийската професия. С отношението си към околните, с действията си и актовете си изразява уважението, което дължи на своите колеги, на страните и останалите участници в процеса.

С личното си поведение съдия Ивайло Йосифов е пример за почтеност

както в работата си, така и в личният си живот. Отличава се с добри обноси, учтивост и разбиране към околните. С високите си професионални и човешки качества съдия Ивайло Йосифов заслужено се ползва с авторитет сред колегите си и с репутацията на компетентен, независим, безпристрастен съдия, който притежава безупречен морал и почтеност. Проявява се като принципен и честен човек с морал и поведение, което изцяло съответства на изискванията към професионална етика на магистрата.

Няма данни за допуснати нарушения на установените правила за професионална етика на българските магистрати, нито за налагани дисциплинарни наказания и образувани дисциплинарни производства срещу съдия Ивайло Йосифов.

Заключението на Комисията по професионална етика към Върховния административен съд е, че поведението на съдия Ивайло Йосифов Иванов изцяло отговаря на критериите, залегнали в Кодекса за етично поведение на българските магистрати, и съответства на принципите на независимост, безпристрастност, справедливост, вежливост, толерантност, почтеност, благоприличие, компетентност, висока професионална квалификация и конфиденциалност.

Председател:

(Марио Димитров)

Членове:

1.

(Иван Раденков)

(Светислав Славов)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – РУСЕ

СТАНОВИЩЕ
на Комисията по професионална етика при Административен съд – Русе
на съдия Ивайло Йосифов

Съдия Ивайло Йосифов е с общ юридически стаж над 17 години, като е встъпил в длъжност „съдия“ в Районен съд – Русе на 05.10.2010 г. На длъжност „младши съдия“ в Окръжен съд – Русе е от 05.10.2007 г. до 05.10.2010г. Командиран в Административен съд – Русе, считано от 21.12.2018 г. Считано от 06.10.2022 г. е щатен съдия в Административен съд – Русе, а понастоящем е и заместник на административния ръководител на Административен съд – Русе – заместник-председател.

В работата си като магистрат проявява отговорност и безпристрастност. Подхожда задълбочено и творчески при решаване на всеки конкретен случай. В магистратската си дейност си се ръководи от истината за фактите, единствено на основата на обективен анализ на доказателствата по делото и нормите на закона, отчитайки особеностите на всеки конкретен случай, който решава по вътрешно убеждение. Прилага прецизно закона. Взема принципни и справедливи решения, без да се влияе от субективни фактори.

Преките и непредубедени впечатления на членовете на комисията са, че съдия Йосифов спазва стриктно принципите на независимост, безпристрастност, справедливост и прозрачност. Проявява професионализъм, задълбочени правни познания, аналитични умения и способност за работа с правната материя. Отнася се с необходимата сериозност в работата си като магистрат. Проучва детайлно и задълбочено разпределените му дела, основава заключенията си на фактите по делата, следи съдебната практика по административните дела и проявява активност при уеднаквяване на практиката на съда при идентични спорове. Съдебните актове постановява в изискуемите процесуални срокове, въз основа на прецизен анализ на доказателствения материал и на разписаното в закона, при съобразяване на спецификата на всеки казус.

Съдия Йосифов е колегиален и толерантен в отношенията си с магистратите и със съдебните служители. Отнася се с еднакво уважение към всички магистрати и съдебни служители, зачита личното им достойнство и не създава впечатления за привилегированост. Има принципна и открита позиция както по въпроси, касаещи организацията на работата в съда, така и по професионални теми. Умее да формулира точно и ясно проблемите, поема възложените му задачи и отговаря за изпълнението им.

Поведението му се отличава с коректност и добронамереност. Не създава условия за конфликтни ситуации в служебната среда. Съдия Йосифов умее да работи в екип, възискателен е към работата на съдебните служители.

Член е на Комисията по професионална етика при Административен съд – Русе. Без съмнение положително въздействие в работата му като магистрат оказва и преподаването му в Русенския университет «Ангел Кънчев» по

дисциплината «граждански процес», както и осъществен стаж като юрист в регистратурата на Европейския съд по правата на човека в Страсбург.

Проявява активност за непрекъснато повишаване на теоретичната си подготовка в областта на националното и общностното право, както в страната, така и в държави – членки на ЕС, която активност му позволява да приложи новите знания практически в правораздавателната си дейност.

Осъществява комуникацията с чуждестранните гости-магистрати в Административен съд – Русе. Изнася лекции и презентации на правна тематика относно работата на съда пред ученици.

Съдия Йосифов умее да пази като служебна тайна онези факти и обстоятелства, които са му станали известни при или по повод на служебните задължения.

В Комисията по професионална етика не са постъпвали сигнали за нарушаване на професионалната етика или конфликт на интереси срещу съдия Ивайло Йосифов. Към настоящия момент няма образувани дисциплинарни производства.

Становището на Комисията по професионална етика е, че съдия Ивайло Йосифов Иванов е пример за етично поведение, нравствени и професионални качества на магистрат, които го отличават като справедлив и безпристрастен съдия.

Председател:

(Й. Агуш)

Членове:

1. ~~Д. Държанова~~

2. (С. Димитров)

Печат**ПРОТОКОЛ**

за избор на ПАК и докладчик

за атестиране на **Ивайло Йосифов Иванов** - зам.-председател на АдмС - Русе Дата:

28.3.2025 г. 9:42:44

Членове на ПАК: **ЛЮБОМИР ПАНАЙОТОВ ГАЙДОВ**, **СТЕФКА ПЕТКОВА КЕМАЛОВА**,
ДИАНА ОГНЯНОВА ДОБРЕВАДокладчик: **ДИАНА ОГНЯНОВА ДОБРЕВА** Резервен член: **КАМЕЛИЯ ЙОРДАНОВА**
СТОЯНОВАИзборът е извършен от списък на.....
при следните параметри :

Име	Брой комисии	Брой докладчик
МАРИНИКА КУНЕВА ЧЕРНЕВА	4	2
ЛЮБОМИР ПАНАЙОТОВ ГАЙДОВ	2	1
ВАНЯ ПЕТРОВА АНЧЕВА	3	1
ЙОВКА ДИМИТРОВА ДРАЖЕВА	3	1
ГЕОРГИ ДИМИТРОВ КОЛЕВ	3	1
ТАТЯНА ИВАНОВА ХИНОВА	1	0
ЕМИЛИЯ НИКОЛОВА МИТКОВА	3	1
БИСЕРКА СТАНЧЕВА ЦАНЕВА	4	1
СИБИЛА ЕНЕВА СИМЕОНОВА	3	1
ДИАНА ОГНЯНОВА ДОБРЕВА	1	0
ТАНЯ ПЕТРОВА РАДКОВА	3	2
СВЕТЛОЗАРА ХРИСТОВА АНЧЕВА	4	1
ГАЛИНА ИВАНОВА СОЛАКОВА	3	1
ЙОРДАН КОНСТАНТИНОВ КОНСТАНТИНОВ	4	2
ДИАНА ИВАНОВА ГЪРБАТОВА	4	1
АННА РАДЕВА ДИМИТРОВА	3	0
ТЕОДОРА ПЕТРОВА ПЕШЕВА-НИКОЛОВА	3	1
МИЛЕНА ЛЮБЕНОВА ЗЛАТКОВА	3	2
ТАНЯ ДИМИТРОВА ВАЧЕВА-КАБАДИЙСКА	4	1
РУМЯНА БОРИСОВА ГЕОРГИЕВА	3	0
МИРОСЛАВ ВАСИЛЕВ МИРЧЕВ	3	0
ИЛИЯНА ХРИСТОВА ДОЙЧЕВА	4	0
ГЕОРГИ СТЕФАНОВ ГЕОРГИЕВ	4	2
ВИОЛЕТА ТРАЯНОВА ГЛАВИНОВА	5	2
ДОНКА ИВАНОВА ГЕНЧЕВА-ЧАКЪРОВА	3	2
ИСКРА ТОДОРОВА АЛЕКСАНДРОВА	3	2

МАРИЕТА МИЛКОВА МИЛЕВА	3	1
ТОДОР КОСТАДИНОВ ТОДОРОВ	4	1
СЕВДАЛИНА ПЕНЧЕВА ЧЕРВЕНКОВА-МИНКОВА	3	1
ЕМАНОИЛ НАЙДЕНОВ МИТЕВ	3	0
ПАВЛИНА ВЪЛЧЕВА НАЙДЕНОВА	3	1
ТАНЯ ЖЕЛЯЗКОВА КУЦАРОВА-ХРИСТОВА	3	0
КРЕМЕНА МИНЧЕВА ХАРАЛАНОВА	3	2
ИЛИАНА АТАНАСОВА СЛАВОВСКА-НАЧКОВА	3	1
ТОДОР КИРИЛОВ ПЕТКОВ	3	1
ЛЮБОМИРА ПЕТРОВА МОТОВА-ЛЮБОМИРОВА	4	2
ЮЛИЯ ЕМИЛОВА КОВАЧЕВА	2	1
МИРА МИХАЙЛОВА РАЙЧЕВА-ШЕКЕРДЖИЕВА	3	1
НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ ГУНЧЕВ	4	1
СВИЛЕНА ДИМИТРОВА ПРОДАНОВА	3	1
ДАНИЕЛА МАВРОДИЕВА МАВРОДИЕВА	3	1
СВЕТЛАНА ЦЕКОВА БОРИСОВА	3	0
БИСЕР ВЛАДИМИРОВ ЦВЕТКОВ	4	3
БЛАГОВЕСТА ЛЮБОМИРОВА ЛИПЧЕВА	4	2
АНЕЛИЯ ИВАНОВА АНАНИЕВА-СРЪНДЕВА	3	1
КРАСИМИР НОЕВ КЪНЧЕВ	3	2
ДИМИТЪР ЛЮБОМИРОВ ПЪРВАНОВ	4	1
МАДЛЕН ПЕТРОВА ПЕТРОВА	4	1
ПЛАМЕН КИРИЛОВ ПЕТРУНОВ	3	1
АГЛИКА ВЕЛИЧКОВА АДАМОВА-ПЕТКОВА	3	2
ПЕТЯ ГЕОРГИЕВА ЖЕЛЕВА	2	1
КАЛИНА ТОДОРОВА АРНАУДОВА	3	3
МИРОСЛАВА ГЕОРГИЕВА КОПЧЕВА-НИКОЛОВА	3	1
АЛБЕНА ГЕОРГИЕВА РАДОСЛАВОВА	4	0
ВАСИЛКА МИТКОВА ШАЛАМАНОВА	3	0
МАРИЯ ГЕОРГИЕВА РАДЕВА	4	0
РУМЯНА ТОДОРОВА ЛИЛОВА-ИКОНОМОВА	3	1
СТЕФКА ПЕТКОВА КЕМАЛОВА	3	2
ВЕСЕЛА АЛЕКСАНДРОВА АНДОНОВА	3	1
РОСИЦА ТИНКОВА ДРАГАНОВА	3	0
ЮЛИЯ СИМЕОНОВА РАЕВА	4	1
ВЕСЕЛА ОРЛИНОВА ПАВЛОВА	3	1
ЕМИЛИЯ ЙОРДАНОВА ИВАНОВА	3	0

	4	1
ХАЙГУХИ ХАЧИК БОДИКЯН	3	0
ВЛАДИМИР ИВАНОВ ПЪРВАНОВ	3	1
ХРИСТО ИВАНОВ КОЙЧЕВ	3	3
ЮЛИЯ ГЕОРГИЕВА ТОДОРОВА	3	0
ЕМИЛ ЛЮБЧОВ ДИМИТРОВ	1	0
ЛЮБКА ПЕТРОВА ПЕТРОВА	3	1
СЛАВИНА ЛЮБЕНОВА ВЛАДОВА	3	2
МАРИЯ ВЕЛКОВА НИКОЛОВА	3	1
БРАНИМИРА БОРИСЛАНОВА МИТУШЕВА	5	2
ТИНКА АТАНАСОВА КОСЕВА	3	1
ТАНЯ ДИМОВА ДАМЯНОВА	4	1
ДЕСИСЛАВА РАДОСЛАВОВА СТОЕВА	3	1
ВЕСЕЛА СТОЯНОВА НИКОЛОВА	3	1
ЮЛИЯН ВАЛЕРИЕВ КИРОВ	5	3
ЕЛКА ЖИВКОВА АТАНАСОВА	1	1
РАДОСТИН ДИМИТРОВ РАДКОВ	0	0
ИРИНА СЕВЕЛИНОВА КЮРТЕВА	0	0
БОЙКА МИХАЙЛОВА ТАБАКОВА-ПИСАРОВА	2	0
МИРЕЛА ПЕТРОВА ДОБРЕВА-ГЕОРГИЕВА	0	0
ТАНЯ БОРИСОВА КОМСАНОВА-КОЛЕВА	1	1
НИКОЛАЙ ИЛИЕВ АНГЕЛОВ	1	0
СЛАВ ИВАНОВ БАКАЛОВ	2	0
ЧАВДАР ДИМИТРОВ ДИМИТРОВ	0	0
СВЕТЛОЗАР ГЕОРГИЕВ РАЧЕВ	1	0
МАРИЯ ХРИСТОВА ПОПОВА	0	0
КАМЕЛИЯ ЙОРДАНОВА СТОЯНОВА	1	1
ПОЛИНА ИВАНОВА ЯКИМОВА-ИЛИЕВА	1	0
МАРИЯ ЦАНКОВА ТОДОРОВА	2	1
ИВА ДИМЧЕВА КЕЧЕВА	1	0
ПОЛИНА ХРИСТОВА БОГДАНОВА-КУЧЕВА	0	0
АЛЕКСАНДЪР АНТОНОВ МИТРЕВ	1	0
СТЕЛА АЛЕКСАНДРОВА ДИНЧЕВА	0	0
ЦВЕТАНКА ВЛАДИМИРОВА ПАУНОВА	0	0
ЯВОР ИВАНОВ КОЛЕВ	0	0

Изборът е валиден от комисията, определена със заповест № 154 от 23.06.2023 г. на председател на ВНС.

Р. Стоянов

В. Минаев

3. Август 2023 г.

ПРОТОКОЛ

В съответствие с изискването на чл. 39а от Закона за съдебната власт, настоящата Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Ивайло Йосифов Иванов – зам.председател на Административен съд Русе, в състав Любомир Панайотов Гайдов, Диана Огнянова Добрева, Стефка Петкова Кемалова, с резервен член Камелия Йорданова Стоянова, днес на 11.04.2025 г. проведе заседание. Помощната атестационна комисия е определена с Протокол от 28.03.2025 г. на Комисия, назначена със Заповед № РД- 06-194 от 23.06.2023 г. на председателя на Върховния административен съд.

Съобразно изискването на чл. 39а, ал. 6 от Закона за съдебната власт, настоящата Помощна атестационна комисия

РЕШИ:

ИЗБИРА за председател на Помощната атестационна комисия-Любомир Панайотов Гайдов, и членове – Диана Огнянова Добрева- докладчик, Стефка Петкова Кемалова.

Протокола се изготви в съответствие с изискването на Закона за съдебната власт и Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от Висшия съдебен съвет.

Председател:

Членове:

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаният Любомир Панайотов Гайдов,

заместник председател на Върховния административен съд на Република България, избран за член на Помощната атестационна комисия за изготвяне на атестация на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе, в съответствие с изискванията на Закона за съдебната власт и чл. 54 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от Висшия съдебен съвет, с настоящата **ДЕКЛАРИРАМ:**

1. Атестираният съдия Ивайло Йосифов Иванов не е роднина по права линия, по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство до трета степен, включително;
2. Атестираната съдия Ивайло Йосифов Иванов не е лице, по отношение на което поради други обстоятелства може да се предполага, че съм предубеден или заинтересован от вземането на определено решение;
3. Не са налице никакви основания за отвод във връзка с участието ми в Помощната атестационна комисия по повод атестирането на съдия Ивайло Йосифов Иванов.

дата 14.04.2025 г.

Декларатор:.....
/заместник председател Л. Гайдов/

ДЕКЛАРАЦИЯ

по чл. 39а, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ)

Долуподписаният Любомир Панайотов Гайдов, на длъжност заместник председател на Върховния административен съд, в качеството си на член на Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Ивайло Йосифов Иванов- заместник председател на Административен съд Русе.

ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ:

1. Съм придобил несменяемост;
2. Съм получил положителна комплексна оценка „Много добра“ от последното ми атестиране;
3. Не ми е налагано дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 3, 4, 5 или 6 от ЗСВ с влязло в сила решение.

дата: 14.04.2025 г.

Декларатор:...

/заместник председател Л. Гайдов/

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Диана Огнянова Добрева

съдия във Върховния административен съд на Република България, избрана за член на Помощната атестационна комисия за изготвяне на атестация на Ивайло Йосифов Иванов-зам.председател на Административен съд – Русе, в съответствие с изискванията на Закона за съдебната власт и чл. 54 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от Висшия съдебен съвет, с настоящата **ДЕКЛАРИРАМ:**

1. Атестираният съдия Ивайло Йосифов Иванов не е мой съпруг или роднина по права линия, по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство до трета степен, включително;
2. Атестираният съдия Ивайло Йосифов Иванов не е лице, по отношение на което поради други обстоятелства може да се предполага, че съм предубедена или заинтересована от вземането на определено решение;
3. Не са налице никакви основания за отвод във връзка с участието ми в Помощната атестационна комисия по повод атестирането на съдия Диан Григоров Василев;

дата: 01.04.2015г.

Декларатор:.....
/съдия Диана-Добрева/

ДЕКЛАРАЦИЯ

по чл. 39а, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ)

Долуподписаната Диана Огнянова Добрева, на длъжност съдия във Върховния административен съд, в качеството си на член на Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Ивайло Йосифов Иванов-зам. председател на Административен съд Русе.

ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ:

1. Съм придобила несменяемост;
2. Не съм атестирана по новите правила за атестиране от атестационни комисии, но съм запозната с тълкуването на закона, направено от ВСС, според което имам право да съм член на помощна атестационна комисия.
3. Не ми е налагано дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 3, 4, 5 или 6 от ЗСВ с влязло в сила решение.

дата: 01.04.2025 г.

Декларатор:.....
/съдия Диана Добрева/

ДЕКЛАРАЦИЯ

по чл. 39а, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ)

Долуподписаната Стефка Петкова Кемалова, на длъжност съдия във Върховния административен съд, в качеството си на член на Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Ивайло Йосифов Иванов – зам.председател на Административен съд Русе.

ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ:

1. Съм придобила несменяемост;
2. Съм получила положителна комплексна оценка „Много добра“ от последното ми атестиране;
3. Не ми е налагано дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 3, 4, 5 или 6 от ЗСВ с влязло в сила решение.

дата: 08.07.25г.

Декларатор:
/съдия Стефка Кемалова/

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Стефка Петкова Кемалова

съдия във Върховния административен съд на Република България, избрана за член на Помощната атестационна комисия за изготвяне на атестация на Ивайло Йосифов Иванов-зам.председател на Административен съд – Русе, в съответствие с изискванията на Закона за съдебната власт и чл. 54 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от Висшия съдебен съвет, с настоящата **ДЕКЛАРИРАМ:**

1. Атестираният съдия Ивайло Йосифов Иванов не е мой съпруг или роднина по права линия, по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство до трета степен, включително;
2. Атестираният съдия Ивайло Йосифов Иванов не е лице, по отношение на което поради други обстоятелства може да се предполага, че съм предубедена или заинтересована от вземането на определено решение;
3. Не са налице никакви основания за отвод във връзка с участието ми в Помощната атестационна комисия по повод атестирането на съдия Ивайло Йосифов Иванов;

дата:.....

08.04.2017г.

Декларатор:.....

/съдия Стефка Кемалова/

